

Nguyễn Văn Học

Buổi

CAY MẮT

NGƯỜI

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

vh

Mục lục

Nhậu Thuê

Những Cô Điểm Trong Đời

Tim Thuốc Chữa

Vớt Ở Dưới Sông

Con Mèo Lương Thiện

86 Giây Đời Người

Kẻ Phàn Bội

Bụi Cay Mắt Người

Hội Diên

Sợ Chuột

Chinh Hình

Xóm Vịt Giời

Cuội Oí

Cô Gái Hát Thánh Ca

Trai Làng

Tuổi Thanh Xuân Thứ Hai

Tim Rắn

Mùa Nhan Sắc

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Nhậ Thuê

Lần đầu tiên tôi có khách hàng, lần đầu tiên tim đập chân run không biết mình làm sai hay đúng. Khách hàng là một ông giám đốc bụng phê hơi nhiều răng nói lảm và thi thoảng quên giữ ý phun nước bọt vào người đối diện. Ông ta nhìn tôi từ đầu đến chân, chắc chắn hài lòng về cái sự khả ái. Tôi không quá tự tin vào nhan sắc mình, nhưng thấy nó cũng đường được. Vị khách nghe đâu là cỡ bự của ngành dầu khí, hất hàm hỏi tửu lượng của tôi. Tôi ý nhị cười cố không để lộ răng tránh thất thố và bao giờ cũng đặt chữ “ạ” lên đầu: “ạ, cũng khá ạ. Em sẽ chiêu được các anh”. Ông giới thiệu tên mình là Trần Ngọc Nhã. Sau hồi làm quen không khí ấm cúng như ở nhà. Trước khi đi các bạn tôi dặn kỹ phải tạo không khí đầm ấm thân thiện và không nên tiết kiệm lời khen. Tất cả ngồi vào bàn đợi khách. Nhã liên tục nghe và gọi điện, ngôn ngữ phần lớn kèm theo từ lóng đá đá vài câu của người có học.

Không đầy mười lăm phút sau khách tiến vào, ăn vận thừa lịch sự nói năng thừa nhã nhặn. Có một ông hơi bị lùn không biết văn hóa có lùn, nhưng rất biết nở nụ cười, thi thoảng đưa ánh mắt đầy thèm muốn về phía tôi. Họ bắt tay nhau bả lá cười rồi khách sáo mời nhau ngồi. Nhã nói tôi là thư ký, còn phía đối tác có ba người không cần phải giới thiệu vì ông muốn khách thăm hiểu rằng ông đã nói trước với tôi họ là ai.

Thức ăn bắt đầu được bưng ra, chẳng bao lâu đã kín cả bàn nghi ngút khói và hương thơm. Nhã gọi X.O. và một chai Blue vương. Nhiệm vụ của tôi đã được ngầm định sẵn: chỉ tiếp rượu, nói chuyện làm không khí vui tạo hưng phấn cho buổi gặp mặt của các sếp. Chắc là sau đây có ký cọt gì hợp đồng kinh tế hoặc thỏa thuận chuyện chia chác. Ly đầu tiên cạn không còn

một giọt. Cổ họng tôi bắt đầu được đun lên bởi men. Nhiều cuộc nhậu với bạn chúng tôi cũng đốt mình như vậy, để đi tiếp khách nhậu thuê thể này cũng phải tập dượt kỹ càng. Kỹ năng còn tiếp tục được trang bị theo thời gian, nhưng phải nói tôi sát đất phục con bạn tên Phượng biệt danh Phượng Ớt đã hướng tôi đi nghề này. Bố mẹ nó đã man giàu và buông thả trong chi tiêu. Nó học năm cuối thương mại trong đầu đã bị men dọn sạch sẽ mở kiến thức, hứa hẹn tầng lớp sau này ra nhập WTO bằng mại bản dân tộc hoặc bán mình. Phượng nắm tâm sự với tôi từng ngủ với năm thằng to có nhỏ có và chưa bao giờ chịu thua một thằng đàn ông nào về uống rượu. Nó uống vào không ăn thường lừ đừ mắt vào nhà vệ sinh nôn. Các sếp cứ làm việc của các sếp. Tôi gắp và nhỏ nhẹ nhai. Gã bụng phệ lùn vô tình ngồi sát tôi thì thoáng ngả ngả người bốc ra mùi hôi nách lẫn mùi nước hoa, không giấu nổi mùi miệng lưu cữu bởi thuốc và rượu. Tôi ý nhị thu mình ngồi xê lại vì đã có sự tiếp xúc va chạm đùi tôi và đùi gã lùn. Gã biết ý tôi càng lấn tới, ngỏ lời muốn uống riêng với một chén. Nhã ngồi bên kia biết ý nháy mắt bảo tôi cứ thân thiện và đừng nên từ chối. Phượng cũng bảo nghệ thuật của nghề là không nên từ chối. Gã béo lùn tu ực khà khà đưa tay bắt tay tôi. Đôi bàn tay múp míp trang điểm mấy sợi lông đen kịch cồm. Mắt gã xoáy vào tôi như muốn xé toạc cổ áo chiếm đoạt, tôi nhẹ nhàng cười khép nép, tư thế càng tạo sự tò mò. Gã hình như chức to nhất nhiều tuổi nhất trong hội. Hai người kia một điều anh hai điều anh, Nhã cũng cúi đầu gọi gã là anh. Bữa nhậu này gã dường như muốn sở hữu riêng tôi thì phải, chẳng hứng thú mấy chuyện làm ăn. Tôi có cách để hòa đồng, kéo câu chuyện đi theo cái dòng của nó. Tay cầm chai X.O. liên tục rót và chẳng bao lâu cả đám đã khiến nó vơi đến đáy.

Hôm nay hàng quán phố Cấm Chi sang trọng lấp lánh nhộn nhịp như thường, quán Vạn Hoa xêm xêm đông khách. Bàn nhậu nhất trí gọi thêm X.O. trả lại Blue, uống một loại cho lành. Tôi đã thấy mình ngậy ngất bưng bưng từng centimet da thịt. Gã béo đưa tay quàng vào vai tôi, tôi nhìn Nhã xem ông bảo nên làm gì thì ông gật. Chắc là bảo tôi cứ để gã tự nhiên, làm vậy không quá đáng. Tôi uống thêm canh và xin phép vào nhà vệ sinh, móc

họng cho nôn toàn bộ ra ngoài, cố gắng không để ai biết. Chiêu này được Phượng truyền và tôi lĩnh hội nhanh gọn. Tôi vào bàn, vẫn thoải mái cạn ly và “phê phê” cần thiết. Cuộc nhậu vẫn vui. Khách thoải mái chúc tụng nhau, không ngớt lời khen tôi và công việc thế là xêm xêm ổn. Gã béo lùn xin số điện thoại nói sẽ gọi. Tôi đọc không quên thể hiện sự nữ tính và khả năng mình còn uống được nữa. Bốn chai X.O. gọn ghẽ dựng trống rỗng một góc. Nước lẩu cạn kiệt sóng sánh sôi đang chuyển sang mùi khét. Chủ và khách bắt tay nhau tạm biệt. Ba người bắt tay tôi đều cố xoáy vào bộ ngực hơi quá khổ mong manh để vỡ dán lên người tôi nhã nhặn cười. Gã béo lùn nhìn lâu hơn cả giữ tay lâu hơn cả. Trần Ngọc Nhã rút đưa tôi hai tờ một trăm xanh xanh ngọc ngậy cảm ơn và nói sẽ còn những hợp đồng nữa. Tôi thank you nhận nhẹ nhõm cười. Ông nói sẽ đưa tôi về khu nhà trọ, tôi gật “vâng”.

Không ngờ Thuận biết tôi làm cái nghề này. Một nghề mới bùng phát hứa hẹn nhiều kiều nữ tham gia, tạo việc làm cho những sinh viên cần tiền. Thuận hỏi sao em làm vậy. Tôi cay đắng cười. Thuận quay đi, chút ít nước mắt vừa xón ra trên khóe. Không đi làm ư? Không đi làm và tôi sẽ chờ đợi mỗi tháng gia đình gửi bốn trăm ngàn từ công việc làm bún cho chi tiêu mỗi tháng trong thời bão giá này ư? Để rồi phải tiết kiệm từng đồng, bữa sáng hoặc nhịn hoặc ăn mì tôm, dùng nước hoa rẻ tiền đi guốc bục chỉ. Và để thi thoảng anh đưa tôi mấy chục ngàn bằng tiền làm thêm ở quán cà phê? Tôi mê học và muốn thoát khỏi quê, quên bém nghề làm bún cha ông để lại mòn mỏi cả ngày để đêm về đấm lưng vì thấp khớp như mẹ tôi. Ngày trước bố bảo: “Hay là con ở nhà làm bún với bố mẹ, nuôi các em rồi lấy thằng Tân có xưởng bún to nhất làng?”. Tôi nhất quyết không chịu. Ôi bún, ôi Tân, ôi đời con gái của tôi. Lấy Tân để cuộc đời tôi vòng vèo èo uột như sợi bún?

Ra phố, trót yêu Thuận và hứa hẹn nhiều điều. Chúng tôi bên nhau nhiều đêm nhưng mới chỉ hôn, tất nhiên là đàn ông con trai Thuận thê thảm đòi hỏi. Thuận đeo kính cận học kinh tế ước mơ thành nhà kinh doanh. Tôi khẳng định mình yêu anh vì hy vọng anh giàu. Chúng tôi to tiếng với nhau vì “Sao em đi làm mà không hề nói với anh?”. Thuận sẽ làm gì được, anh có cố gắng thậm chí sẵn lòng bỏ học để cho tôi mỗi tháng hơn một triệu từ công việc làm thuê. Tôi là đàn bà con gái, căm thù nghề làm bún của gia đình dù biết rằng tôi lớn lên được là nhờ nghề này. Tháng tháng mẹ vẫn gửi tiền lên thi thoảng giấu bố cho tôi thêm vài đồng tiêu riêng cũng từ tiền của nghề này.

Khóc vì Thuận không hiểu mình. Cùng lắm là chia tay, mỗi đứa một đường. Không tìm được tôi nói vậy. Nước mắt đàn ông òa ra. Thuận thề sống thề chết yêu tôi và không muốn tôi khổ. Không khuyên được tôi bỏ nghề, Thuận khuyên tôi hãy giữ mình. Tôi vâng. Anh ôm chặt lấy tôi bằng vòng tay quen thuộc gầy guộc của một gã sinh viên tỉnh lẻ đầy ý chí đôi ba lần chìm mình trong rượu vì bế tắc. Anh không làm tôi bớt chệnh chao.

Chừng một tháng sau, khi tôi đã có tiền để thay cho mình đôi guốc cao, sắm bộ cánh thi thoảng hành nghề và xúng xính nước hoa đắt tiền. Gã béo lùn hôm trước tôi tiếp trong lời mời của Nhã trong quán Vạn Hoa phố Cẩm Chỉ gọi điện. Giọng gã tha thiết sặc mùi dâm dục có phần mùi mẫn. Gã hỏi dò đàn em của Nhã và biết tôi là gái nhậu thuê. Giọng gã không câu nệ buông thả, quyết tâm “câu” cho bằng được tôi. “Anh là Hắc đây, đã được chứng kiến tử lượng của em. Anh muốn nhờ...”. Tôi nhận lời, trước khi cúp máy Hắc phe phé cười nói sau vụ này sẽ trả hậu hĩnh. Phượng ốt chắc đã kiếm chác được nhiều, lên đời một chiếc xe máy cỡ vài ngàn đô. Nhưng người hơi gầy nhan sắc đôi phần phôi phai. Rượu là kẻ tàn phá nhan sắc khủng khiếp hơn cả. Tôi biết thế. Nó đang “chạy sô” liên tiếp nên

chẳng có thời gian gặp. Muốn dạy tôi chiêu mới vừa rút ra được thì gọi điện.

Sai lệch so với hẹn đúng hai phút. Hắc đón tôi ở đầu phố. Trên đường đi Hắc quả quyết rằng đây là vụ làm ăn lớn của gã. Cuộc rượu diễn ra ở một khách sạn sang trọng. Rượu Tây nhưng uống theo kiểu ta, thường chỉ tốn rượu tốn bạc. Những gã tôi tiếp đều háo sắc có phần lộ liễu hơn Hắc và không bao giờ chịu để đôi mắt của mình nghỉ ngơi. Hoặc nhìn tôi hoặc nhìn mấy em phục vụ. Họ ăn nói khiến con kiến trong lỗ cũng phải chui ra và phê. Remy là loại đối tượng khách này ưa thích. Trước khi vào cuộc Hắc lễ phép đưa ra chỉ tiêu mỗi người nên uống hết chai to. Sếp to như Hắc cũng có sếp to hơn. Mỗi cấp bậc người ta có cái khom lưng khác nhau theo cấp bậc. Tôi chẳng cần khom lưng cúi đầu chỉ nên ngoan ngoãn dụ dằng một chút là được. Khách phê Hắc phê và tôi phê. Tôi quên mất là họ đã ký hợp đồng làm ăn vào lúc nào, chỉ biết không khí vui vẻ diễn ra từ đầu đến cuối.

Hắc lái xe riêng và ngó ý đưa tôi ra ngoài thành đổi gió. Trời đất quay cuồng đầu óc quay cuồng. Chẳng hiểu sao hôm nay móc họng, rặn bọng cổ không nôn ra được. Uống bao nhiêu bị giữ lại dạ dày bấy nhiêu, bốc lên hầm hập. Tôi dựa đầu vào thành ghế xe thì thoảng ngật đầu dựa vào vai Hắc. Tự nhiên muốn đi nằm và ao ước vòng tay người yêu. Xe dừng lại lúc nào tôi chẳng nhớ và cần nhớ, sau khi cửa mở tôi được gã lùn dìu vào phòng. Được hạ vào giường đệm êm ái, mắt vẫn không mở, người chìm vào trạng thái quay cuồng và không thể làm chủ. Tôi đã quá say...

Sau khi tỉnh lại, tôi thấy mình bơ vơ và lạnh lẽo. Gã béo lùn đã ra đi cùng mùi hôi nách. Góc giường có ba tờ một trăm đô xanh xanh kiêu hãnh, hàng chữ IN GOD WE TRUST quyến rũ. Thân tôi rã rời và cảm giác đau nhức ở dưới. Tôi đưa tay sờ, đầu tay dính máu. Tôi hiểu chuyện gì đã xảy ra. Gã lùn đã cướp mất đời tôi trinh trắng. Tôi quay cuồng vẩy tắc xi về, cảm giác ghê rợn và trống rỗng. Ôi, cái giá mình bèo bọt quá chừng.

Người yêu chở tôi bằng xe đạp vào viện thăm Phượng ốm. Thuận không hề biết tôi đã bị cướp mất trinh trắng. Mồ hôi tóa ra trên lưng anh. Phượng phải tiếp lần lượt bốn chai nước và khó nhọc thở. Người đét đèn đẹt nguy cơ biến thành cây sậy. Miệng khô môi dẫn deo, nói toàn giọng bi quan và ân hận. Ý rằng đời con gái bèo bọt. Nghề nhậu thuê là nghề mua vui cho thiên hạ. Đàn ông tung hô cho mình uống say rồi sàm sỡ. Đàn ông coi phận gái như vậy chỉ là bèo bọt, sẽ trôi dạt mau chóng. Phượng nói mình phải thi lại năm môn vì từ lâu bỏ bê bài vở. Gia đình không thiếu tiền nhưng nó muốn tự lập. Thảm cảnh này bố mẹ chưa biết. Nó luôn miệng xin lỗi Thuận đã kéo tôi vào nghề này và khuyên tôi bỏ. Nhưng tôi có bỏ được không. Tôi còn ước mơ và những đồng đô la đang quặn rũ.

Tôi sợ một ngày nào đó Thuận phát hiện ra tôi không còn trinh trắng pha lê quyết gìn vàng giữ ngọc đến giây phút cuối cùng. Giờ ngồi sau xe đạp anh đầy nỗi niềm dâng lên. Tôi mơ màng sợi bún quê nhà và những đồng tiền dầm mùi mồ hôi của Thuận. Ai đó tung lên trời những vốc than hồng, để nó đốt trên tán phượng đỏ rực. Đêm, tôi lại mơ thấy mình ra máu và đau đớn hét lên trong hoảng loạn. Cũng chỉ có bàn tay thô ráp quê mùa của Thuận chăm sóc. Biết là mình cần phải tìm lại mình để sống khác đi.

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Những Cô Điểm Trong Đời

1

Sau nhiều ngày vạ vật, con như quả pháo sắp nổ tung muốn trốn đâu đó. Cảm thấy mất niềm tin ở tất cả mọi thứ, kể cả bản thân mình. Nhưng chợt nhớ lời cha dạy. Hãy quan sát kỹ khi bước và bước cho chắc. Cha ạ, con nhìn thấy mặt đất bập bùng chông gai, bước đi không lựa để giảm phải. Người ta vẫn lừa lọc nhau, phòng má trợn mắt kìm hãm đê bẹp nhau để sống. Nếu không biết đường biến hóa, luồn lách, thậm chí thủ đoạn, sao sống được. Nghe lời cha, chịu khó học hành bằng cách vượt mọi khó khăn, để thỏa với đời, thoát nghèo. Con đường tri thức là con đường gian khổ nhất. Đã từng tâm sự với cha, học cùng con, nhiều đứa không bằng nhưng nhà chúng có “ô dù”, chúng vẫn xin được việc tốt. Cha nhìn, thở dài héo hắt. Nói đời cha kém cỏi như cái cây quanh năm cớm nắng nên để cho các con chịu thiệt thòi. Thấy cha đêm đêm cặm cụi lợi trong những cuốn sách dày cộp, tiếng ho khù khụ tàn nhẫn làm mặt cha

nhăn nhúm mà con ứa nước mắt. Con phải tự thân vận động thôi. Con nói vậy. Cha mừng vì con biết vượt khó. Học xong một trường, kiếm việc làm thêm, tự nuôi lấy mình, con học trường nữa. Mơ ước là trở thành nhà văn, người làm báo xuất sắc. Cha gật đầu. Cha chỉ có thể ở bên con động viên, tiếp thêm sức mạnh.

Con lao ra phố, học hành, thành một thằng vật lộn với chữ nghĩa. Sinh viên nghèo, nhìn thấy gì cũng thèm. Ngày qua đi buồn bã ứ đọng. Tiền làm thêm được bằng viết lách chỉ đủ trang trải cho học tập và sống ở ngoài này một cách đạm bạc. Ăn ngon là xa xỉ. Cha vẫn bảo con. Đừng làm việc cố

sức, thiếu, cha sẽ phụ cấp thêm. Con hiểu hoàn cảnh gia đình mình. Nhà còn bốn em. Cố làm cho cha yên lòng. Con tự chăm lo được mình, cha yên tâm.

Bạn thân của con, giờ được gọi là mấy nhà thơ nhà văn trẻ. Cùng là dân sinh viên học viết văn, nhưng có người đã nhiều tuổi, người bằng cả tuổi cha. Anh em tất. Và một điều nữa là tất cả anh em nào cũng mắc bệnh chung: Hay xả chữ nghĩa và thiếu tiền. Mà bệnh đó thành kinh niên và nổi kinh hoàng. Giấc mơ có tiền ngự trị trong đầu đêm đêm giật mình tưởng được nhà gửi. Các bạn con hay hỏi vay tiền. Con thi thoảng có đồng nhuận bút, từ chối sao được những lời hỏi han. Con ham viết báo. Hiểu rằng không ai sống được bằng nghề văn, nên con muốn kết hợp, lấy báo nuôi văn, nuôi văn làm nghiệp. Lấy ngắn nuôi dài. Muốn viết báo thì không thể ngồi yên mà phải lao đi say gió bạt trời. Con cộng tác với một số báo mục phóng sự, nên thường phải đi thực tế. Tuổi trẻ cần sự năng động. Tạm quên đi nỗi buồn cũ kỹ học cách tự thương mình.

Có nhiều chuyện con viết thành phóng sự, ở đời chuyện trái ngang khó hiểu nhiều như trâu vãi. Chừng nào có điều kiện về quê, con tâm sự với cha. Còn những chuyện con đã và đang trải, con ghi vào nhật ký, đóng dấu vào lòng mình, một ngày nào đó cha sẽ đọc nó.

Một cô gái đã để lại trong con nhiều ấn tượng. Tên Lệ, mắt ướt và hay khóc. Da trắng ngọc ngà. Mái tóc cô ấy dài như tóc mẹ ngày xưa, nhìn vào mái tóc ấy con nhớ mái tóc trong bức ảnh mẹ. Số phận của cô ấy, kể ra toàn nước mắt. Ngồi bút con viết và ủng hộ những số phận đáng thương đó cứ run lên. Xin lỗi cha, con đã làm một chuyện không phải, nhưng cha cũng là đàn ông, con không ngại nói. (Đôi khi tự đùa giỡn mình). Con đến nhà nghỉ, cũng lên phòng, cũng gọi người. Gặp Lệ trong hoàn cảnh đó. Con cần sự thật, cần biết thân phận của những cô gái điếm để thể hiện trong phóng sự. Lệ đã nói cho con về đời cô.

Gặp nhau trong lần anh đi chơi tại nhà nghỉ. Hai ngọn gió chướng đổ về gần nhau trên cánh đồng đồng nổi buồn. Anh chỉ đến để tìm hiểu về cuộc đời những cô gái điếm và viết bài. Điếm thì ai cũng biết rồi. Vững bền đó, ai muốn lợi thì lợi. Lợi càng sâu càng đau. Nhân viên dẫn anh lên phòng, điều tôi vào. Anh gật đầu. Tôi đổ vào anh như đã từng đổ vào bao người khách chơi khác.. Anh đẩy tôi ra:

- Làm gì mà vồ vập thế?

- Thì đàn ông các anh đến đây chỉ để mua cái vồ vập thế thôi mà.

Anh như vừa nghe thấy một khái niệm mới. Tôi không ngại nói ra lời ấy. Anh ngồi nghiêm trang, khuôn mặt không biểu hiện một sự thèm khát nào. Chẳng giống những gã đàn ông xa vợ, chán vợ thèm gái hay đang bị tích tụ lâu ngày. Anh hỏi tôi:

- Tại sao em lại đi làm cái nghề này?

Tôi biết đó là câu hỏi thật. Anh muốn tìm hiểu về tôi, nhưng cái cách anh hỏi chưa thực sự khôn khéo và đúng lúc. Tôi cười nhạt, khinh đời. Tự nhiên muốn nổi loạn, tát cho anh một cái thay cho sự uất ức hằng ngày tôi phải chịu bởi những gã đàn ông khỏe như trâu bò. Chợt thấy anh có vẻ còn quá trẻ, thôi.

- Anh vào đây chắc phải có nhu cầu kia? - Tôi hỏi trong một nỗi xao xác khó nói...

Lúc này anh hơi dựa người vào tôi. Tôi để anh nắm gối đầu vào gối và bắt đầu xoa người. Nhưng anh giữ tay tôi lại.

- Thú thực, anh không mấy ham cái trò này. Anh đến đây là chỉ muốn tìm hiểu về cuộc đời các em.

- Anh là nhà báo?

- Có thể gọi như thế cũng được.

Tôi chợt bật khóc và không thể dừng lại. Cảm thấy như anh là người đã thân quen lâu lắm để tôi giải bày, tôi trút bớt đứn đau. Anh ôm lấy tôi và toàn thân tôi run rẩy. Tôi biết rằng mình đã gặp một người khác với trăm ngàn người đã từng đè lên bụng tôi, đã từng trút vào đầu óc tôi sự ghê tởm nhầy nhụa. Tôi ngừng khóc. Anh lau nước mắt và tôi nằm xuống cạnh anh.

- Em khổ quá anh ơi. Sau này không biết em còn nước mắt mà thương ai nữa.

Anh nén một tiếng thở dài. Con mắt anh cũng ầng ậ. Tại vì sao, hay tôi là gió chướng u ử, anh buồn?

Hết giờ, chúng tôi còn muốn nói chuyện mãi. Nhân viên trực phòng giặt mới mở cửa. Mặc dù không làm gì nhưng anh vẫn cho tôi tiền, như tiền “boa”. Tôi không lấy, anh dúm vào tay. Tôi nhận. Chúng tôi hẹn gặp lại vào một ngày khác.

3

Phải thực tế thì mới hiểu hết cuộc đời các cô gái cha ạ. Người ta vẫn miệt thị họ, coi cái nghề của họ mạt hạ không đáng thương. Loại người bị khinh rẻ nhất là gái điếm, không ai gọi cô điếm chị điếm mà chỉ con đĩ, con điếm. Những con chó vẫn được người ta ôm ấp dù rằng họ chẳng được hưởng điều gì từ chó. Đàng này họ là con người, đàn ông chỉ tìm đến khi chán nản, khi cần cuộc chơi. Trong số đó có kẻ tốt người xấu. Người lười lao động chân tay nên tìm công việc đó, nhẹ nhàng mà tiền ủa vào đầy tay như lá rơi. Lệ là do hoàn cảnh. Cô ấy không còn lối thoát. Phía trước cô ấy không có con đường nào. Đàn ông như chồng cô ấy, đẩy vợ đi làm gái điếm thì đâu còn là đàn ông. Cha dạy con phải ăn ở hiếu nghĩa, tự do tự tại, trung thực cho ra một người trai. Hẳn có phải là đàn ông không hả cha? Nếu là người chồng tử tế, hẳn đã chẳng nhẫn tâm, đẩy vợ đi với khách trong một

lần hẳn xuống nhà nghỉ ở Hà Nội xem vợ làm ăn thế nào và lấy tiền. Con dám chắc rằng bất kể một người nào nghe thấy chuyện một tên chồng chỉ chờ vợ ngủ với người khác, mang tiền về cho hẳn tiêu xài còn hẳn chẳng cần quan tâm, cũng sẽ căm giận tên chồng hèn nhát đó. Sự thật ngoài đời cha ạ, một sự thật phũ phàng mạt hạ đôi khi vẫn rủ xuống đầu số người đã không ý niệm được sự tồn tại mình. Cha vẫn dặn con, tiêu những đồng tiền chính nghĩa, những đồng tiền mình kiếm được bằng mồ hôi nước mắt mới thấy thanh thản, vui vẻ. Nhớ khi xưa cha lặn lội đêm hôm chợ búa, thò rau đi chợ xa bán lấy tiền nuôi các con. Dùng mồ hôi đổi lấy miếng ăn nuôi cho ước mơ bé bỏng. Con lớn ngần này còn mãi mê chưa giúp được gì.

Cha mất mẹ khi em út được nửa năm. Từ đó cha giống một cây khô hơn một con người, và cây khô ấy còn đủ cứng cáp cho anh em con tựa nương.

Lệ vợ được con như vợ được một chỗ dựa. Ngọn bầu vợ càn rào leo. Cô ấy bảo. Làm điểm chớ trêu thay. Có cô gái thấy khách nhảy cẫng lên. Khách không có cả ngày ngời mồm mồm miệng. Với cô ấy, mỗi ông khách trong ngày là một nỗi đau day dứt.

4

Tôi vừa làm nhiệm vụ của cả người vợ và chồng. Không quá khi nói rằng chồng tôi vô tích sự. Nhiều người bảo tôi “lấy phải chồng như thế thà để cho đỡ nó nghỉ”. Biết làm sao. Tôi phải chịu trách nhiệm chăm lo cho cuộc sống gia đình, học hành của một đứa con năm tuổi, cộng thêm bà mẹ chồng quanh năm đau ốm. Đời con gái truân chuyên. Một duyên ba nợ. Cái nợ nào cũng muốn đè trĩu đôi vai.

Nơi quê nhà, đồng áng vất vả, ruộng nương ít, chẳng có thêm thu nhập gì. Chi tiêu trong gia đình lúc nào cũng vượt quá số tiền ít ỏi dành dụm được. Chồng tôi không được như người, tranh thủ làm thêm việc gì đỡ vợ, nuôi mẹ nuôi con. Đẳng này đẩy tôi đi làm thêm, đến những lò nung vôi.

Đàn bà con gái, được ba ngày không chịu được tôi bỏ về. Chồng tôi đánh, bảo tôi lười, vụng về không biết kiếm tiền. Mẹ chồng không còn sức để nói, cũng không can thiệp được. Tôi bị đánh thâm tím mặt mày. CƠM không có thức ăn - đánh. Con ốm - đánh. Chưa kịp mua thuốc cho mẹ - đánh... Những trận đòn liên tiếp giáng xuống người, vết thương trước chưa kịp đóng vảy vết thương sau chồng tiếp lên. Toàn thân ủ một màu tím thâm như xác chết lâu ngày chưa chôn. Mặc áo vào, lúc cởi ra ngờ da thịt bóc ra theo lần áo. Quen. Đôi khi có thể biết trước được trận đòn diễn ra vào lúc nào. Vết thương đê lên vết thương. Có khi đang đánh vợ, bạn gọi thiếu chân trong chiếu bạc, chồng tôi bỏ gậy đó đi theo, không cần biết tôi muốn sống hay chết.

Ngày mẹ chồng trong cơn thập tử nhất sinh, chỉ mỗi mình tôi hai tay, tay mẹ, tay con. Còn chồng tôi vục mình trong những chai rượu và canh bạc. Hắn ta cũng còn mỗi cái xác. Sau trận rượu, hắn nằm bệt. Túm áo trên người hắn, cảm tưởng có thể rũ ra được những đoạn xương. Nổi tử nhục tội cùng, định đem theo con bỏ xó này, đến một nơi nào đó làm việc nuôi con. Nhưng còn mẹ chồng, ai sẽ lo cho bà thuốc thang?

Cả bố mẹ đẻ nữa. Tôi chưa báo hiếu được một ngày, chẳng thể để cha mẹ gánh chịu nổi nhục với dân làng. Sau này, không chịu được cảnh túng thiếu, cùng quần tôi đã nói dối. Đem cả những vết thương trên mình đi tìm việc. Người ta chỉ cho tôi công việc ít tốn sức và kiếm nhiều tiền. Tôi thử. Chẳng còn gì để mất. Tôi đã vào đây. Có chút nhan sắc thời con gái sót lại. Vẽ thêm chút phấn son, vết thương lâu ngày được lấp đi, không lấp được thì chỗ đó lại thành chỗ có thể moi tiền khách chơi. Tôi được nhiều người nể thường xuyên gọi.

Tôi thành con điểm tính toán chênh choáng trong tiền bạc và mùi đàn ông. Từ những đau khổ và căm dỗ. Đau khổ và căm dỗ là hai con quỷ, kẻ thù của phẩm hạnh đàn bà.

Lần gặp anh sau cách lần gặp trước chừng một tháng. Tôi biết tên anh. Anh tên Nghĩa. Tôi gọi anh là chàng nghĩa hiệp. Anh cầm trong tay những cái có thể làm tôi vui và làm tôi biết mình tồn tại, biết rơi nước mắt. Anh còn ít hơn tôi hai tuổi.

Cũng như lần trước, để có cơ hội gần nhau, anh phải trả tiền phòng với giá có thêm... tôi. Dù biết anh không có nhu cầu, nhưng tôi cố tình ra vẻ khêu gợi để xem, nếu anh muốn thì tôi dâng hiến. Còn không thì cũng chả sao. Tôi còn gì mà không thể hào phóng với anh... Tôi cởi bỏ hết áo quần ngoài, chỉ để bộ quần áo con trên người. Anh từ nhà vệ sinh ra, giặt mình.

- Kia, em mặc quần áo vào. Anh đâu...

- Em tưởng lần này anh khác lần trước. - Tôi đùa.

- Không, em mặc áo quần vào.

Tôi đến ôm ngang người anh, gục đầu vào vai. Mùi da khen khét, chứng tỏ lâu ngày anh chưa tắm. Giục anh vào tắm. Anh tắm xong, tôi đẩy anh lên giường, bảo nếu anh cần, em chiều. Đừng ngại. Anh lắc đầu.

- Không, anh chỉ muốn nói chuyện với em.

- Được rồi, vậy thì chúng ta tâm sự...

Tôi cứ để quần áo thế, nằm nói chuyện với anh.

5

Lắm chuyện lừa gạt làm con thấy sợ. Nghi ngờ cả Lệ. Một anh chàng nhà báo đã có tuổi, gặp con, tay huơ huơ chiếc bánh mì gặm dở, nói là vừa bị một con điếm lừa. Ngay Gia Lâm thôi. Anh cay cú. Chửi. Con điếm đó hóa ra không chỉ biết nằm ngửa trên giường, cũng mưu mẹo tính toán.

Mình mất con điện thoại, cái máy ảnh và hơn triệu bạc. Chẳng biết anh sẽ phải dừng tác nghiệp trong bao lâu.

Mấy anh bạn khuyên con đừng lân la với những đối tượng đó. Nhưng con vẫn phải đi. Con cần biết người ta đã lừa như nào.

Cha biết không, khi con chưa kịp đến chỗ anh bạn nhà báo bị lừa thì tới lượt con bị lừa. Đó là một cô gái làm gần chỗ Lệ, cô ta chơi với Lệ và hỏi được số điện thoại của con. Tự giới thiệu là Hoa. Hình như con đã nghe Lệ nhắc cái tên này một lần. Hoa nói Lệ về quê, chồng đánh, bị thương nặng lắm. Vào viện rồi. Nhưng gia đình nó khó khăn. Tội nghiệp. Hoa nhỏ vài giọt nước mắt thương cảm lừa con vào bẫy. Con gửi Hoa toàn bộ số tiền nhuận bút của hai bài phóng sự vừa lĩnh cho Lệ, vì Hoa nói sẽ về quê thăm Lệ. Con bận không về đó được.

Hai hôm sau Lệ xuống gặp con. Trông cô không có vẻ của người vừa ở viện về. Con ngạc nhiên hỏi. Lệ lắc đầu. Em đâu có đi viện. Anh bị con bóp ấy lừa rồi! Con há hốc mồm. Kinh khủng! Lệ bảo để em tìm, tính sổ với con này. Dám lừa cả bạn em. Con ngăn. Thôi, đừng làm to chuyện. Chẳng đáng là bao. Tiền mất còn kiếm được. Lệ uất ức. Một ngày sau Lệ báo với con. Chỗ này, con Hoa đã lừa rất nhiều người anh ạ. Nó chuyển đi làm nơi khác nên kiếm một cục đi luôn. Sẽ có người bắt được nó. Con vừa nghe vừa thấy rùng mình.

6

Nhà nghỉ bị công an ập vào. Lúc đó có mấy người khách và nhân viên đang “hoạt động” trên phòng. Cái mật hiệu “H. ời cho anh vào với” đã bị họ tìm hiểu căn nguyên và sử dụng. Có thể có công an từng giả khách lên phòng, gọi nhân viên. Mỗi khi có khách đang nghỉ cùng nhân viên, cánh cửa gỗ to tướng chặn phía sau được khóa trái lại, có người đứng giữ, ai ở đằng trước muốn vào phải được sự hướng dẫn của nhân viên trực. Nếu

không có nghi ngờ nào, nhân viên chỉ cần nói: “H. ời cho anh vào với”, người giữ cửa mới mở khóa.

Lúc cánh cửa mở ra người giữ liền bị cái dùi cui điện đặt lên đầu. Những nhân viên đằng trước cũng bị như vậy. Công an nhanh chóng ào lên các tầng như con hổ săn mồi. Họ mở cửa phòng vào, theo quy định, các phòng nghỉ khi thực hiện chuyện quan hệ đó không được ai khóa cửa. Công an bắt quả tang ba đôi. Trong đó có tôi.

Ba vị khách kém may mắn bị đưa đi một nơi, chắc sẽ bị phạt nặng. Ba đứa chúng tôi bị đưa đi trại ở Lộc Hà... Cảnh này chúng tôi chịu quen rồi. Chỉ là tạm ra khỏi ao tù đến một cái giếng đục khác. Không phải bị bắt giam lần đầu nên chẳng tỏ ra sợ sệt. Chủ nhà nghỉ sẽ cứu chúng tôi ra. Theo như được biết thì các trại phục hồi nhân phẩm không còn chỗ chứa. Không có chỗ cho chúng tôi. Có người mang cơm cho ăn. Công an dọa cảnh cáo.

“ - Lần sau bắt được sẽ cho đi tù một gông. Thả ra, phải về quê làm ăn lương thiện, không được tái phạm”.

Tất cả đồng thanh hô “chúng em sẽ về quê làm ăn lương thiện, không ở đây nữa”. Ra khỏi cửa có đứa đã bô bô: “Về quê thì thử hỏi chúng mày còn thi thoảng có tiền uống bia không?”. Đứa khác quát đứa kia im mồm.

Ông chủ nhà nghỉ bảo phải chi rất nhiều tiền mới đưa chúng tôi ra được sau bốn ngày giam trong trại. Mồm nhai kẹo cao su, ông nhổ toẹt.

- Mẹ nó! Thế là đi đời cả tháng này. Lần sau càng phải cẩn thận.

Ông tức giận cũng vì chiến lược “Dùng gái nhà gà cán bộ” không hiệu quả. Những cô gái đẹp của nhà nghỉ được cử đi tiếp không công cho cán bộ, điều đó chỉ giảm bớt chút ít những đồng tiền đem đi lót tay.

Tôi nói sự việc vừa xảy ra với Nghĩ. Anh rầu rĩ:

- Sau đây em sẽ làm sao? Có về quê làm ăn lương thiện không?

- Về làm sao được. Em bị đẩy đi không thể về được nữa. Chuyện vừa rồi chỉ là tình trạng bắt cóc bỏ đĩa... Công an thừa hiểu thả ra là chúng em sẽ lại đi làm, không chỗ này thì chỗ khác.

Nghĩa thờ dài, mắt anh mỏi như nhìn xa xăm. Trời nắng. Mùa hè rớt lên tán phượng những chùm hoa rực lửa. Tiếng ve ran tồ điểm cho hè. Ra khỏi quán nước, ngồi lên xe Nghĩa đưa tôi về. Chia tay. Bóng anh lẩn vào nắng. Tôi hiểu tâm trạng anh.

7

Thế là cậu Thành bên nhà mình đã chết rồi. Lúc cha thông báo, con thấy thương cậu ta quá. Bà Rỡ vẫn phải nuôi hai đứa con tật nguyên nửa khôn nửa dại. Mà bà đã già lắm. Chân đi run chực ngã. Tấp tểnh bước thấp bước cao cuộc đời dang dặc vẫn chưa ngơi. Biết đến bao giờ? Con vẫn nhớ, lúc nào đó sẽ phải viết về họ. Giàn hoa giấy nhà họ vẫn bò sang nhà ta phải không cha?

Mọi người nói nghề báo là nghề nguy hiểm. Không sai. Con vào công viên, ngay trong Hà Nội ngồi nghỉ mát. Một cô gái đến mời mọc, làm những động tác khêu gợi hồng quyền rũ. Bảo cô ta ngồi nói chuyện. Vừa nói chuyện cô vừa ôm. Lát sau cô đòi tiền. Làm gì đâu mà đòi tiền, chỉ nói chuyện để hiểu nhau. Cô ta gắt lên. Ngồi nói chuyện cũng mất tiền, tôi thừa nước bọt để tiếp không anh à? Cô ta huýt sáo. Con gái mà biết huýt sáo! Lập tức có hai gã lênh khênh từ đâu chạy ra, tay lăm lăm con dao nhọn. Cô kia hất hàm hỏi, có đưa tiền hay muốn ăn dao. Bọn này thích sòng phẳng, không phải cướp. Con rút tiền, hỏi bao nhiêu. Cô gái nói trăm rưỡi. Đưa trăm rưỡi. Họ cầm tiền bỏ đi. Chạm bẫy đó cha. Chúng vẫn giăng khắp đường đi. Con học thêm được một điều. Gái cave cũng có luật. Cũng quân tử. Cũng sòng phẳng nhân nghĩa.

Anh nhà báo lần trước bị lừa đã bỏ làm phóng sự về đối tượng gái mại dâm. Ngồi uống nước anh ta trề môi: Vào những chỗ đó ăn dao lúc nào không biết.

Được nghỉ hai ngày, định về với cha, thăm các em. Nhưng có chuyện đã xảy ra. Phải đi để kịp thời phản ánh. Tòa soạn đặt viết một bài về tình trạng gia đình bố mẹ đẩy con cái đi làm chuyện đại dột. Con đã lên Z. và K.. Có những ông bố bà mẹ chỉ biết mỗi tiền. Trong đầu họ không có khái niệm của đạo đức và nhân phẩm, tình mẫu tử phụ tử. Nhân phẩm chảy về phía đồng tiền và nhường chỗ cho sự ích kỷ. Con gái đi làm điếm mang tiền về bố mẹ hưởng thụ. Con chưa muốn đi bố mẹ hỏi sao không sớm đi? Cha đọc nhiều sách kim cổ Đông Tây, có cả sách thánh hiền. Đâu mà có sự xót xa. Trước khi về với ánh sáng, một số đã đánh rơi mất tình người.

Đó là hai nơi mà con biết, có những ngôi làng đi làm gái điếm là một phong trào. Người ta đi làm để về xây nhà, sắm sửa đồ dùng cải thiện đời sống. Trên đất nước này chắc còn những nơi như thế, con không biết hết.

Nguyệt ở K. con quen trong những ngày đi làm. Cô ấy vừa tự tử xong cha ạ. Sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ gom tiền dựng nhà ông bố giao cho. Cô ấy muốn về nhà lấy chồng, vĩnh biệt một thời nhầy nhựa trong đau đớn. Ông bố không nghe, muốn vắt nốt chút nhan sắc của con gái. Bảo Nguyệt đi làm vài năm nữa hẵng về. Nhà có vài thứ chưa sắm sửa. Nước mắt Nguyệt chảy dài trong những vũng trắng. Tiếng kêu buốt không ai thấu, chấp chới một hình thù quái dị trong ý nghĩ. Đêm đêm giật mình ngỡ bị đè bẹp trong lạc thú tởm lợm.

Nguyệt khóc lóc mãi. Ông bố đồng ý. Cô ấy yêu cầu bố trao cho một phần vốn liếng, xứng với công lao bao năm tháng rao bán đời con gái. Ông bố chỉ cắt cho một phần ít ỏi. Nguyệt không chịu. Ông bố không chịu. Hai bố con cãi nhau. Ông bố chửi con là đồ con đĩ ngay trước mặt chồng sắp cưới. Ông phơi bày quá khứ của con ra. Nguyệt không còn mặt mũi nào sống trên đời. Đẳng đót trong hận thù tui nhục. Anh chàng này là niềm hy

vọng cuối cùng của cô đã cự tuyệt. Cô chỉ mong có được tấm chồng sống yên ổn, nhưng chính bố đẻ đã giật rơi niềm hy vọng mong manh treo trên dây. Nguyệt yên sinh. Đau đớn quá. Chết mà không rửa được phần nào nhuốc nhơ.

Nguyệt có một lỗi nhưng con không trách. Cô ấy viết thư, con nhận ra ngay tình ý. Cô ấy yêu con nhưng sợ sự cách biệt. Nguyệt nói cái hố ngăn cách giữa hai đứa như lỗ huyết. Nhưng cần bàn tay người khác đưa ra với mình. Mặc cảm về thân phận làm cô hoảng loạn. Con không chê Nguyệt ở tính tình. Nhưng con cũng mặc cảm về cái nghề bạc bẽo ấy. Người đời sẽ nghĩ sao khi con yêu cô gái điếm. Cô ấy thường gọi điện và viết thư. Con từ chối như lánh con bệnh. Tương lai chưa tới đâu. Nguyệt biết điểm yếu của con, hay thương người. Cô ấy dùng thủ đoạn để có được, dọa sẽ tố cáo con lên nhà trường là một sinh viên hư, thường xuyên chơi bời đi lại với gái điếm... Cô ấy sẽ nói ra tất cả những cái khiến con có thể bị đuổi học. Nếu đồng ý cưới, cô ấy sẽ dừng lại. Phải gỡ chuyện này ra, phải làm cho cô ấy hết mê muội. Nhìn thấy con Nguyệt chạy đến ôm chặt. Anh Nghĩa, hãy yêu em, em cần anh làm chỗ dựa. Con gỡ tay cô ấy ra, giải thích để cô ấy hiểu. Nguyệt sượng sùng khóc, ri ri nói đang đau khổ. Vừa đau khổ vừa tuyệt vọng. Con vỗ về và hứa đưa cô ấy về nhà. Nguyệt khóc ngẹn ngặt như đứa trẻ. Khóc như ngày đứa em gái con lấy chồng xa khi mới mười bảy tuổi.

Đường về quê Nguyệt đầy gió và cây. Gió và cây nơi nào cũng hào phóng. Chỉ có lòng người, hiểu được quy luật ấy thì chật hẹp. Chúng con ngồi trên đồi cây, nói nhiều chuyện. Hoàng hôn lặn sau quả đồi. Hoa mua tím dập dờn trong những ngày tươi xanh. Một thời gian chúng con như đôi tình nhân hạnh phúc. Nhưng không thể gieo vào lòng Nguyệt niềm hy vọng để lúc nào đó nó tắt ngấm hoặc nổ tung. Con đã phải rất khéo léo để kéo cô ấy khỏi ử rũ...

Trời nóng nảy những ngày dài tháng dài, bạn bè cùng lớp thơ văn của con, những nhà văn nhà thơ trẻ ra ngồi chuyện trò ở Trình quán. Gọi thế

cho giống cái quán của văn nghệ sĩ. Vì thực ra đó chỉ là cái quán nước bình dân của ông chủ tên Trình. Mọi thứ nước sôi đều rẻ mà tha hồ nói chuyện trên gờ dưới biển. Đôi khi còn cãi nhau, tranh luận gay gắt. Và đợi "nhuận bút" từ phía "gia đình". Niềm vui bao giờ cũng bị gác ở trên cao, niềm vui đến muộn màng. Con thi thoảng có ra đó ngồi. Ông Trình giống cha ở dáng vẻ khắc khổ. Ngồi đây con như được nhìn thấy cha, nhớ mẹ và Lệ.

8

Ngày tôi còn bé, sống ở quê. Quanh năm ngâm mình trong nước, sinh lây. Sờ xuống đất lúc nào cũng thum thum mùi bùn. Chân lội khắp đồng trên bãi dưới đánh giậm mò tôm, móng vàng màu gạch cua. Năm tôi mười bốn, bị vấp ngã. Máu thấm đỏ lôm bẹn. Mẹ biết bà hàng xóm biết. Bà hàng xóm bảo "hồng rồi con ơi, mày mất rồi. Đời mày khổ...". Tôi không hiểu gì nên chẳng lo lắng sợ hãi. Ai ngờ đó là lời tiên tri...

Chồng tôi mất vì một cơn sốc thuốc. Tôi không biết hẳn nghiệm từ bao giờ. Hôm đưa hân ra đồng, tôi loáng thoáng thấy Nghĩa. Sau không thấy anh đâu. Trước đây mấy ngày Nghĩa nói anh bận viết tiểu thuyết và thi.

Được hai tháng thì mẹ chồng tôi cũng mất. Tội nghiệp bà, muốn nói điều gì đó với tôi nhưng ba tháng cuối đời bà không hề nói được một câu. Tôi nhìn vào đôi mắt mẹ chồng, trong có lời trần trối và sự thương cảm. Mẹ bảo tôi hãy sống và nuôi con cho tốt. Tha lỗi cho chồng. Tôi ôm lấy mẹ. Có cả những người bà con, lối xóm ở cạnh. Mẹ đặt tay lên mái tóc tôi, rồi từ từ tay trĩ xuống, bất động, mắt mẹ dại đi, tắt thở...

Tôi gửi con cho mẹ đẻ khi mộ mẹ chồng và chồng đã gần xanh cỏ, xuống Hà Nội làm lại. Mẹ bảo: "Con ở nhà, có cháo ăn cháo có rau ăn rau", mắt mẹ đầm nước. Tôi dứt ra đi. Không đi không được. Không đi biết bao giờ trả hết khoản nợ khổng lồ chồng tôi vay người ta mà tôi không hay biết.

Một lần về thăm con, qua quãng đê vắng. Tôi bị một thằng khốn nạn trêu ghẹo. Thằng này tôi biết. Hẳn là con lão Huệch công an xã. Hẳn đưa tay vuốt má tôi. Tôi bỏ chạy. Hôm sau ra đồng hái rau, hẳn theo dõi từ bao giờ. Lúc tôi xắn quần lên gối để lội, hẳn lao ra từ bụi cây đê giữa tôi xuống. Tôi quần quai, giãy giụa. Hẳn không làm gì được. Thuận tay, tôi dùng hết sức đâm thọc mạnh vào khe hai đùi. Thằng khốn nạn ôm cái bọc của nó hét âm ỉ. Trước đây còn bé, thằng này đâm đê đưa con gái nhà bà Quảng. Đứa này lớn hơn. Thằng khốn nạn bị thọc cái gậy vào chim, kêu trời kêu đất. Tôi vừa chạy vừa cười. Đáng đời. Cho nó tiết đường sinh nở.

Độ này Nghĩa gầy hơn. Anh vẫn lao đi với công việc và chữ nghĩa. Đêm vắng khách, tôi leo lên tầng ngòi và nghĩ về anh. Anh thánh thiện và khờ khạo. Có phải tất cả người viết văn đều thánh thiện và nhân hậu như anh. Tôi lo cho thân phận mình. Từ nay trở đi chỉ còn nuôi con và báo hiếu với bố mẹ. Sau này cũng phải tìm công việc khác, tôi không thể mãi buộc mình vào cái nghề này.

Nghĩ và cười đặng đốt. Con điếm cũng mơ. Phải. Giấc mơ đôi khi là mù quáng, người bẽ bàng bấu víu vào mà sống, biết đâu rơi vào được một khúc sông nào...

Tôi đã thành vô cảm trơ lì từ lâu. Nhưng cái thân thể nhàu nát này vẫn phải bơi trát, nhào nặn để tạm tạm mà kiếm khách kiếm tiền. Cái vú to làm khe ngực to, điều ấy cũng đủ để có thêm nhiều bàn tay nhét tiền vào đó. Muốn có tiền phải tự chăm mình.

Những cuộc mưa gió tội tình đã làm cửa mình tôi rãnh roãng, nhăn nhúm. Đôi khi không biết khách chơi đã dúm cái cửa họ vào hay chưa. Và đến một ngày, tôi ngồi miên man nhắm tính, thu gom những đồng tiền nhàu nát moi từ bụng con lợn đất, thấy nước trong mình ộc ra như đánh đổ cốc nước lớn. Tôi đứng dậy và nước ộc tiếp, tôi tưởng nội tạng trong bụng cũng tháo ra theo. Nó đã không còn khả năng níu giữ thứ gì. Tôi không nhớ biết

bao bàn tay đã mó vào nó, móc nó rồi lưới xệ dài lắc lẻo. Mà khách ở đâu nhiều thế.

Đã phải đặt thuốc diệt trùng, chữa trị. Vào ngày đông khách thiếu nhân viên, chưa khỏi, tôi vẫn bị gượng ép đi tiếp khách. Tôi cứ mặc, khách có sung sướng gì hay không.

Nhưng với khuôn mặt tôi, cả sự nũng nịu ngọt ngào giả dối, họ sẽ bỏ qua.

9

Cuộc đời Lệ đã rẽ sang một ngã khác. Cô ấy thoát khỏi áp bức của chồng. Còn sự ức hiếp của cuộc đời chưa thoát được. Cũng tốt có phải không cha? Chồng chẳng ra chồng thì thế là hơn hết, cả hai cùng đỡ khổ. Cô ấy còn tương lai của đứa con. Đứa con cô ấy sẽ ra sao khi lớn lên, mọi người nhìn mẹ nó với một con mắt khinh bỉ, còn nó cả đời sống trong túi cực bần hàn xa lánh chê cười?

Con phải làm gì để giúp đỡ cô ấy. Cha vẫn đọc Đắc nhân tâm, Cách dùng người, Những bậc hiền nghĩa trong thiên hạ... Cha cũng sẽ đồng ý cho con giúp đỡ người gặp khó khăn. Nâng đỡ người là nâng đỡ mình. Sinh ra đời là Đạo, còn nuôi dưỡng đời là Đức. Con người sẽ thành cái gì khi không còn đức, không còn tình người.

Gần cô ấy, con thấy tim mình đập rộn ràng, không hiểu vì sao. Càng ngày con càng thấy cô ấy đẹp ra. Những khắc khổ cuộc đời không bào mòn được vẻ đẹp cô ấy, mà như cát chà xát cho thanh kim loại ngày một sáng.

Lệ gọi con đến chơi. Chúng con đi uống bia và ăn cơm. Trăng của nhiều người nhưng có phần con và Lệ. Lệ bảo chúng ta thuê nhà nghỉ. Con từ chối. Lệ ngúng ngoẩy hãy chiều em. Tùy. Không muốn từ chối một người đã quá đau khổ, con theo Lệ. Phòng nghỉ sạch sẽ có điều hòa với ti vi. Cô ấy ôm con khóc. Con biết Lệ đang ê chề cho lối về vùng sáng. Anh

Nghĩa, anh khinh em phải không. Con không chịu được người đẹp, người con yêu mến khóc lóc bên mình. Con ôm lấy Lệ. Gọi cô ấy là chị. Lệ che miệng con lại, bảo anh đừng nói thế. Cô ấy trao thân, ước năm cạnh người cầm giữ sự bình yên (theo cô ấy) ngủ một giấc đã đời, lần này con không làm chủ được mình. Con là đàn ông, con không kìm nén được bản thân mặc dù biết mình không có quyền làm như vậy.

Khuôn mặt Lệ vừa thỏa mãn vừa đau khổ. Hình như đang trông đợi ở con. Mà con không thể nói, đã không hứa trước điều gì. Con thấy mình hèn làm sao.

10

Tôi chuyển đến làm ở một nhà nghỉ khác, cũng địa bàn cũ. Nghĩa quan tâm đến tôi hơn, nhưng đôi mắt anh u uẩn nỗi buồn. Hà Nội những ngày đẹp trời, tôi xin nghỉ và cùng anh đi dạo. Có những con đường chỉ lá rơi rơi. Anh giới thiệu tôi với bạn văn chương và nói tôi đang làm ở một công ty có triển vọng. Vừa ngượng vừa buồn cười.

Nhà nghỉ lại bị công an lùng sục. Ông chủ này không có nhiều mối quan hệ như ông chủ trước. Nhà nghỉ có nguy cơ bị đóng cửa. Bốn năm nhân viên và khách hàng bị bắt khi đang mua bán dâm trên phòng. Tôi trong số đó. Bắt cóc bỏ đĩa. Tôi trở lại nơi gần một năm trước tôi đến và hứa bỏ nghề. Gặp những công an cũ, những gương mặt lạnh lùng nghiêm khắc. Nghĩa nhanh chóng tìm đến sau hai ngày tôi vào trại. Anh bị đuổi ra không cho vào. Anh đưa thẻ. Càng thẻ càng không được, họ cấm báo chí hoạt động ở đây. Tôi biết, Nghĩa đang dày công viết phóng sự điều tra. Có lần anh nói với tôi để làm việc đó không phải dễ. Anh muốn phản ánh chân thực loại tệ nạn mại dâm và những hình thức biến tướng nó hoạt động. Vài tháng trước, anh bị một chủ khách sạn thuê mấy kẻ hành hung dọa nạt anh, đập máy ảnh và đánh bị thương. Nghĩa giấu tôi, nói là bị va quệt nhỏ khi tôi hỏi về vết thương trên mặt.

- Công việc của anh không hề đơn giản, nguy hiểm lắm. Em lo cho anh.

Nghĩa gạt đi để lấp một cơn lo lắng:

- Có gì đâu, đó là công việc anh ưa thích. Em yên tâm.

Bị giam hơn mười ngày thì tôi được thả. Những đứa bị bắt cùng tôi thì không. Có lẽ người ta quý tôi. Nghĩ vậy nhưng ra khỏi trại đã thấy anh đợi ở ngoài. Bác bảo vệ bảo: “Sướng nhé con, đã vậy còn có thằng cha nó cứu”. Không biết nói gì để cảm ơn anh.

Nghĩa đang tìm cách xin việc khác cho tôi làm. Anh hỏi có thích làm da giày không. Tôi lắc đầu. Vậy còn làm hàng may mặc. Tôi nói không ham. Anh gắng lại: “Vậy em muốn làm nghề gì?”. Tôi tỏ ra bất cần: “Chỉ muốn làm cave kiếm nhiều tiền cho sướng”. Mặt anh nhăn lại, hai mắt dồn tụ thành đông, và chạm vào tôi, lại sụp xuống... Chợt ân hận vì mình lỡ lời ảnh hưởng đến lòng tốt của anh. “Em xin lỗi”. “Em đâu có lỗi gì”. Có điều gì như vừa vỡ trong giọng nói của Nghĩa.

Anh vừa vui mừng nói với tôi đã tìm được công việc tốt, nếu thích tôi có thể đi làm ngay. Là một con điểm trong mắt mọi người. Giờ chỉ còn anh không chê bai, đưa bàn tay mình ra đỡ tôi, muốn tôi cố bước qua vũng bùn định mệnh đã chìm bấy giờ. Vì anh tốt, tôi không dám lấp những chuyện đã và có thể sẽ xảy ra để rồi có tội với anh. Tôi vừa đi xét nghiệm máu và người ta kết luận tôi bị nhiễm HIV, tôi chưa thực sự tin chuyện này. Nhưng tôi phải báo cho Nghĩa biết để cả hai cùng tránh. Từ nay, tôi chẳng dám đòi hỏi ở anh chuyện gì. Biết là sẽ ném thủy tinh vỡ vào anh, có thể anh sẽ gục ngã nữa. Trời ơi! Vậy thì tôi có tàn nhẫn quá không? Tôi đã hại cả đời anh rồi. Anh sẽ ra sao khi biết tôi như vậy, và có thể đã lây sang anh. Trèo qua bờ tường sợ hãi, tôi nói với anh, con tim quặn thắt không kìm.

- Anh Nghĩa, em phải nói với anh chuyện này...

- Em nói đi.

- Em bị... em bị... nhiễm...

Nghĩa giục:

- Em nói đi, có gì mà ngọng nghịu thế. Tính bướng bỉnh gan dạ ngày thường của em đâu?

- Anh phải hết sức bình tĩnh. Em xin lỗi anh. - Mặt Nghĩa hơi biến sắc. Anh gật đầu và ngồi xuống.

- Em bị... nhiễm HIV rồi.

Cốc nước chanh cầm trên tay rơi xuống đất tan tành. Mặt anh dại đi. Anh nhìn tôi, lửa oán hận dâng lên, tay chém vào không khí. “Cô giết tôi rồi! Vậy tại sao cô còn níu kéo tôi? Tại sao cô còn đổ vào lòng tôi? Tại sao tại sao tại sao?.” Nghĩa hét lên và lao ra ngoài.

11

Khi nghe Lệ nói, con đã mất bình tĩnh. Lời nói như một cơn bão dội vào lòng và làm cho con cảm thấy mọi thứ thế là hết. Tất cả đã tan tành. Thành một quả pháo bị kẻ khác châm trộm ngòi sắp nổ. Con đã phụ sự trông đợi của cha và ước vọng của mẹ lúc cuối đời. Con vớ lấy xe, lao như bay, như bay, mọi thứ cúi rạp dưới chân. Gió thộc vào người, con cố cầm chắc tay lái. Con nghĩ đến khuôn mặt cha khi biết tin này, thấy các em con nheo nhóc khóc lóc và sự chế nhạo của dân làng làm cha chết dần chết mòn. Ngập ngụa trong gió, ngập ngụa trong đau khổ, con muốn lao sầm vào ô tô. Trên đời này sao lại có sự rắp tâm trừng phạt đối với người tốt? Và rồi, khi chỉ thoáng nghĩ vậy thì chiếc ô tô đã cản tầm nhìn phía trước, lao vào con. Con chỉ biết mình bị ném vào thành sắt, bị nghiền như, bật trong không trung rồi bị ném ra mặt đường. Khi tỉnh dậy, có một người đàn ông đỡ lấy con. Một bên chân con lủng lẳng. Người đàn ông lắc đầu: Cái chân

thế là hồng rồi. Ông ấy lại cười. May không chết. Không biết cười thông cảm hay mỉa mai. May ư? Với con lúc này sống đâu còn ý nghĩa. Trên túi con vẫn còn cái bút, cọ vào thịt ngựa ngựa. Con lôi ra ném vèo. Như thế ném quá khứ nghiệt ngã với ai đó, ném hy vọng và đam mê. Bắt đầu không chịu được nữa. Đau và con khóc. Người ta đưa đi viện. Các bạn vẫn con có mặt kịp thời. Cả Lệ. Có lẽ Lệ đã báo. Thời buổi điện thoại di động, nhanh thôi mà cha. Con không cho ai báo về với cha. Sợ cha lo lắng. Đây có mọi người, có bạn bè. Bạn bè vẫn chương tưng thiếu nhưng có nhau, con không sợ.

Chỉ nghe loáng thoáng người ta bảo con vĩnh viễn mất đi một chân. Con sẽ phải cưa chân, thay vào đó có thể là chiếc chân gỗ. Cha cũng sẽ biết, rồi ra sao?

Không muốn người ta cứu con. Con bảo bác sẽ hãy mặc, không chạy chữa gì hết. Bạn vẫn vừa động viên vừa an ủi. Chết không dễ mà sống mới khó. Họ nói con cần phải sống, con phải báo hiếu cha. Và con đồng ý để người ta cưa chân.

12

Bác trai gần như khuyu xuống khi thấy con chỉ còn một bên chân. Nỗi đau vít ông xuống cạnh giường, khóc thảm thiết. Dường như nỗi đau đớn trông mong trong cuộc đời người cha cứng rắn cam chịu tích lại, dồn ứ, để lúc này chắt ra thành nước mắt. Tôi đến an ủi và đỡ bác dậy. Nghĩa nhìn cha, không nói được câu nào.

- Sao con ra nông nỗi này hả con?... Con ơi khổ thân con quá, tội nghiệp con quá, thế là con mất một chân. Người mất chân thì sao còn chạy được...

Nghĩa cựa quậy đôi tay, anh không chịu được khi nhìn cha anh đổ nước mắt. Anh không muốn ông đau khổ.

- Cha, cha ngồi dậy nào cha. Con không sao - Nghĩa tỏ ra lạc quan - Thân tre cứng cáp là nhờ nhiều đốt, con trai cha sẽ trưởng thành nhờ từng trải. Một chân nhưng con có hai trái tim, của mẹ và của cha. Cha đừng lo lắng nhiều mà ốm người.

Bác trai im lặng, lau nước mắt. Rồi tự dưng ông bật khóc: “Nhưng mà con ơi, con chỉ còn một chân. Hư...ừ...ừ!”. Nghĩa cười: “Cha yên tâm mà, con sẽ sống tốt, cha yên tâm, con vẫn còn có ích”. Tôi đã cố nín mà nước mắt tôi chợt chảy tự bao giờ. “Anh kiên cường quá anh Nghĩa ơi. Ngay cả khi đón đau anh vẫn an ủi được người khác”.

Ra viện, Nghĩa được các bạn văn chương chăm sóc. Anh không còn tư tưởng học hành hay sáng tác. Trông anh như người mất hồn, như cái xác khô. Tôi gặp những người bạn thân nhất của anh và nhờ họ giúp đỡ, chăm lo động viên anh.

Tôi trở lại quê cùng nỗi ám ảnh đón đau. Thời gian sau tôi đi xét nghiệm lại và người ta nói với tôi lời xin lỗi. Tôi xao xác như cây thu gặp bão. Họ đã nhầm. Tôi không nhiễm HIV. Vậy là Nghĩa cũng sẽ không sao. Tôi phải nói chuyện này cho anh. Tôi gọi điện qua số người bạn và gặp anh. Nghĩa cười: “Tôi biết rồi, bị hay không chẳng còn quan trọng nữa. Người ta kết luận tôi không sao. Nhưng đời tôi cũng hết rồi”. “Anh Nghĩa, chính em đã hại anh. Anh hãy trút giận lên đầu em đi. Hãy chửi rửa em đi. Nhưng anh phải sống, phải sống tốt lên.” “Cô không cần quan tâm đến tôi nữa, cô hãy lo cho cuộc sống của cô đi, hãy coi như tôi chết rồi”. Anh cúp máy.

Tôi như người nóng khát bị trói chốt dưới những tấm che, cơn mưa anh ập xuống không vào tới tôi. Sẽ không bao giờ anh chịu tha thứ. Quãng đời tôi được gặp, và anh giúp đỡ đã là một vinh dự. Đứa con gái làm điểm trong tôi cũng sẽ chết từ đây. Tôi vì con, vì cha mẹ đẻ cũng phải làm lại cuộc đời mình. Con tôi không thể bị xấu hổ khóc lóc, ức hiếp bởi những lời dè bêu. Vả lại, nhan sắc của tôi còn được mấy đồng(?)

Sau mùa mưa tôi xuống thăm anh. Nỗi buồn làm Nghĩa xẹp đi, tàn tạ. Năm bất động như người chết, chỉ đôi mắt còn chớp máy hiên lành. Anh ngoa ngoắt, giễu cợt khi nói chuyện với tôi. Tôi đưa cho anh cuốn sách "Những anh hùng thiếu chân" của Pháp và cây bút hôm bị tai nạn anh vứt đi. Anh ngắm soi cây bút rồi nhìn tôi như thể cố tình từ chối một kỷ niệm: "Tôi đã vứt đi, cô còn cầm về đây làm gì?".

Tôi về - con thú đói gặp mưa. Đêm đêm vẫn tơ tưởng năm cạnh anh, tấm lưng trần vâm vấp, mùi khét da thịt sau ngày vật lộn với đời, và ngẫu nhiên hạnh phúc.

Trăng chênh chếch bên cửa sổ, màn sương giăng u ử cho hoa để ngày mai xuân về. Tôi ý niệm được cuộc sống thì cũng là lúc cần phải ném bỏ quá khứ, đập lại bằng tiếng cười của đứa con. Nhưng sao khó quá, cầm hòn than nóng trong tay, tôi kêu lên, càng nóng lại càng nắm chặt, không bỏ ra được. Mấy ai biết tay tôi phòng rộp thế nào(!).

13

Tôi đã thất bại trong mơ ước được giải thưởng cao trong cuộc thi viết tiểu thuyết. Tai nạn và chính là nỗi đau đớn dìm tôi. Định viết về Lệ, cuộc đời cô ấy sẽ nhận được sự thông cảm của độc giả. Và khi viết về Lệ, ngòi bút tôi sắc sảo hơn. Bản thân tôi đã rung động trước cô ấy, dù cô đã một đời chồng và một con. Khi đó tôi mắc vào một bi kịch, sợ mình sẽ lòi Lệ khỏi vũng bùn và ấn cô ấy vào vũng khác sâu hơn. Tôi không muốn học hành gì nữa. Giờ đến lớp, có mặt ở lớp chỉ để các bạn văn yên tâm. Không viết lách gì. Bên chân không còn, coi như chỉ một chiếc cánh không thể nào bay.

Cha tôi viết thư, bảo "Nghĩa con đừng là thằng hèn. Dù có thế nào cũng phải đứng dậy, con không sai...". Có lẽ tôi đã hèn.

Năm vật vã những tháng ngày vô nghĩa, tôi thấy mình ngập ngụa trong bóng tối và tự giam mình bằng ân hận xa xót đã trở gan. Câu lạc bộ Hoa

Năng dành cho người tàn tật, một người vừa giành giải thưởng cao đến gặp, nhắc tôi ra khỏi giường. Anh bị teo cả hai chân từ nhỏ và ngồi trên xe lăn. Tôi đứng dưới đất bằng một chân và một cái gậy. Anh nói:

- Chúng ta thi nhé.

Khởi động chiếc xe lăn, anh vít ga. Chiếc xe xả khói và lao đi. Tôi ngỡ ngàng. Một vòng anh quay lại, nhìn tôi cười:

- Thế nào? Ông có đuổi được không?

- Làm sao mà đuổi được, ông ngồi trên xe đó.

Anh ta cười:

- Thì đúng rồi, không còn chân cũng có thể đua, ông hơn tôi một cái chân, chả lẽ ông thua tôi.

Tôi hiểu ra ẩn ý của người bạn tàn phế. Không có chân vẫn có thể đua được. Tàn nhưng không vô dụng. Tôi sờ lên ngực, cây bút vẫn còn, đã theo tôi mãi và thay không biết bao nhiêu ngòi mực. Tưởng không nhìn thấy nó nữa, ai ngờ Lệ đã mang về, nghiệp văn đã đeo vào tôi. Phải thi thôi, Hội Nhà văn đang phát động.

Lệ đưa con đi đâu đó, có người nói cô sống tạm tạm bên đứa con. Tôi thấy nhớ, leo lên đồi Đồi Bạn ở quê cô để tìm lại kỷ niệm ngày nào chúng tôi lên đó hát cho nhau nghe. Đàn chim én như lá được tung lên trời. Tôi biết rằng xuân đã ở bên mình.

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Tìm Thuốc Chữa

1

Là một người đã có thâm niên trong nghề, năm nay đã bước vào tuổi sáu mươi, giáo sư Mẫn, thầy thuốc ưu tú cho phép mình được nhàn hạ đôi chút kể từ nay đến cuối đời. Rất nhiều bậc tỷ phú, tước nho, học giả lẫn trí thức bình dân tìm đến các thú chơi tao nhã đầy trường giả của mình như nuôi chim, trồng lan, nuôi chó cảnh, sưu tầm đồ cổ, sách cổ. Một khi những thú chơi này đã ở mức cao siêu, thì nó còn chứng tỏ mình hơn là một phần gia tài kếch sù của chủ. Chúng còn là thứ để tôn vinh, khẳng định tính chất đa tài của những ông chủ đầy óc mẫn cảm với cuộc đời vẫn khẳng khái ung dung làm ngơ, nhưng bên trong đó ngồn ngộn suy tư. Thay vì duy trì một thú chơi, giáo sư Mẫn phát hiện ra một thú chơi khảm tuyệt đối lợi hại, chỉ đơn thuần nó cho phép ông hả giận, giảm stress đó là nuôi mấy chú chó phốc, rồi gán luôn cho những chú chó ấy cái tên của những kẻ mà ông căm thù. Mỗi ngày, ông lại lôi cổ chúng ra, buộc dây xích vào một cái cột và dùng chiếc que nhỏ quất lấy quất để. Tuy không chết được, nhưng ba chú chó quẫn quại lên vì đau đớn, lờng lộn tìm cách trốn chạy, chẳng thể nào thoát khỏi cái dây xích quá chắc chắn đã giăng lấy cổ. Thôi thì cứ chạy quanh, ư ử, choe chóe kêu lên vì đau đớn. Việc vẽ tên của những nhân vật ông căm thù lên lưng từng chú chó cũng thể hiện giáo sư tiềm ẩn không chỉ tài năng y học mà trong cả khả năng sáng tạo. Ba chú chó, một tên Ca, một tên Bá, tên còn lại là Xuyễn. Mỗi cái vung tay lên quật, giáo sư Mẫn thường sít hàm răng lại với nhau, đay nghiến: “Chết chưa con, này Ca, này Bá, này Xuyễn. Chết chưa này. Nhục chưa này con!”. Giáo sư Mẫn đi Tây đi Tàu nhiều, với vốn hiểu biết của mình thừa nhận rằng ba con chó này

không có tội tình gì. Chúng chỉ là những con vật quá ư hiền lành. Việc chúng bị cột và đánh quặt thân bực da là oan uổng và thiệt thòi. Nhưng suy nghĩ này không đủ lớn hơn việc chúng có thể là phương tiện để ông hả giận. Vì thế đành xin lỗi chúng, để chúng thay những tên khốn kiếp kia chịu tội. Ai bảo chúng sinh ra đã là kiếp chó. Kiếp sau hy vọng chúng sung sướng hơn, khỏi rơi vào tay ông.

Ý tưởng chỉ dùng chó phốc làm phương tiện trả thù, nằm trong cái suy nghĩ tính toán hơn thiệt xuất thần của giáo sư Mẫn. Ông cho rằng lũ chó phốc này bé nhỏ, hiền lành. Chúng sẽ ăn ít, thải phân ít nên bớt hôi thối. Và lại việc nhốt vào một chiếc cũi sắt nhỏ sẽ dễ dàng hơn. Điều quan trọng bậc nhất là với một cơ thể gọn ghẽ bé nhỏ bằng bắp chân của chúng, giáo sư có thể dễ dàng đánh đập, hành hạ mà không lo bị chúng tấn công lại. Nhìn vào khuôn mặt lem luốc, ngơ ngác không hiểu vì sao mình bị chủ đánh đau như vậy của ba con chó, giáo sư Mẫn rung rinh cười đắc chí. Ông lại với đi những uất hận mà kẻ thù của ông đã từng gây ra cho ông. Ngoài ra, ông đang chờ đợi tác phẩm khác của mình thể hiện trên mình những chú chó này. Ông đang tính làm sao cho thân hình lũ chó thể hiện được cái vẻ hèn hạ, đầy tính chất châm biếm nhất, có thể gây sốc, ngạt tim cho mấy tên Ca, Bá và Xuyên. Sao cho khi nhìn thấy chó mang tên mình, với hình hài quái dị, chuyển tải phần nào vóc dáng của ông chủ có tên ghi trên bụng chúng, những kẻ kia sẽ sững sốt kinh ngạc mà rụng rời chân tay. Có thể ông sẽ cạo trọc đầu của con mang tên Ca, kéo cho mắt con Bá trở nên xếch ngược, con Xuyên khom lưng. Đương nhiên, trang phục của những con này cũng phải thể hiện được điệu bộ, tính cách hàng ngày của những tên kia. Có lẽ, ông phải mời một nhà thiết kế, hoặc ít nhất một thợ may có tài ở thành phố, để tạo trang phục cho ba chú chó. Ngày đó sẽ đến, khúc khải hoàn vang lên, bóng đen lui đi để nhật nguyệt ngự trị. Kẻ thù của ông sẽ bổ chứng cho mà xem. Lịch sử đồng thời ghi lại tên tuổi của một giáo sư có cách trả thù độc đáo nhất. Tuy nhiên, kế hoạch phải được thực hiện công phu một cách từ từ.

Đường quan lộ và học thuật thì chẳng ai dám nói giáo sư Mẫn là người không thành đạt. Trái lại điều đó, ở vương quốc “gia đình”, những tưởng sẽ răm rắp theo ý ông thì ngược lại, nó âm ỉ mục ruỗng. Giống như một vị vua mãi chơi, ham hố dục vọng không tưởng tận việc làm của kẻ dưới, để mỗi người mỗi phách, tan tành đất nước. Vậy nhưng giáo sư lại không biết điều đó, ông ngây thơ tin những lời vợ con nói, lời con hứa suông và an tâm trên con đường của riêng mình. Rồi một ngày ông nhận ra sự khốc liệt của cái vương quốc riêng tư mình đang cai quản. Ngày ông nhận ra thì đã quá muộn.

Để tiếp tục câu chuyện này, xin quý vị hãy hiểu cho sơ sơ vài nét về gia đình giáo sư, một gia đình được quây bao bởi ngôi biệt thự sặc sỡ đầy kiểu cách phương Tây, rất hài hòa vì nghệ thuật phối màu và bố trí cây cảnh hợp lý.

Hẳn là nhiều người sẽ thần thánh hóa ngôi nhà này nếu chỉ nhìn vào mức độ giàu có, trình độ học vấn của mỗi cá nhân. Đất nước này có bao nhiêu phần trăm dân số sống trưởng giả được như vậy. Tất cả những khao khát giàu có vươn tới như vậy đều là ngộ nhận. Đó không phải là một gia đình mẫu mực mà người ta có thể mỗi năm nhận được một tờ chứng nhận gia đình văn hóa. Vợ giáo sư Mẫn là phó giáo sư công tác ở một Viện có tiếng tăm, và chắc chắn không phục gì ông cả. Trong con mắt của bà, ông chỉ là một người gàn dở và đầy khiếm khuyết, cũng giống như một con chuột vậy. Một con chuột đôi khi biết cúi đầu. Người ta nói thông cảm cho đàn ông nhất là người vợ, dùng lời cay nghiệt với đàn ông nhất cũng là người vợ. Trong bóng tối, ta không thể nhận ra đôi tất nếu nó không bốc mùi. Bà và ông thường có những tranh luận khốc liệt về những tư tưởng, đường lối của phong trào “văn hóa mới” và mở cửa thông thương. Không ai chịu ai, cho nên ngôi nhà đôi khi được ông tặng cho một danh từ cay nghiệt chẳng chút học thuật: Địa ngục. Mỗi lần bước chân ra khỏi ô tô, ông

đều lăm bằm là đã về đến địa ngục. Từ ngày ông bà sinh xong đứa con thứ năm thì chẳng hiểu sao ông bị yếu sinh lý, từ đó bất lực, hằng đêm thâm trách Thượng đế đã cất khả năng thiêng liêng đó đi quá sớm. Bà Mẫn chắc chắn không ham gì năm cạnh ông chồng không còn mấy khả năng. Ông Mẫn vẫn lạng lẽ tìm thuốc chữa, nhưng chưa gặp.

Tài sản của ông bà là bốn người con hai trai hai gái. Con cả ông tên Quân hiện ở Hà Nội, công tác trong một công ty lớn. Con thứ hai lang bạt nay đây mai đó ở nước ngoài, giờ phút này chẳng biết sống chết ra sao. Cậu còn ít tuổi nhưng tư tưởng thoáng đảng lại rất đổi hào phóng với bạn bè, sớm muốn “tắm biển nước ngoài” chứ chẳng chịu “ta về ta tắm ao ta dù trong dù đục”. Hết cấp III cậu đã hổng láo bất trị, phỉ nhổ vào học vấn của cha và công lao dưỡng dục bấy lâu. Kể từ khi ông lỡ tay tạt cậu một cái vào má thì đã chẳng còn tình cha con gì nữa. Cậu tuyên bố cắt đứt. Sợi dây đó không ai có khả năng nối lại. Hai cô con gái được hưởng nhưng lựa từ bé, học xong đại học lấy chồng, chỉ lo bòn rút của cải. Hai cô tiểu thư nửa mùa cũng sở hữu cho riêng mình một anh chồng ham thích ăn chơi chẳng thích làm. Cuộc sống cứ dằng dịt con nhện chẳng tơ. Ông Mẫn chỉ còn hy vọng vào Quân, cậu con cả có học thức nhất, đang qua thạc sĩ tiến tới tiến sĩ, cũng khệnh khạng bất phục tài ông. Ân hận thì quá muộn rồi. Ông là một ông vua không đủ tài cai quản vương quốc của mình. Người nghe lời ông nhất lại là bà An giúp việc. Kể từ khi ông không thể dứt khoát “lên cò” thì vợ ông đã cố tình chẳng cho lịch làm việc của mình kín mít. Những quan hệ, tiệc tùng cuốn bà đi. Ông mặc, coi bà như một cơn gió. Riêng ông, ngấm ngấm một âm mưu khác. Đời vẫn ý nhị gọi là ông ăn chả bà ăn nem, rất xa xôi bóng gió. Nhưng mà đau. Một giáo sư, giám đốc bệnh viện X bị cầm chừng, nổi đau sẽ tỉ lệ thuận với chức vụ ông đảm trách.

3

Ý tưởng dùng ba chú chó phốc giải tỏa cơn giận xuất hiện khi giáo sư Mẫn tụt chức giám đốc bệnh viện X - cái bệnh viện khiêm tốn mang tên

một ngành, hoạt động trì trệ rờn rã nhiều năm. Giáo sư Ca hiện đang đảm trách cương vị này. Giáo sư Mẫn trở thành trưởng khoa Phẫu thuật. Công việc rất mất thời gian và tâm huyết nhưng nếu biết bố trí nhân lực thì vẫn nhàn nhã như ai. Trước đó, ông từng tự hào là một lãnh đạo mẫu mực với vẻ đặc ý rất tự nhiên. Người ngoài hết mực tôn vinh ông với thái độ khinh bỉ nhiều hơn kính trọng. Cũng do xu thế cả, thời buổi nghệ thuật uốn lười luôn cúi được tôn vinh hơn bất cứ thủ pháp thể hiện tình cảm nào khác. Họ thân nhiên tin rằng giáo sư Mẫn biết cấp dưới hiểu rất rõ những việc làm đen tối của ông, nhưng được bôi che bởi một nghệ thuật sắp đặt hết sức tinh vi. Hình ảnh của giáo sư với bộ đầu tương đối khiếm tốn tóc, hào phóng phần trán nhăn, dáng đi chúi chúi về phía trước và đôi khi cố ý tỏ ra nghiêm trang được đám bác sĩ giải phẫu cấp dưới vẽ bằng bút chì, đặt ở góc tủ nhà để mỗi khi cảm hận thì lấy bút gạch cho một nhát. Khao khát xóa sổ quản lý tặc trách là năng lực tiềm tàng của cấp dưới. Thiên cơ không thể tiết lộ. Họ phải đợi chờ hoa tre trở mùa.

Tóm lại, Hoàng Bá Mẫn, trang trọng gọi Hoàng giáo sư, là một hình ảnh có nhiều mặt tương phản. Đôi khi ông ấp ủ khát vọng lớn lao là “làm sạch” bộ máy tổ chức và toàn thể cơ quan. Nếu viết hồi ký thì chi tiết này không thể thiếu, để miêu tả một con người tài năng xuất chúng ở nhiều lĩnh vực. Dịp ông xuống tay đã đến. Nó như một ngày hội ở bệnh viện, khiến mọi người mệt bở hơi tai vì chạy đôn đáo. Bệnh nhân ít nên cán bộ thừa mứa thời gian để đảm bảo “từ trên xuống dưới đều sạch”. Từ giám đốc đến lao công đều phải đi về đúng giờ, ăn mặc chỉnh tề. Với bệnh nhân thì hết mực tận tụy. Tư tưởng lương y như từ mẫu nên triệt để nêu gương. Sự việc được xem là rất cải lương này thân nhiên diễn ra. Ông Mẫn tự tin rằng ông ra tay lần này là hiệu quả. Từ phó giám đốc trở xuống hưởng ứng rầm rập. Bệnh viện lấy lại được lòng tin và người bệnh sẽ đổ về để chữa trị. Ai vi phạm những nội quy đã đề ra sẽ bị đuổi việc. Trong vòng một tháng đầu đã có một bác sĩ nam mới nhận công tác và một y tá bị đuổi việc. Vui vì điều đó, ông cười sảng sặc, phụt cả nước bọt, rồi đồng dục hô hào: “Mọi người thấy rồi đó. Vì sự phấn đấu của bệnh viện, tất cả hãy hợp tác với tôi!”. Hai

kẻ ra đi làm gương răn đe kẻ khác. Giáo sư không biết trong mạch ngầm của số nhân sự trong bệnh viện đang âm ỉ tư tưởng phản kháng. Mười năm trước, tiến sĩ Xuyên và Bá được giao làm chức phó giám đốc bệnh viện X., giờ hai ông này vẫn đang hãnh diện vì bao năm cái ghế của mình không bị lung lay, chỉ có ông Mẫn là đã “xuống ngựa”, nói rằng: “Ông Mẫn chẳng bao giờ đủ tài để quản lý nổi cấp dưới. Là người biết một mà không biết hai. Điều trị tệ nhất là ông ta cứ nghĩ ông ta giỏi nhất”. Và quan trọng hơn, là hai ông phó đều phản đối, ra sức phá phách, cản trở công việc của ông trưởng, làm sao bệnh viện hoạt động tốt. Thay vì có thể cải cách, làm sạch đội ngũ cán bộ công nhân viên trong cơ quan, thì ông Mẫn tạo nên những xung đột bè cánh kịch liệt. Người theo ông, kẻ nghe hai ông phó. Đôi bên thanh trừng nhau, phá hoại nhau.

Ai đó đã tìm cách để cho cuộc kiểm tra của cấp trên đối với bệnh viện X. đến một cách bất ngờ. Những sai trái của ông Mẫn bị bóc tách. Ngay tức khắc, ông bị cách chức, đưa xuống làm trưởng khoa phẫu thuật. Nếu không vì chút ít công sức trước đây, ông có nguy cơ bị đuổi hẳn. Lên thay là giáo sư Ca ở nơi khác về. Chiếc ghế của Bá và Xuyên vẫn chắc như đinh đóng cột. Ông Mẫn hiểu rằng mình bị “hạ bệ” là do bọn họ. Từ đó, ngay cả trong công việc hằng ngày, giáo sư Mẫn thường phải chịu đau đầu vì mấy người kia “giật dây”. Những mối quan hệ của ông không giúp được ông. Mối quan hệ của vợ ông cũng không nhằm nhò gì. Tất cả bị cuốn như một cơn bão lớn. Giáo sư Mẫn bị rất nhiều khuôn mặt quay đi, đã bị choáng váng, đôi lúc còn bị nghẹn nơi tim. Người tính không bằng trời. Các cụ xưa nói “còn rượu còn tiền còn đệ tử. Hết cơm hết rượu hết ông tôi” (1). Ông thầm oán cho những kẻ đó sẽ rụng như... ông. Căm thù quá đỗi, uất nghẹn quá đỗi. Niềm uất hận đó dâng lên, thành sự sáng tạo cách trả thù có một không hai: ba chú chó phốc mang tên ba người.

(1) Thơ Nguyễn Bình Khiêm.

“Ta sẽ ám cho các người phải sống khổ sống sở. Cứ đợi đấy. Ba con chó, ba các người sẽ phải bò dưới háng ta”. Đây là một câu nói diễn ra ở thư phòng của ông Mẫn và nó được nhắc đi nhắc lại trong giấc ngủ của ông. Lời này chỉ mỗi bà giúp việc nghe được.

Vợ ông chắc chắn dè bủi việc làm này của ông đối với ba con chó. Nó quá hão huyền. Ông sẽ mất hết tâm lực và chẳng bao giờ được thanh thản. Bà chẳng đại gì khuyên can cho mệt. Thành ra, mỗi khi ông lôi ba con chó ra quật thì bà tức tối bỏ đi. Cậu con trai và hai cô con gái chẳng can ngăn cũng chẳng ủng hộ. Họ lấy việc làm của ông làm trò đùa để đưa ra cợt nhả. “Chúng mày chẳng hiểu gì cả. Thôi, cứ mặc tao. Lũ chúng mày cút đi!”. Mỗi khi bị cười cợt, ông Mẫn lại cảm thấy cô đơn vô cùng, làm bùng phát cơn tức giận om sòm. Sau khi bị quất, lũ con bỏ ra ngoài. Còn ông hành hạ ba con chó.

Đúng như đã nói, ông Mẫn không còn đủ sức để giữ được bà vợ. Một ngày, ông đau đớn chứng kiến cảnh vợ đưa giai về nhà, còn làm chuyện bậy bạ. Khốn nạn, kẻ cửa sừng làm nghề. Ông cầm dao đuổi hai người nhưng chẳng chém nổi một ai, còn suýt ngã vì vấp, bước chân loạng choạng. Chẳng may hôm đó vợ ông cùng tên trẻ kia đi Đờ Sơn, gặp tai nạn giữa đường, chết tấp lự. Giáo sư không đau buồn mà trong lòng âm ỉ một nỗi phẫn khích. Loại đàn bà trơ tráo này chết đi không đáng tiếc, ông nghĩ, đời ta sẽ thêm phần thanh thản. Quả đúng thế thật, sau khi vợ mất, không đêm nào ông nằm mơ thấy vợ nằm bên cạnh kẻ khác nữa.

4

Hai cô con gái đi lấy chồng, cậu con trai cả tên Quân lấy vợ ở riêng, con trai thứ hai ở nước ngoài vẫn không chút tin tức. Ngôi nhà chỉ còn mình giáo sư, bà giúp việc và ba con chó. Thi thoảng, hai cô con gái lại về tìm cách bòn rút của bố, cậu con trai cả cũng muốn nhân cơ hội tâm trạng của ông già không ổn định, bòn thêm ít nữa. Vào một ngày không hiểu làm sao phiền muộn ập đến túi bụi làm vậy, mấy cô y tá dưới quyền gọi điện í

ời bảo ông phải đến ngay, có bệnh nhân cần mổ gấp. Ông lao xe máy đến. Lão già nhà quê mắc bệnh dạ dày. Giáo sư Mẫn bắt tay ngay vào việc, tâm trạng ông đã ngùn ngụt chán nản nên dáng vẻ ưỡ oải, càng thấy hậm hực bực dọc khi đám bác sĩ phụ và y tá lóng ngóng trong các thao tác cơ bản là chuẩn bị dao kéo bông băng. Bệnh nhân ra nhiều máu nên phải tiếp thêm lượng lớn. Đó là một ca tồi tệ nhất của ông. Trên đường đi về nhà, đầu óc ông mông lung trôi theo một dòng hồi tưởng, đến nổi va quệt ngã xoài, chân tay trầy xước, xương hông đau nhức phải xoa thuốc, định ngày mai sẽ chụp thử xem sao. Nằm trên xa lông nghe nhạc Tây và thưởng thức rượu Tây, chẳng để ý đến bên ngoài, khi ông xốc lại áo quần, vươn vai và kèn càng vung tay bước đến lồng chó, định lôi chúng ra quật thì phát hiện ra một con phốc đang cong đuôi chạy bên ngoài, ông đuổi bắt vào, nó chạy ra đường, lao vào bánh ô tô, nát bét. Là con tên Ca mới ác. Giáo sư nói với cái xác: “Định trốn hả, người sẽ không thoát được. Đó, lĩnh lấy cái chết”. Ngay trưa hôm sau ông phóng xe ga đi mua một con có hình dáng y như con trước. Cả ba đều đã được ông nhờ người thiết kế cho những bộ quần áo cực mốt. Chính tay ông dùng kéo cắt trụ lông đầu, sao cho độ hói của con đó giống với người ông đang ám chỉ. Các người cứ việc tận hưởng nổi nhục này. Thấy chưa, ta đã bảo mà, đồ vong ân bội nghĩa. Ông nói với cả ba con. Ông còn dùng chân đá ngang người chúng. Nổi ân hận đã được phóng đại hóa trong ông từ rất lâu rồi, đó là không nhận ra chân tướng của kẻ dưới trướng mình. Chính Bá và Xuyên là hai cấp dưới được ông nâng đỡ, coi như huynh đệ. Sự phản bội của lòng người cay nghiệt hơn bất kỳ một sự tàn phá nào của thiên nhiên. Những năm tháng cuối đời, ông sẽ ghi nhớ bài học này.

Người ông Mẫn nổi lên rất nhiều mụn nhọt mà trước đây ông chưa từng mắc phải. Những mụn nhọt cứ lớn dần lên, không thuốc nào chữa nổi. Có một chiếc mụn ở cánh tay đã lở loét, ảnh hưởng đến dây thần kinh làm cho cánh tay trái cứng đờ không cử động nổi. Những ngày sau đó, ông quyết định dùng dao tự khoét, cạo, nạo vét vết lở loét. Tiếng dao tiếp với xương xoèn xoẹt, như đồ tể cạo cái chân lợn. Máu và mủ phun ra. Ông

hoảng hốt hét lên, nhồm dậy, chiếc roi quất lấy quất để vào không khí. Mồ hôi giáo sư đầm đìa. Thì ra đó chỉ là một giấc mơ. Chiếc roi mà hồi tối ông dùng quật chó vẫn cầm trong tay. Ông thắc mắc sao ông lại cầm nó. Hồi tưởng lại, ông khẳng định rằng mình đã quật chó, mệt quá rồi lăn ra ngủ, chiếc roi vẫn trong tay.

Giấc mơ này còn trở đi trở lại nhiều đêm, khủng bố tinh thần thân chủ. Ông không biết nó là điềm gì, nhưng rất quái gở. Cũng từ đó về sau, chỉ cần nghe thấy tiếng chó ăng ăng là ông có cảm giác muốn cầm roi quất mạnh. Đôi khi, ngồi trong phòng bệnh viện, ông cũng ngứa ngáy chân tay, cầm bút quất quất vào không khí. Thực sự, không hiểu sao ông có cảm giác bắt buộc phải làm như vậy. Cánh tay dường như không chịu nghe bộ óc điều khiển mà cứ một mực theo ý riêng của nó, là lúc nào cũng ở tư thế vung roi.

Có người xì xào nói xấu, tin này đến tai, ông uất lắm. Ở cái tuổi này có lẽ về là hơn. Ông nghĩ vậy, lẽ ra ông phải về vườn từ lâu. Ở lại viện chỉ chuốc thêm nỗi nhục. Là một giáo sư từng làm lãnh đạo, hẳn ông còn cơ hội cống hiến đến cuối đời, đảng này chẳng còn mặt mũi nào, nên ông xin rút.

Cái sự rút lui của ông được nhiều người ủng hộ, nhưng cả ba người ông đang căm hận vờ vịt ném vài lời lấy lòng: “Bác ở lại, thiếu bác, chúng em thật sự rất khó xử...”. Mấy cô gái ngày trước được ông cưng chiều, chỉ một cô quyến luyến, rớt vài giọt nước mắt ngày chia tay. Tiền bạc chẳng cần gì, giờ chỉ một mình, sẽ sống thoải mái với gia tài đang có. Giáo sư Mẫn lại giở giới làm thơ. Ngày trước ông học văn không đến nỗi nào, cũng rất có khả năng sáng tạo. Nếu không quá đam mê sự nghiệp thăng tiến, hẳn là ông đã thành nhà thơ từ lâu. Chưa thành thì giờ thành. Quan điểm của ông mở ra thông thoáng cho mình. Gừng càng già càng cay. Gà trống cuối đời còn có tiếng gáy hào sảng.

Ông tự cho mình cái thú vui nhàn hạ: làm thơ và đánh chó. Lại nữa, làm thơ không yêu rất khó động bút. Có tình thơ chảy mới dài. Thực sự ông đã kém khả năng đó từ lâu, nhưng nhìn thì mắt thích mắt. Cho nên, không khó khăn gì ông tìm cho mình một đối tượng. Có đối tượng rồi, ông muốn nhanh chóng tìm ra thuốc giúp mình hồi phục khả năng, điều mà bao năm qua đau đầu tinh thần ông. Quân, con trai cả ông có thằng con tám tuổi múp míp béo và tính tình hay hơn tính thẳng bố nó. Nhiều lần ông nói với Quân như vậy. Thằng nhỏ cũng thích vào chơi với ông. Đạo nhàn hạ này, ông muốn nó đến thường xuyên. Ông còn gạ vợ chồng Quân để nó ở với ông. Việc đưa đón học hành sẽ có bà giúp việc lo. Quân không chịu. Đành vậy. “Ta sẽ nói chuyện với nó vào những lúc nó đến vậy. Hoặc là ngày chủ nhật, cứ bảo bà giúp việc đón nó đến”. Tiếng nói của trẻ bao giờ cũng ngây ngô và buồn cười. Cái ngây ngô đầy bản năng con trẻ. Nhưng nếu vào lĩnh vực mà chúng rành, thì chúng trở nên khôn ranh vô cùng. Thằng nhỏ chỉ năm tuổi, nhưng ông Mẫn đã bơm vào đầu nó những bất bình và rối rắm suy nghĩ của ông. Giả dụ ông quật vào chó và nói: “Đứa nào là kẻ thù ông, ông sẽ quật cho thế này!”. Thằng bé hỏi “Ba con chó này là kẻ thù ông à? Nó làm gì mà ông đánh thế?”. Tên thằng bé là Bin. Lúc khác ông nói: “Bin à, ông muốn cháu sau này lớn lên thành đạt, hơn cả bố cháu. Khi làm lãnh đạo, tuyệt đối không được nhẹ dạ trăm phần trăm tin cấp dưới”. Bin hỏi: “Thế là gì hả ông?”. Giáo sư bảo: “Là dù bất kể kẻ nào kêu gào, van xin, cháu cũng phải thật bình tĩnh. Phải ăn no bụng trước đã. Nhớ chưa...”. Ông không cần biết thằng nhóc có nhớ được những mưu chước ông vừa nói không, chỉ thấy nó nghe răng cười, ông cũng cười. Ba con chó bên ngoài ăng ăng kêu, ông Mẫn lại vung vung tay. Thằng Bin hỏi “Ông làm gì đấy?”. Ông lắc đầu.

5

Thơ đã in được thành tập, trong đó số lượng từ “chó” xuất hiện trên mặt giấy hơi bị nhiều. Giáo sư Mẫn nhận lời mời của Đài Truyền hình, muốn ghi hình về một giáo sư nghỉ hưu làm thơ. Họ tin tưởng vào một ông

già xuất thần trở thành hiện tượng trong mấy triệu người làm thơ. Ông Mẫn lấy cái uy của người cha ra hô hào các con: “Gia đình mình phải có mặt đầy đủ trước khi bên truyền hình đến. Họ sẽ ghi hình đầy đủ”. Ông tưởng lệnh của ông ban ra sẽ được mọi người răm rắp tuân theo như ở bệnh viện hồi ông còn đương chức. Ngờ nghếch quá. Quân nghĩ “Mình không phải một trong số những con vẹt đó”. Lời nói của ông bố chỉ có hiệu lực tuyệt đối, khi mà ông có khả năng tuyệt đối chu cấp cho mọi nhu cầu của các con. Chí ít thì Quân vẫn đang sở hữu một căn nhà do bố cho, dù với anh nó còn đơn giản. Chẳng có gì anh lý do không thể. Đến thì đến nhưng chân tay bải hoải, lòng dạ không phục. Một buổi ghi hình về giáo sư, bác sĩ, nay vừa mới cho in tập thơ đầy đặn một trăm năm mươi trang do ông đầu tư gần năm mươi triệu đã ra mắt độc giả. Truyền hình sẽ xoáy sâu vào thái độ làm việc không mệt mỏi của nhà văn hóa, cộng thêm tài năng sáng tạo nghệ thuật. Ông Mẫn thực bụng muốn dùng thơ và truyền hình làm vũ khí để hạ cơn giận.

Tuy chẳng tự ca ngợi mình tử tế, nhưng Quân thấy mình có học hần hoi, thừa biết những việc làm của bố mình có sự khái quát thế nào đối với sự nghiệp quan trường của ông. Ông luôn dạy con cái sống giản dị. Lời dạy của ông hằng ngày xác suất từ “giản dị” hơi bị nhiều. Đối với ông, cái danh chỉ là thứ phù du. Thế ông thích lên truyền hình làm cái gì? Truyền hình chẳng phải là thứ sẽ phóng to những việc làm bé nhỏ của ông lên tầm vĩ đại sao? Cánh nhà báo đến viết bài, ông từng sai người lột tay để “các cô cậu uống nước”. Trên mặt báo bao giờ cũng có hình ảnh của cái đầu hói, mà ông ý nhị vén mớ tóc lòa xòa để che bớt đi. Cặp kính lão dày cộp. Cà vạt là phẳng. Trên khuôn mặt còn trang điểm một nụ cười rất đỗi thánh thiện và phúc hậu. Trong các phương tiện truyền thông: nghe, nhìn, đọc, thì ông thích truyền hình hơn cả. Báo chí cũng tiện nhưng chỉ có lời và ảnh. Truyền hình đặc hiệu hơn, khán giả còn có thể thấy những cử chỉ của ông, nghe thấy ông nói, mới toát lên được cái phong thái của một giáo sư mẫu mực. Đã nghĩ được như thế thì hẳn là ông quá sâu sắc trong ứng xử với đời. Vậy bằng giá nào anh cũng phải có mặt trong buổi ghi hình. Con cái nhà thơ

không thể thiếu vắng, sự có mặt của chúng sẽ khiến cho những cảnh quay sinh động hơn. Vợ ông, người đã đẻ ra mấy anh em Quân không còn. Ông kịp trang trí cho mình một người vợ lẽ chưa chính thức, vì chưa đăng ký. Ông bảo có lẽ chẳng cần đăng ký làm gì, cứ về sống, đem hạnh phúc đến cho nhau là ổn, đỡ rườm rà. Cô tên Thanh Thanh, kém Quân sáu tuổi, cũng là nhân vật không thể thiếu.

Chẳng đi thì sợ ông trách phạt, mà đi thì chỉ hút bụi với khói. Quân là người ít thích di chuyển. Nó không đơn giản chỉ là đi đường, hít bụi khói mà còn phải giáp mặt một ông bố trí thức muốn uốn nắn con cái bằng cái giả tạo đến điều luyện của mình. Sẽ lại chứng kiến ông bố kính cẩn ký tặng thơ, để chẳng bao lâu, người được tặng sẽ lại tiễn chúng vào một xó nào đó, để chuyển cho đồng nát, rồi lăn lóc ở hiệu sách cũ, hoặc nhảy vào lò tái chế.

Đến được cơ quan cũ của bố thì mọi cảnh quay đã xong. Nhà thơ - giáo sư nhìn con trai, uất ức dâng lên tận cổ, nhưng ông vẫn phải ngơ đi để cười với truyền hình. Cô Thanh Thanh người tình của ông vẫn duyên dáng trong bộ cánh mới mà cô nói cho vợ Quân rằng: “Anh Mẫn sắm cho đấy, có gần chục triệu”.

Xe riêng đưa gia đình về nhà. Quân đi xe máy về trước. Đoạn đường này không quá đông nên anh có thể thỏa phanh phóng. Ông cụ vừa vào nhà đã hỏi. “Anh Quân bận đi làm à?”. Quân giật thót: “Không, con xin lỗi bố, bị kẹt xe bố ạ”. “Tôi đã dặn là đừng làm lỡ việc. Anh bằng ngần ấy không biết tính toán làm sao cho đủ giờ”. Mấy anh làm phim phải nhập cuộc mới khiến tính nóng của ông cụ thôi bùng lên. Cảnh quay ở nhà rọi vào những sinh hoạt và giờ giấc làm việc của ông Mẫn, nên khuôn mặt ông rất đổi phải nhất nhất vừa thanh thản vừa nghiêm nghị, phải thật thoải mái mới thấy tầm vóc ông không bị cứng trên màn ảnh. Truyền hình khen giọng ông hay, dễ ăn nhập với đạo diễn. Đúng quá, đâu phải chỉ vài lần ông đứng trước ống quay thế này. Khuôn mặt ông dần ra, rói tươi. Nhà thơ rất thích

ôm cô Thanh Thanh ngồi trước máy quay, cô gái mà ông trân trọng tôn là “con chim nhỏ”. Điều này khiến không chỉ con cái mà nhà phim cũng phản cảm. Họ chỉ thốt lên những tiếng cười. Ông Mẫn thường sâu sắc, nhưng chỉ chuyện tình cảm thì nông nổi quá chừng. Cánh quay phim nghỉ tay uống mấy bia lon. Ông cụng ghé vào tai Quân mà trách: “Tao thấy mày là thằng bất hiếu, chẳng ủng hộ cho những sở thích cao thượng của tao. Mày chần chừ nên mới muộn, nhưng chẳng sao cả. Không có mày thì hình ảnh của tao vẫn lên tivi”. Quân nín nhịn, chỉ nhếch mép cười, cái nhếch mép đầy coi thường và bí hiểm. Anh đi ra chỗ thùng bia lon. Cô Thanh Thanh duyên dáng ngồi cạnh ông Mẫn đúng lúc này lại bị cái bụng giở chứng. Cô xin phép vào nhà vệ sinh hai phút. Năm phút sau cô đi ra, khuôn mặt vẫn nhăn nhó, rồi cơn đau bụng dữ dội đổ dồn. Ông Mẫn xót đứt từng khúc ruột. Cả nhà cuống quýt lên. Riêng khuôn mặt đang đầy đặn thần sắc và học thức của ông chuyển sang tai tái. Dừng quay lại. Ông hét: “Đưa cô ấy đi bệnh viện thôi!”. Tất nhiên, ông không thể tự mình đưa đi, cũng không thể nhờ cánh nhà đài. Lúc này, chỉ mình Quân là có thể đưa đi được. Ông Mẫn nghĩ mình cần phải hoàn thành buổi quay phim, không thể dừng giữa chừng. Ông lại ra lệnh cho con trai, với thái độ như cầu khẩn. Vì đàn bà, sao ông có thể trở nên yếu đuối đến thế.

Đặt Thanh Thanh ngồi sau xe Quân rồi, ông không quên nói đưa cô ấy đi cẩn thận, quay xong sẽ vào viện luôn. Hưởng ứng cho lời ông, chiếc xe xả ra chút ít khói đen. Thanh Thanh rướn lên ôm lấy người Quân cho chắc. Cái nhếch mép cười lúc nãy được Quân hồi tưởng lại bằng một vài ý nghĩ sau đây: “Ngoài việc quảng bá cuốn thơ, ông già còn muốn quảng bá cho cái tác phẩm tồi tệ của mình là cô Thanh Thanh ngồi sau đây. Cô ấy còn ít hơn ta sáu tuổi. BỐ TÔI LẮM!”.

Ra ngoài phố lớn, Thanh Thanh cười khanh khách, ôm Quân chặt hơn. Quân khó hiểu hỏi em khỏi nhanh thế? Thanh Thanh cười sặc: “Em chả đau đâu. Giả vờ chút xíu thôi. Chẳng qua em muốn thoát khỏi không khí ngột ngạt đó. Ông già anh chỉ thích danh hão thôi. Cả tháng nay ông ấy chả đụng

chạm vào em, không hồi phục được. Em chỉ thích ở bên anh thôi. Này, nhưng em báo cho anh một tin, em có mang rồi đấy”. Quân hỏi: “Với ông già à?”. “Không, của anh đấy, nên bỏ hay để?”. Quân chỉ bảo cứ để rồi tính. Lát sau, anh cảm giác ông già mình đáng thương quá. Dù có lúc nói chuyện với anh ông mất ngọt mất nhạt. Như vừa rồi, anh chỉ nhếch mép. Nói nhiều không phải là bản chất của người có học như anh. Cái nhếch mép chứa đựng nhiều ẩn ý sâu xa. Quân hơi nghiêng đầu bảo Thanh Thanh: “Cũng chịu em đấy. Một người nhiều kinh nghiệm như bố anh em cũng lừa được”. “Anh quên à? Yếu đuối trước phụ nữ còn là bản chất của mấy lão già. Thôi, anh đưa em vào nhà nghỉ đi, em nhớ lắm rồi. Sau đó mình nói chuyện tiếp. Em chỉ cần tiền của ông ấy thôi”. Quân đồng ý, phóng ra ngoại thành...

6

In xong tập thơ, giáo sư Mẫn ăn ắp cảm xúc sáng tác. Mỗi ngày ông viết một bài, có ngày hai. Nhưng đọc lại, ông thấy xót xa vì thơ ông vẫn thiếu điều gì đó. Ông ao ước viết ra những vần thơ siêu thoát, chuyển tải được ý đồ tư tưởng thâm hậu, bác học. Kỳ thực khó khăn không lối thoát. Thơ ông vẫn rơi vào lối mòn, tầm tối. Có thời gian rồi, ông chăm đi đền chùa cầu khẩn. Chú em ngày xưa lái xe cho ông, giờ thi thoảng ông gọi cậu ta đến. Ông vẫn có xe riêng. Cầu cho mình viết hay hơn, khỏe mạnh hơn, và có khả năng hồi xuân chút ít. Nói chung ham muốn của ông còn nhiều, mà ham muốn nào cũng khó thực hiện. Một mực ông vẫn thích hành hạ ba con chó mỗi ngày. Ông không thể dừng, ngứa chân ngứa tay làm sao nếu mỗi ngày không lôi chó ra và quật vào chúng. Ngẫm nghĩ lại, đọc thơ có thể làm trong trẻo tâm hồn. Người làm thơ cũng có thể gột rửa được phần nào tâm hồn. Giáo sư Mẫn mỗi ngày lại thấy tầm quan trọng của thơ đối với đời sống ông.

Giấc mơ bị toàn thân lở loét và chính tay ông phải tự cắt bỏ phần thối rữa của mình trở đi trở lại. Ông không muốn nó xuất hiện, nhưng nó vẫn xuất hiện. Đồng hành với nó là giấc mơ ông thấy mình đạo mạo quát

tháo nhân viên dưới quyền, để khi tỉnh lại, thấy vợ trống vắng. Thế rồi căn bệnh quái ác góm ghiếc đó đến thật. Không hiểu nổi cơ thể nữa. Đôi khi cơ thể con người vẫn xuất hiện những căn bệnh lạ khó hiểu mà chẳng bao giờ có nguyên nhân. Bệnh lở loét toàn thân của giáo sư cũng không có nguyên nhân. Những vết lở loét đồng hành đổ bộ lên thân thể đang mệt mỏi của ông, khiến toàn thân bốc mùi hôi thối và ngứa ngáy khó chịu. Cảm giác ngàn vạn con giòi đang nhung nhúc trong đó và đang hút máu. Cả đời ông đã cứu cho bao nhiêu người, đuổi khỏi cơ thể họ biết bao bệnh tật nặng nề, giành giật khỏi miệng tử thần không ít mạng sống. Thế mà lúc này, chính bản thân ông lại bế tắc, run sợ trước bệnh tật của mình. Ông từ bình thản đến hoảng hốt trước nó. Nhưng ông là người có kinh nghiệm, và tin rằng bệnh chữa được, cho nên ông tự mua thuốc và chữa lấy cho mình. “Không nên để thằng khác chữa trị, chúng lại dùng thuốc rơm thì nguy. Với lại chẳng nên để chúng biết mình bị bệnh này. Chúng thấy cơ thể mình, sẽ hốt hoảng”. Giáo sư cần mẫn chữa trị bằng bàn tay ông, những thao tác của ông, không muốn bất kỳ ai động vào cơ thể mình. Quân, con trai ông bảo: “Bố nên đến bệnh viện lớn mà chữa”. Hai cô con gái cũng đồng ý như vậy. Ông bảo: “Chúng mày sẽ thấy, mọi chuyện sẽ ổn thôi”.

Gian nan này tất nhiên giáo sư không thể thiếu người tình bên cạnh. Cô nàng chăm sóc ông bằng cả đôi tay và ánh mắt, với những lời dịu ngọt. Nhưng có điều ông nhận ra cô nhắc đến Quân hơi nhiều. Tối hôm đó, Quân đến thăm ông, khi ông trở dậy sau ít giờ chợp mắt thì bắt gặp Quân và người tình Thanh Thanh hôn nhau dưới nhà bếp. Sự thể khiến ông uất ức ngã khụy. Đàn đã đứt dây. Trống vỡ mặt. Tim ông Mẫn như có bàn tay thép bóp nghẹt. Ông xô đến cầm con dao, vung lên chém Quân, nhưng anh tránh được, chạy biến. Người tình Thanh Thanh chạy mất dép. Đồ chó. Ông cất lời chửi đổng. Đúng là nuôi ong tay áo. Đồ chó. Tất cả các người đều đáng bị hành hạ như lũ chó....

Sau đêm đau đớn mê man, ông Mẫn tỉnh dậy, thấy mình có thêm dũng khí. Ông quyết định dùng dao cắt bỏ phần da thịt thối của mình, như chính

giấc mơ ông gặp. Đau cũng phải chịu, kẻ khác sẽ không biết ta bệnh. Khi khỏi rồi, ta sẽ cho thằng con bất hiếu biết tay, đưa con gái khốn kiếp đó biết tay. Ý nghĩ đó như liều thuốc an thần cho ông. Không giống như trong mơ, vết lở loét lớn nhất của ông Mẫn là ở bắp chân. Ông sẽ dùng ít thuốc gây mê phần này, rồi lấy dao cạo bỏ. Năm xưa, Quan Vân Trường thản nhiên ngồi đánh cờ cho thần y Hoa Đà cạo xương đắp thuốc, đâu sá gì. Giờ có thuốc tê dùng phụ. Ông tiến hành việc chuẩn bị rất nhanh chóng. Ông còn cười khi cầm con dao giơ lên và bắt đầu cứa vào da thịt mình. Cho đến khi ông mạnh tay động vào đến phần xương, chỗ đó phát ra tiếng sột soạt khiến cho ông ngã vật ra, ngất lịm...

Ông thấy những con chó sổng ra, chúng thản nhiên đến liếm láp vào vết lở loét của ông, vào mặt ông và ăng ăng kêu. Tay ông cầm roi quật nhưng không trúng con nào. Ông khản giọng gọi nhưng không có một ai bên mình. Ba con chó biết cười, chúng cười sảng sặc rồi quấy đuôi bỏ đi, đầu trọc và mặc những bộ quần áo kỳ dị. Ông lê lết, bò đến một ngôi nhà có vườn hoa đẹp, nhưng càng bò, càng thấy mình xa ngôi nhà...

7

Giáo sư Mẫn tỉnh dậy thì thấy thằng cháu nội ngồi bên cạnh. Nó đang ngấu nghiến gặm quả ổi. Ông đảo mắt lên trần nhà và nhanh chóng nhận ra nơi ông đang nằm là bệnh viện. Bên ngoài, hình như có tiếng người đang nói chuyện, văng lại tai ông một câu: “Ông ta bị bệnh này, phải đến chúng tôi chữa, làm sao ông ấy tự cắt da thịt mình được”. Giáo sư bảo thằng Bin: “Mày ra gọi thằng bố khốn nạn của mày vào đây, để ông nội bắt nó mang ông về nhà. Sao lại để ông nằm đây”. Thằng Bin thản nhiên: “Ông bảo con nếu ai nhờ gì thì đừng vội mà. Cứ ăn đã”. Giáo sư giật mình. Thằng oắt con. Tao bảo mày thế bao giờ. Mày dám không nghe lời ông. Ông nghĩ lại: Có thể mình đã nói với nó như thế thật. Lát sau ông bảo nó: “Ông ước được như mày, Bin ạ”. Thằng Bin ngây ngô: “Chắc là do ông đánh chó. Ông

đừng đánh chó nữa, cũng đừng viết viết gì đó trên giấy nữa. Ông nội đi Vườn thú với cháu là được”. Thằng bé nói xong chạy ra ngoài gọi bố.

Giáo sư chột ứa nước mắt. Ông hiểu rằng, để thanh thản vô tư như một đứa trẻ, ở tuổi sáu mươi còn khó hơn lạc đà chui lỗ kim.

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Vớt Ở Dưới Sông

Ông bạn hẹn đến hiệu bánh tôm, nói có việc cần. Khi tôi đến nơi thì hẳn đã uống hết nửa chai rượu anh đào. Hẳn đứng dậy bắt tay đơn đả, cái cười hơi khiên cưỡng. Là bạn thân nên tôi dễ nhận ra điều ấy. Chuyện gì mà quan trọng vậy. Tôi vào đề luôn. Hẳn vẫn cười, rót thêm ly rượu anh đào: “Thì uống đi đã, vội gì!”. Tôi nâng ly lên cụng cái tách, hết, gắp miếng bánh tôm nhai rôm rốp béo ngậy. Tôi sốt ruột giục. Hẳn rót ly nữa, không cụng mà đưa lên ngang mặt rồi tợp vào miệng như để lấy thêm can đảm. Một tiếng “khà” nặng nề, bạn mở lời:

- Tôi định in cuốn tiểu thuyết nhưng hơi kẹt. Bà “sè” đổ cái bệnh cũ. Thời buổi này thì ông biết đấy, phải đầu tư, kết hợp với nhà xuất bản, không thì chịu cứng cổ.

Xưa nay có chuyện gì tôi và hẳn cũng tâm sự, kể cả chuyện chần gối với vợ trực trặc, chẳng câu nệ. Tiền nong với chúng tôi chưa ai dư dật. Trước đây hẳn từng giúp tôi, nay là cơ hội để báo đáp. Cái tên Vội - bạn tôi nó hư hao như đời hẳn vậy, còi cọc lặn đạn lao đao, quấy đập trong đói nghèo để tìm một quãng sáng mãi vẫn vời vợi xa xăm. Tôi hỏi: “Ông cần tiền in sách?”. Hẳn gật, gương mặt vẫn thấp nỗi lo lắng nặng trĩu.

- Còn chuyện nữa, người biên tập - nhà văn Bùi Đức bảo tôi sửa vài chỗ. Tôi không muốn vì sẽ mất giá trị của nó, những chính kiến của tôi trình bày trong đó, mà không sửa thì nghỉ in. Tức quá!

Hơi thở dài thườn thượt của Vội đầy mùi rượu và mùi hôi của thuốc lào. Hẳn không ngừng rót, nâng lên tợp vào miệng. Ông bạn nói đó là cuốn

viết về cô gái điếm, tôi đã được nghe. Tôi hỏi thì sao. Ông bạn diễn giải:

- Ông đã từng nghe một cô điếm biết làm thơ chưa? Thơ hay hẳn hoi, gấp vạn lần thơ của mấy tay xường thép chỗ ông. Tôi nói: Những cô điếm không xấu, tiền kiếm được từ nghề bán dâm cũng không xấu. Kẻ bố thí chưa chắc đã là kẻ tốt. Cuộc đời cô này tôi rõ lắm, chừng nào có điều kiện tôi đưa ông đi. Đảm bảo ông sẽ có nhiều bất ngờ. Xã hội chẳng gay gắt lên án những tệ nạn liên quan đến gái điếm sao. Nhiều gã họa sĩ, nghệ sĩ đâm bổ vào đối tượng này. Họ nói đối tượng cho họ cảm hứng nghệ thuật. Điều đó là sự thực hay là trò ham hố của các bố đã chán ngấy thân thể già nua nhẽo nhoẹt của vợ? Nhà văn, họa sĩ chẳng phải là trí thức, chẳng đang lên án tệ nạn đó sao? Tôi đã động đến cánh nhà văn. Thế đấy, đời muôn hình muôn vẻ, người ta bắt tôi phải bỏ những đoạn đó, thế còn ra tiểu thuyết của tôi nữa không?

Nước bọt bắn tung tóe, phun ra cả mép lún phún râu của Vợ. Tôi đồng tình với hẳn. Không thể bỏ được, không in thì thôi.

- Khổ là tôi đã mang nó đến hai nhà xuất bản rồi. Số phận nó bi đát.

Tiếp tục nhiệt tình cụng ly. Khi tôi đã ngà ngà, Vợ vẫn còn vững, hơn một chai anh đào chẳng nhằm nhò gì, hẳn còn có thể uống tiếp. Tôi mạnh bạo hơn, hỏi bạn cần bao nhiêu. Vợ nói độ dăm triệu. Vợ là kẻ tâm huyết với nghề. Trước đây từng làm ở Cục địa chất. Gã cục trưởng háo danh, võ vẽ thơ ca, dở không ai tiêu hóa nổi, trẻ con không ra trẻ con, người lớn không ra người lớn. Khó tiêu hóa hơn bất cứ loại cơm khê nào. Để có bài thơ viết lên bảng tin của cơ quan gọi là “quảng cáo” hẳn phải tốn mấy ngày. Vậy còn bày đặt tổ chức thi thơ trong cơ quan mỗi năm một lần và năm nào gã cục trưởng cũng giành giải nhất. Nhân viên dưới quyền gọi gã là nhà thơ, tiếng tăm trong cơ quan nổi như cồn. Được như vậy thì mỗi năm nhân viên cơ quan được đi nghỉ mát xa lảng. Một lần, Vợ làm bài thơ đúng với cái tài của hẳn, mọi người đọc thích quá, từ trước giờ cơ quan không hề xuất hiện bài thơ nào hay như vậy. Gã cục trưởng càng mừng hòng có được

bài thơ chất lượng tương tự. Vợ được nhân viên tán thưởng. Gã cục trưởng mất “ngôi” điên lên, tìm cách trừ dập Vợ, gây khó khăn rồi sa thải. Tuổi trẻ, nổi uất ức lớn, Vợ bỏ. Hắn muốn ở lại cơ quan làm việc yên ổn thì phải ngoan ngoãn, không được thể hiện cái tài của mình. Bị đuổi là cái giá mà hắn không muốn thấy trò bịp bợm của cục trưởng tiếp diễn. Khi đó hắn mới lấy vợ được hơn năm, về nhà ăn bám vợ hai tháng, tiếp tục tìm đến văn chương. Viết và gửi báo. Truyện hắn lần lượt được in, càng hăng say sáng tác, cảm hứng dồi dào, nhuận bút kiếm được cũng khá. Hai năm sau tờ báo tình gọi hắn về làm, từ biệt vợ con, hắn đi. Công việc nhiệt huyết thật, phải tội ác mồm ác miệng quá, không ai ưa cái tính thẳng thắn của hắn. Được một năm hắn bỏ tòa báo, bảo nếu ở đó thêm một thời gian nữa chắc hộc máu ra chết tươi. Cơ quan toàn kẻ bảo thủ, không ai nghe hắn, hắn thành ra lạc lõng. Không ai bên cạnh ủng hộ thì sớm muộn phải bật đi. Vợ ra Hà Nội làm cứu vãn, hàn xì vẫn cầm bút với tâm lực mạnh mẽ. Tôi quen hắn từ lần hắn lặn lội từ quê ra lấy cái nhuận bút truyện ngắn, rồi thân nhau. Cuộc đời đổ lên đầu Vợ những nỗi lo ngày càng lớn, đè lên vai, vùi đầu hắn xuống, bắt hắn phải vác sắt nhiều hơn để có tiền lo cho vợ con. Độ thẳng con thứ hai chết hắn như kẻ tuột linh hồn, ngơ ngẩn, miệng lẩm bẩm: “Con tôi chết rồi, con tôi chết rồi!”. Ngỡ hắn lại đùa như những lần trước nói về cái chết của đứa con trong truyện, phải đến khi thấy hai khước mắt hắn chắt ra hai cục nước lớn tôi gặng hỏi: “Sao ông buồn thế?” Hắn nói: “Một tháng vừa rồi ông có gặp tôi không? Một tháng trời đủ để xảy ra bao nhiêu chuyện. Con trai tôi bị bệnh chết thật rồi. Vợ tôi ngất lên ngất xuống, tội nghiệp quá”. Tôi thẳng thốt hỏi tại sao không báo cho bạn. Vợ bảo báo làm gì để cả bọn cùng buồn, ảnh hưởng đến văn chương. Tôi ôm lấy hắn, trách mình vô tâm...

Vợ quá say, hắn uống trước tôi nhiều, và khi có tôi thì vẫn không ngừng tống vào miệng. Tôi tha bộ xương của bạn về bằng chiếc xe cọc cạch của mình. Hắn như cây dưa rữa rượi. Vợ ở cùng đám thợ thuyền trong con ngõ tối thui, mùi nước tiểu nồng nặc. Nhiều trang viết của Vợ dường như có cả mùi nước tiểu án ngữ, nặng nề những kiếp sống cơ hàn.

Vợ gọi tôi đến nhà để “đàm thiên thuyết địa luận nhân” vì có mấy tay nhà văn ở đó, trẻ có già có. Tôi đồng ý. Đẳng nào cũng đang bế tắc trong một truyện ngắn, cứ đến nói chuyện biết đâu nảy sinh vấn đề khai sáng. Thấy tôi Vợ reo lên, các nhà văn đổ mắt về phía tôi. Người lớn tuổi nhất đưa tay ra bắt, người trẻ tuổi nhất đứng ra chỗ khác nhường chỗ. Năm người ngồi khoanh tròn như năm cánh ngôi sao. Mặt Vợ đỏ bừng, có tôi hần cười rôm rả hơn. Qua một vòng giới thiệu, cuộc nói chuyện trở nên thân mật. Người có cái bút danh ngồ ngộ Quyền Tào, làm biên tập ở một tòa báo. Cái “ông” ngồi cạnh tôi mới ha mươi tư tuổi đầu, phóng viên tự do. Tốt nghiệp hướng dẫn viên du lịch, đam mê văn chương đi vào vẽ vờ, học sáng tác. Trong số những người ngồi đây, ông nào cũng uống được rượu cả. Họ ráo nhau hãy uống cho say mềm, điêu đứng. Ông Trực, từ bấy ngồi yên lặng nay cất lời sau hơi thuốc lào đậm đặc:

- Cứ rượu vào là tôi nghĩ đến vầng trăng ở quê. Bình yên là thế mà giờ cũng bị nô dịch, có nguy cơ những trăng những sao bỗng bể nhau kêu than trên phố.

Vợ hắt xì hơi:

- Còn tìm đâu ra một vầng trăng trinh bạch nữa. Nhưng người sáng tác thì cứ phải bịa đặt ra cái trăng cái sao cho đẹp để thôi. Lừa dối cả, ta lừa dối cả.

Trực nói tiếp:

- Phải, những người sáng tác như chúng ta lừa dối cả sao? Ngay cả tình hình cái mặt trăng cũng không dám viết thật thì còn dám viết cái gì nữa. Chúng ta lừa dối mình và dối người khác. Miệng ta lu loa đau khổ, nhưng ta vẫn tô vẽ những trăng sao...

Tôi hỏi ông có bút danh Quyền Tào. Chén rượu bắt người ta thật thà hơn, gần nhau hơn.

- Tôi à? Ông Vợi rõ hơn cả. Văn chương của tôi rất một mớ bất bình. Chỗ nào cũng thấy bất bình. Dường như tôi cứ động đến văn là động đến chuyện bất bình. Hóa ra tôi chẳng viết được một dòng nào về con người yên ổn cả. Tính tôi như ông Vợi, không chịu được gò bó, không chịu được sự đấu đá trong môi trường sư phạm liền bỏ ra ngoài. Ôi, cái thói đời. Người ta lu loa đạo đức, để rồi chính bàn tay họ lại xóa nhòa cái chữ đạo đức trên mặt họ đi chỉ vì lợi lộc, vì cái bụng. Con người hiện đại hâm mộ cái gì thế! Có lẽ quyền lực và nhục dục, đến chết vẫn còn cái dư âm. Tôi may mắn ẵm được cái giải thưởng, được báo X. mời về. Lúc này vẫn cay cú cái “sư phạm”.

Tôi vỗ vào vai ông bạn hơn tuổi:

- Các ông xử sự như thế là hợp ý tôi. Văn chương cho chúng ta phóng khoáng. Ngày nay được thoải mái chút ít.

Nhấp một ngụm, Vợi hất hàm hỏi người bạn trẻ nhất, bút danh Du Viễn về ý định của cậu trong tương lai. Giọng Du Viễn ngà ngà: “Bấm các quan bác, em mơ tưởng đến cái giải thưởng như bác Quyền Tào. Em đang sẵn. Phải có một cái mới phát lên được, cứ làng nhàng khó sống lắm”. Tôi nghi ngờ rằng giải thưởng liệu có phải là thước đo về tài năng. Đa phần ý của anh em nói giải thưởng không thể đem ra là thước đo tài năng, nhưng là nguồn động viên khích lệ, và từ đó người viết mới được chú ý. Trục cười:

- Phải đấy, chú Du Viễn nói đúng. Chú cứ việc mơ đến cái đích của chú. Văn là cả đời người.

Trời khuya, đồ nhắm hết rượu hết. Vợi bảo anh em ngồi đợi hăn đi kiểm. Phải uống cho đã, uống dờ mồm tức như bò đá. Vợi đứng lên một cách loạng choạng, sau để Trục đi vì hăn tỉnh táo nhất. Hăn nhảy lên cái xe

mi ni vẹo vọ. Quyên Tào nhìn lắc đầu: “Nhanh nhen ra trò, nhưng cô vợ thì ghê gớm quá. Giá hẳn chưa cưới, sẽ kiếm được chỗ tốt. Lẽ ra tôi có thể kiếm cho hẳn một em trẻ trung xinh tươi nghề nghiệp ổn định, chẳng hiểu sao quyết cái con mù già. Buôn mà lắm tiền à? Hẳn là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu...”.

Nửa tiếng sau Trục mới lóc cóc về. Cả bọn đang sốt ruột chờ, thấy Trục liền hất hàm hỏi hay con mù chủ nó xin ít sườn? Trục giơ lên bọc túi ni lông cười khoái chí: “Vớ được món bốc mả của mù bán phở. Mù đang dọn hàng, may mà mình ra kịp, tha hồ gặm. Có cả rượu nhá”. Trời đã toan đổ về sáng. Gió heo heo và sương lạnh lạnh. Cả nhóm kéo nhau ra ngồi trên cỏ. Chẳng ai muốn về ngủ. Những cây bút cùng chung ý tưởng là thưởng thức trọn đêm trăng, dù là trăng ngoài bãi, trăng đã thật sự “không còn trinh tiết” như xưa. Trục có vẻ xa xăm hơn cả, hẳn đang tiếc vầng trăng tuổi đôi mươi hẳn, nhớ về vợ con hay đang định hình cho một cấu tứ mới?

Tiểu thuyết của Vợ in ra. Hẳn đã thay đổi, sửa chữa phần nào cách sống của nhân vật cô gái điếm theo yêu cầu của nhà xuất bản. Người ta không theo ý hẳn. Hông. Lại thêm cuốn nữa hông ý tưởng của nghệ thuật. Hẳn đầy hy vọng vào cuốn này, hy vọng chau chuốt nghệ thuật và ngôn từ để kiếm giải. Vận may chưa đến dù hẳn đã tham gia biết bao cuộc thi. Lĩnh nhuận bút, hẳn vác khuôn mặt chảy dài rú tôi đi khao. Hẳn dẫn vặt trách mình là kẻ đời bại. Thế mà hẳn đã hùng hồn nói với cô gái kia sẽ viết thật trọng, đúng thân phận cô, người đọc thấy được tâm tưởng của cô: cái tâm tưởng của cô điếm. Hẳn đang thấm dần nhục nhã của kẻ thất hứa. Cô gái có thể đang chờ đợi tin tức của Vợ. Cô tin rằng sẽ có người ở cuộc đời này biết số phận cô. Họ phải thốt lên: “Đã có cô điếm như vậy sao!?”.

Tôi động viên bạn, bảo Vợ viết cái khác. Vợ đắm sầm xuống mặt bàn:

- Mẹ kiếp, sống hết đời không loại được cái tức. Xã hội này chẳng thằng chó nào được là chính mình. Để sống được thì phải biến chất đi. Đến cái thân tôi, về nhà vợ hỏi anh vất vả lắm không, vẫn lắc đầu nói không, chẳng vất vả gì. Anh vẫn còn thời gian đi gặp bạn bè. Vợ lại bảo anh đừng đi theo con nào nhá. Ồi giờ, có con nào chịu được mồ hôi dầu của tôi.

Hai người cười khăng khặc với nhau. Tưởng vui, nào ngờ con mắt Vợ long lanh thế kia. Hồi lâu rót thêm rượu. Hấn hỏi tôi có muốn gặp cô gái tên Nguyệt trong tiểu thuyết của hẳn? Gợi mở rằng khi tiếp xúc với cô ấy, tôi sẽ có cái để viết. Tôi quyết định đi cùng hẳn. Hấn bảo: “Hãy chuẩn bị tinh thần nhá!”.

Vợ gắp thêm một “nồi buồn” nữa đưa vào miệng ngấu nghiến. Nhiều khi “nồi buồn” chấm ớt, trộn thêm vị cay của men rượu làm ta vơi đi nỗi đau đớn tinh thần đang đè nặng trên vai. Đêm ấy khi đã ngật ngưỡng, Vợ rước tôi về nhà hẳn để tâm sự. Hấn đưa cho tôi cuốn Ai xấu hơn ai vừa lấy ở nhà xuất bản về. Là cuốn hẳn cày cục đổi mới với cách tân. Hấn trải lòng mình trên thân phận của cô gái điếm. Hấn muốn tôi chia sẻ về thân phận của cô này, theo dòng hồi tưởng đã trình bày trong sách.

Cái nghề bắt đầu từ ông bố vô lương tâm, đẩy cô vào bước đường cùng. Thú rượu chè đú đờn khuất lấp tình cha con, tình người của một con người. Mẹ Nguyệt bỏ đi vì không chịu nổi cảnh sống phục dịch. Nguyệt nghỉ học để ở nhà làm lụng khi mới mười hai tuổi. Mẹ đi rồi, mọi công việc đổ hết lên đầu cô. Nguyệt không muốn em khổ, nên nhận về nỗi vất vả để nuôi em ăn học, nuôi bố. Ông bố mỗi ngày thêm quái quắt khiến Nguyệt thấy tủi cực. Vì mẹ vì em cô nín nhịn. Một hôm ông bố đòi mỗi tháng cô phải đưa bốn trăm ngàn, là tổng số tiền lương cô làm thêm ở công ty bao bì. Cô mếu máo: “Con còn lo cho em, chi tiêu trong gia đình. Bố bảo con đưa ngàn ấy thì con kiếm đâu ra?”. Ông bố thét to hơn: “Tao không cần biết mày sẽ kiếm đâu ra, đi làm đi cũng được, miễn là có tiền cầm về đây cho tao!”

Câu nói của ông bố làm Nguyệt đau điếng. Câu nói vô tình mở cho Nguyệt một lối thoát, vạch ra con đường: làm điếm. Khi đã đón đau chồng chất, người ta dễ làm liều. Nguyệt nhen nhóm ý nghĩ đại đột ấy, chẳng còn cách nào khác. Cái giá cho những đồng tiền là nhục nhã như nhóp đời con gái. Ôi đời con gái thế lương chảy dài! Tự lúc nào, cô gái đã đặt chân vào công việc mới đầy như bản đồ như một định mệnh chẳng thể nào khác. Một khởi thủy để tìm kiếm sự giải thoát. Cô chỉ còn biết nuốt nước mắt, mở mặt cười đời.

Dừng chuyện ở đây, Vợ tung ra mấy câu chửi đổng ông bố xấu xa. Tôi hào hứng nghe và dâng lên niềm ác cảm với ông bố. Một ông bố đã đẩy chính con ruột của mình vào vòng oan nghiệt. Một sự đày đọa, cướp công vô nhân tính. Tôi thừa hiểu tư tưởng của Vợ trong đó. Hẳn muốn mô phỏng sự bất bình đẳng trong xã hội. Con người xã hội vẫn dùng quyền lực đẩy đồng loại vào kiếp sống đê hèn. Tôi không cảm lòng được, Vợ càng không. Hẳn kể tiếp, vẫn cái giọng bi ai, như chính đó là chuyện xảy ra với hẳn. Cô gái điếm bước vào trang sách của Vợ với những cơn hoan lạc, nỗi đau thể xác và tinh thần. Cô Nguyệt không phải là kẻ có tội, đó là ý tưởng của Vợ. Kẻ có tội là kẻ đẩy cô vào đó. Cô chỉ là kẻ bị sai khiến bởi sự đòi bại của nhân cách.

Sau cái đêm tôi, Vợ và những người khác tụ tập nhau uống rượu, nói về sự mất trong trăng của trăng và sao, tôi thực sự bị ám ảnh. Năm mảnh đời, năm tâm trạng ngồi với nhau. Trục đã về Hải Phòng làm đấu thầu xây dựng, cái nghề ấy dễ sống chứ không ngọt nhạt như nghề văn. Du Viễn đi học một cái nghề khác cho đảm bảo cuộc sống. Cộng tác viên tự do khó mà cạnh tranh được bằng cầm bút. Hẳn ấp ủ ước mơ giải thưởng. Hôm rồi gặp, Du Viễn hùng hồn tuyên bố: “Em hứa với quan bác, chưa đầy ba mươi tuổi, em sẽ làm được cái gì đó, bác cứ chờ em”.

Tôi và Vợ rủ nhau lên Cao Bằng. Cạnh bến xe có quán cháo lòng bắt mắt ở cái biển, không khí tấp nập càng làm nặng trĩu cái dáng uể oải của

hai người. Chúng tôi gọi đĩa lục phủ ngũ tạng, một chai rượu và dùng hai bát cháo cho êm. Xơi món này cái anh Tào Tháo có đuổi không? Tôi lưỡng lự. Vợ vỗ vai bảo yên tâm.

Nghỉ ngơi một lát, chúng tôi tìm đến địa chỉ mà Nguyệt ghi cho Vợ. Đó là một quán cà phê núp sau cây liễu lớn, khá bình yên. Ngồi đợi ở bàn nước, có người đi gọi Nguyệt, lát sau Nguyệt đi ra. Mái tóc như dòng suối đêm đen óng, phía dưới dán một đôi mắt đượm buồn. Thấy Vợ, cô cười thân thiện, cái cười không giấu được buồn. Vợ cất lời trước:

- Chào em, trông em đẹp lắm.

- Dạ, em chào hai anh.

Nguyệt ngồi xuống, pha nước mời chúng tôi. Ở cô, toát lên vẻ đẹp nhân hậu và thực sự có duyên. Nếu số phận không đưa đẩy, hẳn cô sẽ là một mẫu người phụ nữ đoan trang cổ điển. Nhưng cô đã là cô gái bán hoa rồi, ác nghiệt thế. Cô là một người đã chịu sự hắt hủi của Thượng đế, để bóng đen túi hồ bao trùm. Lời ăn tiếng nói của cô mà tôi nghe được rất dễ để người ta đồng cảm. Tội nghiệp một

cô gái.

Nguyệt xin nghỉ và đưa chúng tôi về nhà, do cô thuê mỗi tháng hơn hai trăm ngàn, trong một con hẻm khá sâu. Vợ nói với Nguyệt: “Tôi đưa anh bạn này đến là để giới thiệu với em, chứ tuyệt nhiên không phải là...”. Cô gái thoáng ngượng, còn tôi mặt nóng ran.

Nguyệt hỏi về truyện Vợ viết. Hẳn lấy cuốn sách vừa in ra đưa cô. “Anh viết rồi đây, nhưng...”. “Nhưng sao anh?”. “Không được như những gì em đã kỳ vọng, là mô tả được cuộc đời em”. Giọng nói buồn buồn của Nguyệt dập tắt luôn nụ cười trên môi Nguyệt. “VẬY Ơ, THẾ THÌ ANH CÒN ĐƯA CHO EM LÀM GÌ. KHÔNG LÀ CUỘC ĐỜI EM THÌ ĐỪNG VIẾT NỮA CÒN HƠN. COI NHƯ EM KHÔNG CÓ CÁI PHÚC ẤY. CUỘC ĐỜI EM LÀ CUỘC ĐỜI BỎ ĐI THÌ SÁCH NÀO CHẤP

nhận em đúng không?”. Giọng Vợ đầy hối lỗi: “Anh thực lòng xin lỗi em”. “Thôi, anh không có lỗi gì cả. Em bắt anh làm vậy là rất khó. Đời em chẳng có gì đáng phải chú ý cả, thân phận của những con điếm như em là thân phận rác rưởi. Mà rác rưởi bị thiêu lúc nào đau lúc ấy. Người ta cho chúng em là người thì chúng em là người, bắt chúng em là vật thì chúng em là vật”. Nói rồi, cô cố làm cho cuộc nói chuyện đừng chìm vào ê ẩm như vậy, nó được vực lên bằng khả năng khéo léo đến thánh thiện của Nguyệt. Vợ chắp vào đó câu chuyện cười khiến cả ba cười đến chảy nước mắt.

Hơn tám giờ tối, Vợ nói có việc cần giải quyết ở gần đây. Sự việc diễn tiến một chiều khác hẳn. Hãn giao tôi cho Nguyệt “săn sóc”: “Em chăm anh bạn anh nhé, sáng mai anh đến đón. Đêm nay em phải nghỉ ở ngoài kia thôi”. Tôi ngớ người: “Ông đi đâu?”. Vợ vỗ vai tôi: “Tôi đi đặng này, ông cứ ở đây, đừng lúng túng thế. Hỏi em gái chuyện gì thì cứ tự nhiên”.

Vợ đi rồi, tôi và Nguyệt ra quán để ăn tạm cái gì đó. Nhưng không ăn tạm được, thức ăn quá ngon và chúng tôi say sưa. Trở về nhà đã hơn chín giờ. Lúc này, Nguyệt mới hỏi lý do tôi cất công tìm cô. Tôi nói:

- Để biết thêm về cuộc đời của em. Vợ nói em là cô gái đẹp và nhân hậu nhưng đây bất hạnh.

Nguyệt nhìn xa xăm, nét buồn cố hữu lẫn quất vây bọc. Cô chi tiết kể về đời mình cho tôi, dù đã nghe qua Vợ, nhưng từ miệng cô câu chuyện trở nên chua xót hơn. Ngoài kia, mảnh trăng nhỏ nhoi chứng kiến câu chuyện này. Khuôn mặt chúng tôi cũng ướt rượt trăng. Tôi muốn trào nước mắt, một tình thương dâng lên vô vàn. Nguyệt chỉ có một mơ ước là qua Vợ, cô được phơi bày hết những tủi nhục của đời mình ra, và cô đã thất vọng. Văn chương không chấp nhận con người thật của cô ta, như vậy, hóa ra văn chương tuyên truyền. Nhưng tôi nghĩ, viết sự thực mà thành nghệ thuật thì hoàn toàn đáng hưởng ứng hơn loại văn chương tưởng tượng đầy tuyên

ngôn mà chẳng đạt tới tí chút nghệ thuật nào. Ôi vậy thì rút cục, văn chương phục vụ điều gì vậy, có phải con người?

- Em tính thế nào cho thời gian sắp tới? Anh nghe Vợ nói em gái em đã đi làm. Em nên tìm một công việc khác, có phải sống đến thế là đã hết.

- Còn biết làm gì nữa, em thấy mình không còn muốn động chạm đến những công việc mệt nhọc. Thân xác em trở nải và thành ra lười nhác. Em khổ quá.

Hai tôi nói chuyện thâu đêm. Mỗi lời của cô đều chất chứa khao khát và những mặc khải buồn. Cô muốn trở lại làm cô gái của ngày xưa, nhưng con đường trở lại khó quá. Cô chưa có sự chuẩn bị nào cho việc trở lại này. Tôi nghĩ, nếu cuốn sách của Vợ in đúng như tâm nguyện của cô thì sẽ thế nào, liệu có thay đổi được chút ít tình hình. Nghĩ là có, biết đâu, đó là sự động viên cho một nguyên mẫu. Tôi suy xét lại, cũng chẳng nên hiểu một cách hẹp hòi như vậy. Một cô gái điếm, chắc chắn chẳng vì một cuốn tiểu thuyết mà thay đổi đi. Nhưng biết đâu, cho cô gái một chút hy vọng, có thể cứu được một con người...

Sáng sau Vợ đến đón tôi, đi Tuyên Quang để tìm hiểu văn hóa vùng miền. Trở lại Cao Bằng thì nhận được tin đau xót. Cô gái tên Nguyệt nhảy sông tự tử, may mắn có người cứu thoát. Tôi và Vợ tái mặt nhìn nhau, tìm đến căn phòng thuê sâu hút thì được biết cô đã trả phòng và đi. Hỏi, bà chủ bảo nghe đâu cô ta đi Hải Phòng. Vợ đấm thùm thụp vào ngực mình: “Chính ta là kẻ gây ra chuyện này”. Tôi đỡ Vợ ngồi xuống, hấn đã loạng choạng...

Tôi nhận giải nhì cuộc thi truyện ngắn của Hội tổ chức vào năm sau. Đó là cái truyện ngắn tôi viết về Nguyệt, thông qua những chi tiết tôi được nghe kể. Truyện của tôi nói cô tự tử chết. Tư tưởng nghệ thuật và ước vọng của cô, chính là tôi “vớt” từ dưới sông lên. Tôi vớt những tư tưởng của người đã chết. Day dứt và đau đớn cháy dài. Truyện ngắn đó là một định

mệnh, cũng là định mệnh của đời văn tôi. Hóa ra, tôi thành công là nhờ một cô gái điếm. Nhưng các bạn sẽ phải rất ngạc nhiên, đó chỉ là một giấc mơ dài trong đêm của tôi. Những điều ta ước vọng thường hay mơ vào ban đêm. Tôi sợ người ta đuổi văn tôi ra khỏi văn đàn, tôi chỉ là một thân cây bé nhỏ, bão táp nào nổi lên cũng có thể ngã nghiêng. Nhưng sẽ cần phải dũng cảm, tôi biết, mình không thể viết theo yêu cầu, để rồi ân hận như Vợ. Có phải không màu trắng sạch đêm nay?

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Con Mèo Lương Thiện

1

Vừa chân ướt chân ráo ra thành phố đã gặp một ả mèo lạ lắm chưa từng có. ả có bộ lông trắng mượt rậm rịt đậm đà, cái mũi duyên dáng và cặp mắt tròn đen to tướng, nhìn thật sững. Nhưng ông chủ Thúy cứ thế kéo tôi đi, quát. “Nào, ị nhanh lên!”. Gớm! Còn quát, cái lão chủ mắt cận này, lợi dụng đưa người ta đi ị để ngắm cô hàng xóm độc thân hay mặc hở đùi hở nách lượn lờ kia chứ gì, biết thừa. Bà chủ biết được có mà ăn cơm tam bành. Dù chưa một lần nào ở quê tự tay tôi tóm được chuột, nhưng khi ra thành phố nhất định ông chủ giao cho trách nhiệm này. Mẹ đẻ được ba anh em giờ mỗi đứa mỗi nơi. Tôi tạm biệt một anh và một em ra thành phố, chắc chắn cả đời này chẳng gặp được nhau nữa. Thực ra tôi là một món quà biếu của người nông dân quanh năm chống đít lên trời làm lụng “kính tặng” ông chú thành phố đức cao vọng trọng. Để đưa đi, ông chủ nông dân phải tống tôi vào một cái bao tải hôi khù

tối om, ngồi ô tô mất gần buổi sáng mới đến nơi. Từ bến xe thành phố vào nhà ông Thúy mới đi xe ôm, hai tay ông chủ nông dân khệ nệ, chắc chắn ông nâng niu cái bao tải có đựng tôi hơn là mấy nải chuối, nửa cân bột sắn với chục trứng gà ri xếp trong cái làn. Thế là vui rồi. Ông chủ nông dân nói với ông Thúy: “Chú ạ, con biếu chú con mèo để nó diệt chuột. Cái loại mèo quê này nhắm chuột rau rầu. Lần trước về quê bà có than thở nhà mình nhiều...”. Ừ, chắc ông cháu này có ý định nhờ vả cho đứa con sắp thi đại học.

Ngay hôm đầu ông Thúy đã có vẻ quý tôi, liền ra phố mua cho chiếc vòng bạc quàng cổ và sợi dây xích i-nốc sáng loáng. Sau này tôi biết sợi dây bạc ở cổ để mắc với sợi xích. Bà chủ Thẩm chưa có biểu hiện gì, cậu chủ Nam đi đâu về xin xin say lão đảo suýt giẫm phải tôi, hất hàm hỏi ông Thúy: “Con gì thế bố?”. Ông đang tức cậu cả ngày say xin không trả lời, quắc mắt kèm theo mấy lời nặng nề ý bắt cậu vào giường nằm. Mới đến nhưng tôi biết ông chủ thực sự là người cô độc trong “vương quốc” của mình. Tiếng nói của ông không có trọng lượng với bất cứ ai. Đến ngày thứ ba tôi mới gặp cô Trinh, cũng chỉ một loáng rồi cô quơ tiền của mẹ chạy ào như cơn gió ra chiếc xe ô tô sang trọng đợi ngoài kia. Bốn thành viên là bốn tính cách, bốn lối sống và hầu như không ai bảo được ai. Ông chủ tuy vậy nhưng kiếm được, chức ông chắc chắn to, bằng chứng là tôi thấy ông ăn mặc chỉnh tề, thi thoảng có cấp dưới đến chơi kính cẩn chào sếp xưng em ngọt như mía lùi. Quan sát sơ qua thì bên ngoài nhà ông có vẻ mộc mạc nhưng bên trong toàn đồ đắt tiền. Nhà xây hai tầng thời cổ để lại, nhưng trên khoảng đất rộng, có vườn cây cảnh, bên kia nhà hàng xóm cũng mộc mạc, còn nhiều bụi cây rậm rịt, là chỗ trú ngụ lý tưởng cho loài chuột hôi thối. Có hôm mưa buồn ông Thúy ẵm tôi lên đùi than thở:

- Đây nhóc, tao nuôi mày là để mày bắt chuột. Đó là mệnh lệnh bất khả thi. Lẽ ra tao ở ngôi nhà cao to chẳng bao giờ lũ chuột có thể xâm hại được, nhưng vì tao phải tỏ ra mộc mạc, nghèo nghèo, không phung phí tiền bạc nên sẽ phải chấp nhận sống ở cái nhà này, lũ chuột mới được nước quây phá.

Tôi quấy quấy đuôi trong tay ông. Được rồi. Vẫn là cái giọng ra lệnh của quan chức. Nếu là loại chuột chíp hôi tôi còn “làm thật” được, chứ chuột cụ có các vàng cũng chẳng dám đụng. Tưởng ông chủ giàu kinh nghiệm quan trường lẫn đường đời tìm cách huấn luyện tôi, đào tạo thành một “võ sĩ” diệt chuột cho ra hồn để “chiến” bọn chuột trong cái ngôi nhà quá nhiều chuột này, hóa ra ông cắm đầu vào công việc, thi thoảng mới nhòm ngó đến. Công việc ở nhà ngập đầu giao hết cho cô giúp việc, vừa

mới lên thay bà giúp việc trước được ba tháng mắc bệnh đi ỉa chảy do lạ nước phải về quê nghỉ. Cô giúp việc tuy nhà quê nhưng chẳng bao giờ tử tế được với tôi, cứ như sự có mặt của tôi sẽ làm cô ta bận thêm, thành ra tôi chẳng có một kỹ năng nào, ban đêm chỉ nghe thấy tiếng chít chít đã rúm ró chứ chưa nói chuyện chạm mặt chuột cụt. Nghĩ cũng thương cô giúp việc, hai tay mà lo cho cả nhà bốn người ương ngạnh, nhất là cô cậu chủ liên tục trút ra hàng đồng quần áo giày dép bắt cô giặt, lại còn cơm nước, quá sức cô thật. Khó chịu với một con mèo là đúng. Ở xứ sở mới, trước mắt là sướng, không biết sau này thế nào. Nhưng giờ thấy nhớ mẹ, anh em và ông chủ nhà quê nghèo ngặt nghèo. Dù phải đi xa tôi vẫn biết ơn ông cho tôi cơ hội được làm quà tặng ra thành phố, tại sao ông không chọn anh hoặc em tôi? Chắc ông đã nhận ra tôi có một tiềm tàng nào đó. Tôi chẳng nên phàn nàn, cứ trung thành với ông chủ Thúy, cho tận tường là đầy tớ tốt.

2

Trong vườn hoa ông chủ quý nhất một chậu đỏ lòe loẹt như máu. Không đẹp bằng hoa khác, chẳng hiểu sao ông chủ thích. Nhiều khi ông bưng đặt vào cái ghế đẩu cạnh giường mình. Cảm thấy không hay, ông lại đặt ra đầu hè, chỗ mình hay đứng vào buổi sáng làm mấy động tác thể dục nhất. Khách đến chơi ông đều tự hào khoe mình có loài hoa quý, màu đỏ như máu mà giống hình cái tai người. Giống cái tai người nhúng vào chậu máu nhắc ra thì đúng hơn. Ông nghĩ: “Loài lan này giống tai người có nguồn gốc từ Ý. Các hoàng đế La Mã xưa rất chuộng vì nó biểu tượng cho chiến thắng. Thành La Mã cũng xây bởi hàng núi xương, hàng biển máu. Ta đặt thế quả là hay”. Nghĩ ra điều tâm đắc, ông gật gù. Ông học đâu cái ý thích quái gở này, nhưng chẳng có người khách nào được ông giới thiệu mà không khen ngợi. Đúng là lũ nịnh bợ. À, mà tôi không có quyền trách họ, họ là cấp dưới của ông cơ mà.

Bận bịu đến đâu thì ít nhất ba ngày tôi cũng có vinh dự ngồi lên đùi ông chủ. Khi ra ngắm cây hoa tai người, ông đặt tôi lên cái ghế đẩu, thầm

thì:

- Mèo này, tao quên mất là chưa đặt tên cho mày. Tao quý cây hoa tai người nhất, vậy thì tao đặt tên cho mày là Hoa Tai đi. Cây hoa này tao đặt tên cho nó đấy. Là một ý tưởng tuyệt vời của tao khi còn đương chức.

Tôi meo meo, xa xăm nhìn, lấy cái đuôi quệt vào ông, ông thích đặt cho tên gì chả được, chỉ là cái tên thôi mà. Thấy tôi meo meo, ông cười thân thiện, kể từ đây, tôi biết mình là đồng minh của ông ở cái nhà này. Từ hôm đặt tên cho tôi là Hoa Tai, ông Thúy hay tâm sự, quý tôi hơn. Cứ thấy cô giúp việc định cho tôi ăn là ông giành lấy làm. Và bao giờ khẩu phần cũng tăng, vì thế tôi ngày càng múp míp.

Cùng với cây hoa tai người, ông chủ kiếm ở đâu về một cái lồng xinh xắn có một con vẹt. Loài này tôi không thích lắm, tiếng mình chẳng sõi đi học tiếng người. Nhưng đó là ý thích của ông chủ, tôi chẳng ngăn được. Rồi nghĩ lại, thấy lỗi không phải vẹt. Nó chỉ làm theo những gì con người bảo, do người dạy. Lỗi là con người bắt nó học tiếng mình. Giờ ông Thúy đã có thêm đồng minh, cả cây hoa tai người, tôi và con vẹt là ba. Mặc sức cho ông tâm sự.

Chưa hết, một ngày kia ông mang đâu về một con chó Mích, biết tên nó vì thấy ông gọi triu mển thế. (Không biết có phải tên nó cũng do ông đặt). Con này chân dài cao lêu đêu chắc chắn khỏe. Ngày đầu đã nhìn tôi nhe răng gừ gừ, sau thấy tôi không kém miếng, trừng trừng nhìn “đáp lễ”, phủ phục một tư thế “sẵn sàng chiến đấu”, con Mích thôi. Đừng tưởng bỏ, cậy to mà bắt nạt bé là không được. Trang bị nhiều con vật bên cạnh mình thế này, không biết ông chủ có ý định gì. Nuôi tôi chắc chắn để bắt chuột, nuôi con vẹt để khuây khỏa, còn con chó thì làm gì? Chưa kịp hiểu vì sao thì ông Thúy ngồi ghế, húng hắng ho khan rồi nhìn vào mấy con (đây là cuộc họp bất thường) khà khà mãn nguyện cười: “Có chúng mày thì tốt rồi, con chống trộm là con chó, con diệt chuột là con mèo, con báo tin là con vẹt. Tuyệt, tuyệt! Hào, hào!”. Thì ra ông đã sắp xếp tất cả vào vị trí. Đoán

chắc của nả ông phải nhiều lắm, những thứ nổi bên ngoài kia khỏi phải bàn, còn của chìm, ý ông muốn bảo vệ của chìm cơ.

Ở với nhau lâu tôi thân được với chó Mích. Người ta bảo chó mèo khó ở với nhau, tôi đã lập kỷ lục về sự chung sống hòa thuận đầu tiên? Ban đầu gườm ghè nhau khủng khiếp, sau thấy tôi “chơi đẹp” con Mích làm lành. Chỉ không thân được với con vẹt. Tôi và Mích đều ghét nó, bởi vì chẳng những nó ở riêng một thế giới mất tự do, lại còn hay chạnh chọe nịnh nọt ông chủ, học đâu cái thói rờm đời ấy, động thấy ông chủ về là ưỡn ẹo kêu “Chao âm chu, chao âm chu”(chào ông chủ, chào ông chủ). Chả như tôi, cũng phải biết liêm sỉ là gì, khi nào ông chủ gọi mới vào.

3

Ông Thúy chuẩn bị “hạ cánh”. Đứng ở ngoài ngõ đám đàn em mang quà đến nhờ vả vẫn nói vậy, tai tôi thính lắm, chẳng gì qua được. Con Mích lúc này bị xích vào một góc cũng gân cổ lên sủa, đợi đến khi ông chủ quát mới im, ra về ta đang “làm nhiệm vụ”. Thì ra ông Thúy về hưu nên muốn làm một mẻ, sẽ nhận lo lót cho ai có nhu cầu cần việc làm trong và ngoài cơ quan, chỉ cần có tiền. Ngoài ra, những dự án nghiên cứu X, dự án học thuật Y, công trình nghiên cứu khoa học Z... ông đều cố gắng nhận để có những khoản ngoài lương. Những việc mà người khác làm với ông cho tôi niềm tin ông phải là một người có tầm ảnh hưởng lớn, một sếp thật bự. Tuy ông chủ được gọi là người “thét ra lửa” nhưng đối với vương quốc riêng là gia đình thì hầu như hoàn toàn bất lực. Không bảo được vợ và hai con. Bà Thắm một mình thuê nhà làm quán cà phê. Cô Trinh cặp bồ với một quan chức tầm cỡ bằng tuổi ông Thúy bố cô, cậu Nam bỏ học giữa chừng cả ngày tụ tập bạn bè say xỉn, đôi khi gọi điện về nhà gặp cô giúp việc, nếu biết cả nhà đi vắng hết mới ẵm một cô ả nào đó về nhà vui thú. Bốn thành viên chẳng mấy khi ngồi ăn cơm với nhau cho đầy đủ, có khi ngồi với nhau nhưng nói dăm ba câu là to tiếng. Một lần gần như cả tuần ông không nhìn thấy con trai, bữa nay ngồi ăn cơm trước mặt ông, phờ phạc. Ông hỏi:

- Con đi đâu mà lâu rồi bố không thấy?

Cậu Nam gắt:

- Bố thì làm sao thấy con! Cả ngày bố cũng đi đâu ấy, có quan tâm đến ai.

Ông Thúy quắc mắt:

- À cái thằng này, mà nói với tao thế à?

Chẳng cần lấn át con cái, bà chủ Tô Tô Thắm thấy chồng quắc mắt lên với con thì cất tiếng mắng chồng:

- Có bao giờ ông quan tâm đến nó đâu mà thấy nó ở nhà. Chỉ được cái...

- Chỉ được cái gì? Tại sao bà cứ thích chặn họng người khác thế?

Bà Thắm dẫn cái cốc uống nước đánh “rầm” xuống bàn, bỏ đi, còn ngoái lại ném một câu: “Đừng tưởng ra ngoài quát được người mà về nhà to. Ông hãy xem mặt ông đi”. Ông Thúy điên lên, nhưng phải hãm, chẳng ăn thua gì trong lúc này cả. Bỏ vào phòng với mấy cuốn sách luật.

Cậu Nam là không có ngoan đâu. Cái thói lêu lổng, gái gú của cậu cũng do bà Thắm “đầu độc”. Hôm cậu đưa một cô gái về nhà, cả hai cười hết ra, tôi nhìn thấy cái mông cậu rõ to, mông cô gái rõ trắng, cả hai cứ đê lên nhau, kinh thật. Ghét nhất là đi nhậu về cậu thường nôn, mùi mẽ khó chịu hơn mùi chuột thối. Chân cậu to mà nặng, vô tình để nó đá vào người tôi thì thôi rồi. Trái ngược với cậu Nam, cô Trinh có thú chơi khác, cô chơi xe. Xã hội có một xe máy nào mới nhất định cô phải đòi có bằng được. Mỗi khi ông Thúy đe con thì bà Thắm sùng sồ: “Ông nói con nó vừa thôi, ít nhất nó cũng là dòng dõi quý tộc nhà ông”. Gần đây cô còn đòi mua ô tô. Ông Thúy bảo con: “Đừng làm vậy con gái, đến ô tô của bố bố còn hạn chế đi...”. Cô

Trinh bĩu mỏ: “Đấy là tại bố muốn sống khổ, có ai bắt bố khổ thế đâu!”. Cả đời ông chủ com cóp, làm lụng, nhận quà, đều bị bà vợ tay hòm chìa khóa giữ cả. Về chuyện cô Trinh đòi mua xe, bà Thắm đã hứa sẽ lưu tâm, nhưng bảo cứ để từ từ tính. Cô Trinh phụng phịu, mẹ chưa cho cũng đành chịu.

4

Độ này lũ chuột tấn công nhà ông nhiều quá, bắt kể những thứ gì ăn được chúng đều chén sạch. Thường chúng dùng được những thứ mà cô giúp việc quên không cho vào tủ lạnh, thùng gỗ. Hoặc chúng có thể tấn công vào thùng rác. Thùng rác nhà quan chức cái ăn cũng dễ kiếm hơn. Giấc ngủ ông chủ thường bị tiếng động của chúng khuynh đảo, điều đó khiến ông rất bực. Ông “triệu tập” tôi và con Mích, vỗ về, giao cho nhiệm vụ phải “dọn” lũ chuột, quét sạch chúng khỏi ngôi nhà. Hai chúng tôi đã có sự hợp tâm, nên sốt sắng nghe lời. Vì ông hứa sẽ thưởng.

Một hôm, tôi đang làm nhiệm vụ truy quét lũ chuột ra ngoài bờ giậu nhà hàng xóm. Lũ chuột tháo chạy mất tăm. Tôi thủ thế chờ để sẵn sàng lao tới bất kể tên nào xuất hiện, tức thì gặp một anh mèo hàng xóm. Anh ta đô con hơn tôi, móng vuốt to khỏe và sắc. Anh lò dò đi dạo trong bóng đêm, không có vẻ gì bận rộn. Tôi hỏi bằng ngôn ngữ của loài mèo: “Anh có thấy lũ chuột chạy qua không?”. Anh mèo kia cười ruồi: “Có, nhưng chúng nó chạy nhanh quá. Mà tôi thấy cậu nhiệt tình quá mức cần thiết rồi đấy!”. Thấy tôi ngớ người chẳng hiểu, anh ta gật gù: “Chuột là người bạn thân của tôi đó. Vì chẳng có chuột thì tôi không biết sống bằng gì. Thực ra, loài mèo đâu có được thưởng thức của ngon vật lạ nào. Cho nên, chủ yếu sống nhờ chuột. Tôi nghĩ, loài mèo chúng ta nên vừa bắt chuột vừa phải bảo vệ chúng”. Tôi thấy ngứa tai quá, nhưng điều tôi nghe thấy là sự thật, phát ra từ miệng một con mèo. Sự thật này quả là đau lòng. Như vậy loài mèo đã phụ lòng tin của con người. Tôi nói: “Anh mèo ơi, tôi non nớt không hiểu anh nghĩ gì, nhưng tôi cũng biết cái lý rằng ăn cây nào rào cây ấy. Còn anh thì lại thông đồng với chuột”. Hấn hất cằm, meo meo: “Này nhóc, ta chẳng

việc gì phải rào cái gì cả. Điều gì có lợi cho ta thì ta làm. Trước mặt người, ta vẫn bắt chuột, nhai rau rầu cho họ xem. Họ quá tin tưởng vào ta, giao trách nhiệm cho ta, thì ta thích gì mà chả được”. “Cho nên chẳng bao giờ hết chuột cả” “Phải, con người đôi khi khờ khạo quá. Họ nghĩ ra nhiều cách, nhưng chẳng có giải pháp nào diệt chuột hữu hiệu cả. Và họ phải phục tùng mèo. Ông chủ của ta ý à, cũng là loài chuột cả. Vì ta thấy bà chủ ta nói vậy”. Chưa hết, mèo kia còn nói: “Chủ ta ý à. Xấu xa lắm. Chủ của cậu cũng chẳng hơn gì đâu. Ở đây lâu năm tôi biết điều đó, những việc làm lén lút của ông ấy”. “Không, chẳng tin, mà dù có như vậy, tôi cũng chỉ là con mèo. Tôi không chê ông chủ đâu”

Ôi, đồ đểu. Tôi nghĩ. Thế thì lòng tốt đã bị lợi dụng rồi. Tôi ghét hẳn. Tại sao hẳn có thể thốt ra những lời như vậy. Những lời hạ nhục họ nhà mèo. Loài mèo thì phải quân tử, chơi đẹp, sống bằng cơm chủ thì phải lo việc chủ, đấng này...

Tôi không thèm tranh luận với gã. Dù gã có nói thế nào tôi cũng không thể phản bội hay có bất kỳ ý nghĩ xấu xa nào. Vì dù có làm theo ý gã thì tôi vẫn chỉ là con mèo không hơn không kém. Ôi, những loài vật đôi khi vô tri. Tôi ước gì có một thứ tôn giáo nào đó cho loài vật, đặc biệt là mèo, như con người đã từng có tôn giáo rồi làm trái ngược với tôn giáo. Nhưng dù sao có tôn giáo vẫn tốt hơn.

Tôi vòng về nhà, dọc đường mấy thằng chuột nhắt chạy loạn xạ, không biết sợ thật hay giả vờ để tôi mất cảnh giác. Nhưng rõ ràng là chúng đã kêu la. Ông chủ đang ngủ. Đêm nay tôi muốn canh cho ông ngủ. Đêm qua bị lũ chuột quậy phá nên ông đã mất ngủ, dù chỉ tiếng động nhẹ. Lúc đó, tôi có “ra tay” với lũ chuột nhắt thì cũng để lại tiếng động. Ông chủ đã chửi đồng.

Mấy thằng chuột nhắt chít chít kêu rồi chạy mất vì ông chủ nói mê. Đêm qua trước khi thức giấc, ông cũng nói mê. “Ta phải cắt tai các người, ta phải cắt tai các người.” Lúc sau thấy ông hét “không...” làm tôi giật nảy.

Mồ hôi ông vã ra như tắm, đoán chắc ông vừa trải qua ác mộng. Người hay lo sợ thường như vậy. Ông ngồi dậy, vớ lấy cốc nước nhưng nó đã khô từ lúc nào. Rướn người hẳn kéo chai nước suối tu. Ông thấy tôi vẫn ngồi canh, kêu meo meo, nhìn một cái rồi bế tôi lên. Cử chỉ này cho phép tôi nghĩ rằng ông đang rất lo lắng, muốn có người an ủi.

“Mèo này, mày không hiểu nổi tâm trạng tao lúc này. Tao toàn thấy ác mộng là thế nào nhỉ? Tao chưa tính sai chuyện gì. Tất cả đều được chuẩn bị kỹ lưỡng trước khi quyết định một việc. Tuy nhiên, hành sự tại nhân thành sự tại thiên. Càng phải cẩn thận hơn mới được”. Giọng ông thều thào trong đêm. Tôi bỗng thấy ông cô độc, hơn một con mèo xa quê bị ném vào thành phố như tôi. Thực ra con người là loài sợ cô đơn nhưng thường trải qua cô đơn nhất. Ông Thúy đặt tôi xuống, lại thả người mình xuống giường, vắt tay ngang trán. Sẽ lại trần trọc cả đêm thôi. Tính ông hể lo lắng là khó ngủ. Chẳng bù cho bà Thắm, đặt mình đâu mắt cũng muốn nhắm.

5

Mới hôm trước ông chủ hẹn đàn em đến bàn chuyện chia chác lợi nhuận của một dự án cấp Bộ mà ông đã tham ô một phần. Còn hả hê khao nhau bằng rượu Tây nhắm với thịt ba ba hầm thuốc bắc mừng chiến thắng. Hôm sau khi nhận được một cuộc điện thoại đã thấy mặt ông Thúy tái dại. Nhanh chóng gọi lái xe đến chở đi. Tình hình gấp gáp.

Ông chủ tha bộ mặt đập thuốc súng từ cơ quan trở về. Đầu tiên là ông đá con Mích khi nó chạy ra quấy đuôi, liếm vào chân ông mừng. Sau ông đi vào sân, con vẹt lại chao âm chu, chao âm chu. Bực mình ông vả vào chiếc lồng, nó chao đảo lộn ngược một hồi rồi rơi phịch xuống đất. Con vẹt xõa cánh phạch phạch rồi im bật. Còn tôi, đứng trên cái ghế meo meo, ông Thúy quát “Còn mày nữa” rồi thưởng cho phát đá đau điếng, ngã lộn nhào, cảm giác phèo phôi trộn lẫn vào nhau. Tôi lão đảo chạy xuống bếp, liếm vào cạnh sườn cho đỡ đau. Cô giúp việc nhìn tôi tức tối, chạy ra ngoài xem sự thể thế nào. Ông chủ ném bịch chiếc áo khoác gọi cô giúp việc:

- Dọn mấy thứ này đi.

Cô giúp việc chạy vào, nhặt mấy thứ vỏ hộp bia với vỏ bánh kẹo cậu chủ ban sáng moi ra từ chiếc cặp khóa của mình. Sáng nay người yêu cậu chủ đến sớm, rủ nhau đi đâu đó, hình như đi chơi xa bằng xe máy. Ông chủ hỏi: “Thằng Nam đâu?”. Cô giúp việc khẽ thưa: “Cậu ấy cùng người yêu đi chơi rồi ông ạ”. “Mày có biết chúng đi đâu không?” “Dạ, cháu không biết, nhưng chắc đi xa. Cậu ấy có sờ vào két của ông”.

Ông Thúy mở tủ, xem xét những cọc tiền, thấy vơi đi nhiều. Ông đâm thụt vào chiếc tủ sắt, nhưng phải nhận đau là năm đâm của ông. Cáu tiết, ông chủ lôi ra chai Remy dốc vào cổ. Được mấy tợp ông nằm vật xuống thõ, vừa xót xa vừa lo lắng. Chắc ở cơ quan có chuyện gì... Hay là

tai họa...?

Vừa đặt mình xuống thì bà chủ về. Bà Tô Tô Thắm độ này nở nang gớm, ăn mặc gợi ời là gợi. Vị khách theo thi thoảng ý nhị nhìn xoáy vào ngực bà cười nhón nhén. Bà cũng cười đầy ý tứ. Ông ta ăn mặc đồ thể thao, dáng còn khỏe và có râu quai nón. Chắc người tình. Cô giúp việc một lần than thở bảo đố ai đếm được người tình của bà chủ. Tôi nghe trộm được những lời thầm thì đó. Ông chủ húng hắng ho đánh động trong phòng, nhưng bà Thắm vẫn râm ran nói chuyện với khách không để ý đến chồng. Lát sau ông chủ đi ra, bà Thắm vồn vã:

- Mình, mình về sớm thế? Em định bàn với mình một việc đây.

- Việc gì thế?

- Này, em định bán cái nhà này, mình sẽ mua một biệt thự khác ở Hồ Tây sống cho sướng. Vừa lãng mạn vừa đẹp, chẳng như mấy cái thứ dở người mình treo lủng lẳng ngoài kia. Giá ở khu này đang lên. Mình đủ tiền mua trên đó.

- Không được.

Bà Thắm tròn miệng:

- Sao thế mình?

- Dứt khoát không được. Cái nhà này ở vẫn tốt chán, tôi chả phải mua chỗ nào khác.

Bà Thắm không thuyết phục được ông chủ, nổi cáu. Mắng ông dở hơi nệ cổ. Có người đàn ông kia trong nhà, ông Thúy tránh đi, chẳng tranh luận gì với vợ. Ông biết mối quan hệ của vợ bên ngoài, nhưng trắng trợn đưa về nhà thì không ngờ. Mặc. Ông chẳng thèm chấp. Loại đàn bà không biết giữ thể diện cho chồng chắc gì còn liêm sỉ. Ông cay đắng nghĩ rồi trở lại giường.

Bên ngoài, bà Thắm liếc xéo chồng rồi cay đắng rủa: “Đồ phải gió, chết quách đi rồi ôm lấy cái đồng cổ này. Anh không biết là em ngán lão đến thế nào”. Gã đàn ông kéo bà Thắm lại, hôn đánh chụt vào má: “Bình tĩnh, lão chẳng sống được vài năm nữa đâu!”.

Trời gió nhẹ và đêm đẹp dễ sợ. Không khí nhón nhén được bà chủ lôi đi cùng với người đàn ông lạ mặt, trả lại cái vắng vẻ cho ngôi nhà. Cho tiếng meo meo của tôi và tiếng ư ử vì tức của con chó. Tôi ngồi cạnh cây hoa Tai người của ông chủ và tưởng tượng ra, có lúc nào đó mình sẽ cắt tai tất cả lũ chuột ở khu này để làm hài lòng ông chủ, như ông chủ đã từng mơ ước mình cắt được tai tất cả những kẻ chống lại mình. Càng nghĩ tôi càng thấy mình bất lực, bởi vì tôi mất niềm tin. Loài mèo nhà tôi đã có những kẻ chẳng tử tế gì. Ăn cơm chủ không tận tâm vì chủ. Ông Thúy lại chẳng cho tôi một nghiệp vụ nào để diệt chuột, vì bản thân ông cũng chẳng am tường chuyện đó. Nhưng thôi, biết làm thế nào. Để khỏi buồn tôi luôn ra vườn, khu bụi rậm nơi lũ chuột thường hoành hành ban đêm. Chẳng ngờ gặp gã mèo hôm nọ đã hùng hồn tuyên bố loài mèo phải vừa diệt vừa bảo vệ

chuột. Gần chỗ gã mấy tên nhắt vẫn chít chít, sự xuất hiện của tôi mới xua chúng đi. Gã mèo bệ vệ hơn. Gã biết tôi vừa ăn đòn của ông chủ. Gã cảnh báo tôi về con người và sự trung thành mù quáng của tôi. Nhưng tôi bỏ ngoài tai, chẳng muốn giao du với một kẻ ăn ở hai lòng. Tôi về.

Cậu Nam bị tai nạn vào bệnh viện. Ông chủ đích thân đến đó, ới đàn em đến giúp, vẫn đứng ngồi không yên. Cậu ấm của ông được sinh hạ trong nhung lụa nhưng thừa hưởng cái bất cần của mẹ, cái phốt đời của cha và tính tiểu thư của cô chị nên tạp nham nhân cách, thành một cậu ấm có đầy đủ sự ham thích đua đòi nhưng khiếm khuyết sự tiến bộ. Rốt cuộc cậu vẫn là quý tử thành ra ông bà vẫn phải nâng như nâng trứng. Giờ cậu nằm đó yếu ớt, máu me đầy mình. Cô Trinh đi đâu mãi từ hôm qua. Bà chủ không thấy xuất hiện cũng chẳng thèm gọi điện về. Trưa. Để con nằm lại bệnh viện ông chủ về. Ông ngồi gảy cơm một mình còn cô giúp việc ăn sau. Tôi được ông chủ ném cho miếng sườn như để bù lại cú đá. Tôi không để bụng nên ăn ngon lành. Được nửa bát ông Thúy đứng dậy cầm miếng táo, nói không muốn ăn. Cô giúp việc thưa: “Ông ăn ít vậy ạ? Ông ăn thêm đi ạ”. Ông lắc đầu. Đồ ăn ngon được cô giúp việc “giải quyết” quá nửa. Ông ngả lưng ở ghế gọi cô giúp việc vào bóp chân nhưng cô gượng, nói không dám rồi lảng xuống nhà bếp. Rất nhiều ngày chỉ có ông chủ và cô giúp việc ở nhà nên kiểu gì cũng có chuyện. Ông chủ vừa mệt với việc xã hội, vừa lo lắng cho tương lai lại mệt nhoài vì vợ, chuyện muốn tâm sự gần gũi với cô giúp việc trẻ tuổi những lúc tâm trạng yếu mềm chẳng có gì lạ. Nhưng ông thường bị nhẹ nhàng cự tuyệt.

Nóng lòng ông gọi điện cho vợ và con gái nhưng đều thất vọng cúp. Hôm sau cậu Nam tỉnh. Ông Thúy lui ra khi thấy cô người yêu của con trai mình nhón nhén hôn nhau. Bọn trẻ giờ táo tợn thật. Mãi trưa hôm đó mới thấy bà chủ về, ông chủ cáu gắt: “Bà không đi nữa đi. Bà chẳng coi cái nhà này ra gì. Thằng con đang nằm trong viện kia kìa”. Bà chủ òa khóc rồi lao vào bếp hỏi cô giúp việc cậu chủ nằm viện nào. Bà bổ đến đó chẳng đếm xỉa gì ông chủ. Và đến tối thì sự xuất hiện của cô Trinh cùng với người tình

đã làm ông chủ nổi đóa. Cô con gái chỉ ý nhị cười làm bố hạ hỏa càng nhanh càng tốt. Ông hạ hỏa thật. Lúc đó có tôi quấy đuôi cọ cọ vào chân ông nữa. Cái thờ của ông buồn thật buồn...

6

Gần hai tuần sau cậu Nam được ra viện với những vết thương chưa thực sự lành. Bất kể những can ngăn của bố cậu vẫn muốn tụ tập bạn bè. Ông chủ một hôm ở cơ quan mang về bộ mặt thiếu não đến thê thảm. Hóa ra ông chẳng cắt được tai ai cả, cũng chẳng kiểm soát thêm được gì cho giai đoạn “hậu sự”. Hơn nữa ông còn bị đánh động với rất nhiều việc làm khuất tất của mình trước đó. Bè bạn quay ngoắt phản bội ông. Những kẻ từng được ông nuông chiều giờ có kẻ khác béo bở hơn nuông chiều đã hất hủi ông. Một mình một thế giới cô lập là cái kết quả mà cuối đời hoạn lộ ông nhận được. Cay lắm chứ! Vì thế ông lâm trọng bệnh. Tinh thần ông suy nhược và mê sảng mỗi giấc ngủ. Tôi là con mèo ngốc nghếch lại ở cùng ông trong những lúc này. Sức ông kiệt đi nhanh chóng và thân thể tong teo. Bà chủ phờ phạc phấn son và người tình. Và một ngày, tôi biết là bi kịch của gia đình ông đã đến. Ông chủ tận mắt chứng kiến thấy bà chủ ông hôn người tình trong nhà mình. Ông cầm gậy đuổi nhưng bị xô ngã dúm dúm. Ông Thúy nằm kêu khóc. Bà chủ nhăn mũi: “Ông hết thời rồi còn lên nước làm gì. Đừng làm gì quá đáng mà tổn thọ”. “Đồ mất nết, thằng Nam cái Trinh đâu, tổng cổ con đàn bà này ra khỏi nhà này!”- ông Thúy kêu trong vô vọng. Cô giúp việc ngồi trong kia không dám nhúc nhích, còn mặt mũi cô cậu chủ vẫn bật tằm. Bà chủ tiến lại, hất hàm: “Ông gọi chúng à? Chắc gì chúng đã là con ông mà ông gọi. Ông đã xét nghiệm ADN chưa? Hừ, bao nhiêu năm nay ông... phải nói thế nào nhỉ. À, người khác thả cá ao nhà mình...” Những lời cay độc cố tình của bà Tô Tô Thắm khiến ông chủ đã đau lại muốn nổ tung đầu. Từng lời bà nhợn hoắt như muốn chọc vào tim ông khiến ông ngã bổ chửng. Cô giúp việc vội vàng lao ra đỡ ông lên giường. Miệng ông rên hừ hừ. Bà chủ nheo nheo mắt bỏ đi.

Biết là bố ốm nhưng cô Trinh vẫn bay ào ào như cơn gió cùng người tình. Cô và mẹ dường như thi nhau mài mê đeo đuổi tình nhân thì phải. Cậu Nam đã khỏi hẳn và bỏ học cùng đám bạn xuống Hải Phòng đánh bạc sau khi cuỗm được cọc tiền của bố. Ngôi nhà chỉ có mình cô giúp việc và ông chủ, và mấy người bạn của ông là chúng tôi. Chẳng còn một cậu cấp dưới, một anh bạn sang hèn nào đó đến thăm cả. Đêm ông chủ mê sáng nhiều hơn. Thường hét toáng vì như có ai đó đuổi cắt tai mình. Tôi biết là ở cơ quan, ông đã bị hạ gục và chờ ngày ra tòa. Cấp trên đã cử một đoàn thanh tra, phát hiện những việc làm khuất tất của ông. Lũ chuột dường như biết ông chủ ốm thì phải, ra sức oanh tạc. Còn có sự cố vũ của gã mèo lạ lòng phản chủ thì phải. Tôi mất quan điểm, cấu kết với loài chuột, chắc gì đã yên thân sau này. Với lũ chuột chẳng có gì đảm bảo là không bán đứng tôi. Cự tuyệt, không đội trời chung với chúng là hay nhất. Bỗng, tôi bắt gặp một tên chuột cống to tướng. Hẳn lừng lững nhe nanh như một kẻ sẵn sàng ứng chiến. Mấy đêm rồi hẳn tự do ra vào nhà bếp, nhưng đêm nay mới thấy hẳn đứng lại. Sớm muộn cũng có ngày hôm nay mà. Tôi thủ thế chuẩn bị tấn công. Chuột ta rung rung bộ râu bản thiêu của loài ăn cướp, tỏ vẻ khinh thường một con mèo nhép. Được. Cứ khinh đi. Tôi tỏ vẻ sợ hãi để chuột chủ quan lơ là, đồng thời dồn sức vào đôi chân trước với bộ vuốt đã được gìn giữ nhọn sắc. Hai chân sau có vẻ chệnh choạng mà vững chãi, sẵn sàng đẩy nhanh cơ thể về phía trước, xông thẳng tới tên chuột. Hẳn tiến lên, còn tôi lùi, lông hơi rúm. Những hình ảnh này khiến chuột cống càng chủ quan, nghĩ tôi đang sợ. Chờ cho chuột tiến lên mấy bước nữa, tôi dùng hết lực đâm thẳng tới, bộ vuốt vồ đánh sượt vào mạng sườn tóa máu. Cổ nó lại dính một vết ngoạm điếng người. Hẳn lão đảo chạy liền bị tôi định hướng trước chộp được, đè lên lưng cào cấn liên tiếp. Chuột cũng ngoái đầu lại ngoạm được vào chân tôi một miếng đau buốt. Nhưng chẳng ăn nhằm gì với khí thế của tôi lúc đó. Tôi giữ miệng mình cho những chiếc răng cắm sâu vào cổ chuột cho đến chết. Ờ, khinh ta nữa đi, đồ chuột cống thói tha. Người chẳng ngờ ta lại khỏe hơn người phải không. Chỉ vì ta có lòng dũng cảm, hơn nữa, ta biết ta cần phải sống đúng là con mèo.

Đó chỉ là một con chuột trong triệu triệu con. Tôi đánh thẳng nó ngoài lòng dũng cảm ra còn bởi sự liều mạng một mất một còn. Thú thực lúc đó tôi run nhưng cùng đường rồi. Không đánh bại chuột thì xấu mặt nhà mèo, mà có thể nó sẽ giết tôi. Kéo nó về phòng ông chủ rồi canh cho đến sáng. Ông Thúy thất thần thấy một con chuột chết xơ xức lông nằm giữ vũng máu. Bên cạnh là tôi. Ông nhìn tôi hiền từ, tỏ vẻ tán dương một con mèo đã có công. Gần trưa hôm đó vì quá buồn nản và đầu óc mê mị, ông Thúy gọi cô giúp việc đến, cầm tay và nói: “Ta biết là cháu thương ta. Nay, ta rất buồn. Cháu thương thì thương cho chót. Cháu hãy chiều theo ý ta đi”. Ông lại kéo cô vào gần mình. Cô giúp việc giãi ra: “Ấy ông, những ngày vừa qua ông ốm nặng. Thưa với ông, cứ đái ông thải ra cháu có thể mang đồ được, hầu hạ ông được. Bần bao nhiêu cũng chịu... Còn chuyện này thì... cháu không thể...”.

Nói rồi cô bỏ vào trong khóc ti tỉ. Ông chủ thất vọng đăm chiêu ngồi. Sau ông lê lết ra ngoài, suýt ngã khi nhìn chậu hoa Tai người đã rơi rụng hết. Những cánh hoa lá tả đầy gốc như những chiếc tai bị cắt còn dính máu đỏ tươi. “Số kiếp ta tận rồi sao? Số kiếp ta tận rồi sao?”- Ông lẩm bẩm. Ông cứ lẩm bẩm những lời quái dị đó. Rồi đích thân ông thả con vẹt ra. Chỉ chờ có thế, con vẹt linh luôn không một lời chào trong khi trước đó nó còn nịnh nọt: “Chao âm chu, chao âm chu” inh ỏi. Ông cũng nhìn con chó rồi gọi cô giúp việc, bảo: “Hãy mở xích cho chó, mở cổng cho nó. Cho cả con mèo này nữa. Con nào muốn đi thì đi. Cả cháu nữa. Bác sẽ trả hết tiền công cho cháu về”. Cô giúp việc khóc ti tỉ: “Không, cháu về rồi ai chăm sóc bác. Cháu phải đợi bà chủ về” “Bà ấy sẽ không về đâu. Không phải đợi. Mở cổng đi”.

Con chó tốt đi thật. Đúng là đồ chó. Nó sẽ bị thằng nào đó câu rồi chế biến thành mười món thôi. Nó cũng giống con vẹt nịnh nọt. Còn tôi quyết không rời ông chủ. Cứ ve vãn, quấy đuôi, lượm qua người ông. Ông vượt ve tôi: “Mèo ngoan của ta. Hãy đi đi, tìm đến nhà nào đó đang hoàng mà sống. Thời của tao hết rồi. Chẳng bao lâu người ta sẽ đến lôi tao đi. Nhà

này thế là tan tác. Mà cũng đi đi thôi, tao không thể cùng sống được với mày nữa”. Oao oao... tôi kêu lên mấy tiếng, để thông báo với ông chủ rằng tôi sẽ không đi đâu hết. Ôm tôi, rồi ông chủ khóc. Ông lại ho ra máu. Biết là bệnh của ông đã rất nặng.

Chiều. Cô Trinh trở về, chỉ hỏi một câu: “Bố ốm nặng à? Nghỉ đi nhé!” rồi ôm tôi đi. Tôi chẳng hiểu cô ôm tôi đi để làm gì. Về đến nhà người tình, cô dúm cho tôi ăn món xúc xích đã mua sẵn. Lát sau người tình cô cầm một bọc to về, bảo thức ăn mèo. Ôi, cô Trinh lại giở chứng thích nuôi mèo. Cô ngón nghén ngồi nói với người tình: “Ở với anh, tự nhiên em thích mèo. Bế mèo nhiều khi thú vị hơn ôm anh”. Người kia ha ha cười.

Cô Trinh lại còn vùi tôi vào ngực mình nữa khiến tôi ngạt thở. Mùi phấn son với nước hoa sực nức. Nhưng tôi không xài được món này. Nếu xài được tôi đã là người chứ không phải mèo. Mấy ngày ở với cô chủ tôi được chuốc nhiều thức ăn, nhưng buồn thương ông chủ không ăn được. Với lại không quen đồ ăn chế biến sẵn. Lúc nằm trong ngực cô cũng thấy ấm áp, nhưng nhớ ông chủ hơn. Tôi quyết định đến tối sẽ về với ông chủ.

Khi vượt đường trở lại nhà bằng một bên chân còn tập tễnh do dính miếng đôn hiểm khó khỏi của tên chuột, tôi đã suýt quên. Nhưng vì quá nhớ, cho nên tôi đã nhanh chóng tìm được đường về. Lúc này là nhập nhoạng tối. Tôi biết cô chủ sẽ cuống lên đi tìm, cô chẳng thể ngờ tôi lại tìm về nhà.

Cô giúp việc đã đi. Ngôi nhà lạnh lẽo tang thương. Lũ chuột chút chút chạy rầm rầm tìm thức ăn. Ông chủ ngồi đó, bất động, như một pho tượng cổ xuống cấp. Có lẽ ông là người cô đơn nhất thế gian này. Tôi chui vào lòng ông, cọ cọ lưng của mình vào người, chân ông. Ông vuốt nhẹ vào bộ lông của tôi mà than. “Tao đã tưởng chẳng bao giờ gặp lại mày nữa. Nhưng mày đã về đây rồi. Đúng là con mèo trung thành. Đời tao được một vài người như mày, hẳn sẽ chẳng có kết cục ngày nay”. Rồi bất thành lình công an ập vào đọc lệnh bắt giữ, không khí bị lật tung. Ông chủ của tôi ơi, ông

đã bị bắt. Lúc này tôi chỉ còn biết đứng nép vào chậu hoa nhìn ông bị khóa tay. Đời ông buồn quá ông ơi. Dù ông phạm tội gì, dù ông có sai trái thì ông vẫn là ông chủ. Tôi đau đớn nhìn ông bị dẫn đi, khi đã thành một người tàn tạ, già nua. Bà chủ, cô chủ, cậu chủ ở đâu?

7

Con mèo đó đã bị bọn câu trộm câu mất và trở thành một món nhậu ngon lành của chúng. Sau khi ông Thúy bị bắt, phần nhiều tài sản của ông bị phanh phui, tịch thu. Có phần bà chủ Tô Tô Thắm làm thủ tục bán mất. Nhưng bà bị tình phụ. Là gã đàn ông đó. Bà đã bị đời làm cho trắng mắt. Bị lợi dụng nằng hết tiền của. Sau bà ân hận, tìm đến trại giam nơi chồng đang thụ án. Bà nói lời ăn năn. Và, những ngày ở tù, những lần vào thăm chồng, hai ông bà lại được hưởng hạnh phúc ở “buồng hạnh phúc” của nhà giam. Bởi khi ông còn đương chức thì bà cũng “tung hoành” với các mối tình. Việc lấy ông Thúy hoàn toàn là lợi dụng. Giờ thì...

Ông Thúy về tiếc nuối nói với vợ:

- Giá anh bị bắt sớm hơn thì vợ chồng mình đã sớm có được hạnh phúc thực sự, em nhỉ?

19- 10- 2008

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

86 Giây Đợi Người

Chuyện bắt đầu từ việc đường như ai cũng vội. Người vội về với gia đình sau tan sở, kẻ vội đến một tụ điểm ăn chơi vì bạn đợi sẵn, người khác vội làm nốt phần việc trong ngày nên dán mặt trên đường... Vì thế mà dòng người tuôn ra đổ dồn vào những chỗ đèn xanh đèn đỏ. Một thứ do con người đặt ra, chỉ để đưa giao thông vào quy củ. Ngoài phố nhan nhản, chả có gì đáng nói. Nhưng có những điểm dừng thật đáng sợ. Đó là điểm dừng ở ngã tư lớn X, khi người ta sáng tạo ra kiểu phân luồng mới, tuy là ngã tư nhưng thành ngã tám, luồng nào cũng có tín hiệu “đèn đỏ được phép rẽ phải”, còn đi thẳng và rẽ trái thì đều có tín hiệu riêng.

Khẩn có hẹn với một đối tác nước ngoài, cùng mấy người bạn. Sẽ có mặt tại quán cà phê Mê - Trang lúc 6 giờ để bàn việc. Anh đã chủ động đến sớm để đợi, vì khách hẹn gặp là một người cực kỳ quan trọng, có ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh. Từ công ty, anh xuất phát lúc 5 giờ, đến đó có 6 ki-lô-mét. Cùng lắm mất nửa tiếng nếu đường đông. Nửa tiếng chờ đợi còn lại cũng đáng. Anh nghĩ vậy.

Nhưng nửa tiếng đồng hồ đã bị tiêu mất ở đoạn đường 3 ki-lô-mét với sự ách tắc khó chịu. Lắm kẻ làm ăn kinh doanh cứ thản nhiên ấn xe hàng ra đường mà dỡ hàng hóa. Chỉ một chiếc vô ý như vậy cũng khiến tắc nghẽn cả một đoạn dài con đường vốn khiêm tốn chiều ngang. Nhưng đến ba bốn chiếc như vậy thì quả là một tai họa. Ai cũng muốn đi trước không muốn nhường. Điều đó gây ra hiệu ứng là những chiếc xe có người cưỡi như được xếp sát vào nhau, mà để dỡ ra được phải lần lượt từ đầu. Trong biển người đó, anh rất sợ. Khi thoát được sự tắc nghẽn kia thì anh vít ga lao vội và dừng ở ngã tư phân luồng X. thành ngã tám này. Cũng là một biển

người. Anh bị “xếp hàng” ở gần cuối. Từ đây lên phía đầu luồng chỉ vài trăm mét mà cảm thấy trùng trùng vài ngàn mét. Đèn đỏ đếm ngược từ con số 86 về 1. Giờ là 6 giờ kém 20. Sự nhúc nhích chậm chạp khiến anh muốn đập tan cả cột cả đèn. Xe nối xe rì rì nổ máy, phả ra làn hơi khói hòa vào tạp nham không khí lay lắt, ai để ý một chút sẽ thấy vùng không khí lay lắt như bị run.

Có bánh xe của ai đó chạm vào đít xe của anh. Quay lại, người kia lùi lại rồi. Đó là gã trung niên, chỉ nhìn lại anh một cách hững hờ. Anh quay lên. Không vấn đề gì.

Tiếng xe chẳng để lại ấn tượng, nhưng đôi mắt của mỗi người chủ xe thì đều tỏ ra sốt ruột. Trong số này, có biết bao loại người: giàu nghèo, giỏi dốt, học cao học thấp, tốt xấu... Trong số đó biết đâu còn có cả con cái, hay chính những người có trách nhiệm về vấn đề lưu thông của thành phố. Lúc này, họ có là ai thì cũng bất lực.

Giống như một đội quân háo hức chờ xuất trận, mỗi con mắt đều nhắm tính đếm ngược, mong sao cho con số màu đỏ dưới đèn đỏ tiến về 0 để lóe lên con số mới màu xanh. Mà sự đếm ngược thời gian cũng là con người tự đặt ra, thời gian có quay lại với ai đâu. Đội quân ấy có người đội mũ, người để đầu trần, chắc chắn có những viên chức xinh xắn đi xe đẹp từng dụng công trang điểm nhưng phải đội sùm sụp cái mũ bảo hiểm, kéo cái khẩu trang kín mặt hờ hai mắt. Một người móc điện thoại ra nghe “Em đang đến đây, cứ gọi đồ nhắm đi là vừa” khiến Khấn sốt ruột. Cùng lúc đó có người nóng bức nhấc chiếc mũ bảo hiểm trên đầu ra, lóng ngóng để tuột tay rơi cộp xuống đất, nứt toác. Anh ta chẳng thèm nhặt lên. Có tín hiệu đèn xanh, đội quân xe máy bắt đầu vít ga. Anh đồ rằng, chiếc mũ kia sẽ bị nghiền nát vì nó không đáng để người chủ của nó cúi xuống nhặt lên. Chắc chắn là loại mũ bốn mươi ngàn mua ngoài chợ Giời. Sau đó, cái xác mũ sẽ được gom lại, đem đi, để rồi lại biến thành... mũ!

Chiếc xe của anh chậm chạp lăn bánh, không phải vì nó không đủ sức để tha anh tiến lên, mà vì nó không thể tiến lên. Song song với anh, một đôi nam nữ dường như đang giận dỗi nhau thì phải. Mặt chàng trai khó dăm dăm, cô gái rướn người ôm ngang bụng thì bị chàng trai hất bật ra. Sở dĩ anh để ý là vì cô gái ngồi sau ăn mặc “bốc quá”. Mà chỉ cô gái hoặc đẹp hoặc “bốc” thế mới đáng nhìn. Một cái quần đùi ngắn cũn lòi ra cặp chân dài trắng ngợt có dăm ba vết sẹo. Chiếc áo kẻ vằn ngang trễ tràng dường như chỉ bằng bàn tay được treo qua vai bằng hai sợi dây, tảng lưng phía sau lấp lóa.

Anh bấm gọi điện, nói đã đến, khách chưa và hỏi anh đang ở đâu. “Sắp đến nơi rồi” - anh trả lời và cúp máy. Có ít nhất ba người khác rút điện thoại ra trả lời khi xe của họ từ từ tiến. Khi xe của tôi chạm vào vạch dừng phân cách thì cũng là lúc tín hiệu đèn đỏ vụt lên, đếm ngược từ con số 86. Một ai đó vượt đèn đỏ và bị công an tuýt còi đứng lại. Cũng có một người, chắc chắn không phải bình thường, đeo lên người tất cả những cái có thể đeo được, trông rất bản đi ngang qua mấy anh cảnh sát, thản nhiên cười với người đi đường mà không được đáp lại. Ấn tượng lúc này là một cô gái nước ngoài ở trên tầng năm của khách sạn ngay cạnh đó, đôi mắt nhìn xuống dòng người. Anh ước đó là một thần nữ, có thể bà ta đang quan sát tình hình và sớm tìm ra giải pháp. Trong chốc lát, cô gái mất hút, còn thực trạng thì chẳng biết bao giờ đổi thay.

Ngần này thời gian, đủ để người ta ngã giá một mặt hàng. Bên cạnh anh, có người rút điện thoại ra xõ một chuỗi từ “nóng hổi” về một cuộc họp nào đó mà khiến không ít người nhăn mặt lại. Lại có người oang oang giọng ông chủ: “Đ. mẹ, mỗi việc con con làm không xong. Tao đến bây giờ. Việc c. gì cũng đến tay...”. Anh ước mình lao được qua bên kia để thoát khỏi những lời lẽ đó. Chàng trai mặt khó dăm dăm vẫn chưa chờ được cô gái hờ hang qua bên kia, họ dừng sau anh chút ít. Lúc này, chàng đã để cô đặt hai tay lên đùi mình. Đây rồi, đèn đỏ đang ở những giây cuối cùng. Anh về số ba, và khi đèn xanh vụt lên thì anh vít mạnh. Được rồi, chắc

chấn vẫn thừa mấy phút. Anh có thể vào nhà vệ sinh của nhà hàng để rửa qua cái mặt, đợi khách đến là vừa. Anh đi và nghĩ, bỗng có tiếng thét mạnh của chiếc máy, tiếp đó là sự loảng xoảng rùng rợn. Một thanh niên mất lái, ngã xuống, đâm vào lề đường, lao thẳng gốc cây. Anh ta ngã lăn, kính, cặp bản ra một chỗ, bản thân anh cũng bản gọn ra một chỗ. Lao vót theo anh là hai anh công an đuổi theo. Họ dừng lại chỗ người bị ngã, khi anh này ngóc đầu dậy thì một trong hai công an nói: “Chạy hả, đau chưa?”. Rồi công an rồ ga phóng đi.

Người ta sẽ chẳng biết người ngã kia đau thế nào nếu anh bị ngã kia không giơ cánh tay lên, và bản tay anh lủng lẳng. Bị gãy từ cổ tay. Chỉ có hai người đi đường đứng lại nhìn ngoài Khấn ra. Anh đã dừng hẳn xe và dong lên vỉa hè. Anh đến với người bị ngã. “Anh có sao không?”. “Tôi bị gãy tay rồi, có lẽ xương hông cũng bị mẻ, vì tôi thấy đau ở đấy lắm. Vội quá nên...”. Khấn đã quên mất mình đã hẹn một đối tác nước ngoài. Anh chỉ còn nghĩ đến chuyện sẽ cứu giúp người bị ngã thế nào. Cuối cùng, là người ta đưa chiếc xe không còn nguyên vẹn nữa của anh ta vào gửi ở một nhà bên kia đường, còn Khấn sẽ đưa anh ta vào bệnh viện. Lại phải cố gắng lách qua biển người để quay trở lại đoạn đường Khấn đã đi, đến một bệnh viện gần nhất.

Cách đây không lâu, khi dừng ở bên này đèn đỏ, anh trai gọi điện hỏi chủ nhật này có về không? Khấn nói không, và hỏi lại bà ốm sao rồi? Anh trai nói bà vẫn ổn. Vậy mà chỉ đợi đến đèn xanh, đi sang bên kia thì mẹ gọi điện báo tin bà vừa mất, sự thể diễn ra nhanh quá. Chỉ một cái chớp mắt mà phân cách giữa sự sống và cái chết. Đời người được mấy cái chớp mắt?

Khi Khấn đưa được người gãy tay vào viện, giao cho bác sĩ và nhờ họ gọi người nhà anh ta đến thì anh mới nhớ ra việc của mình. Khấn vội lao đi, rú còi inh ỏi. Bất kể chiếc xe nào anh cũng vượt, đến nơi hẹn. Đã muộn mất ba mươi phút rồi. Nhưng chắc chắn ông khách đã đến và hai người bạn của

mình đang tiếp, anh nghĩ. Họ sẽ thỏa thuận với nhau để cùng có lợi. Khấn hy vọng ở cuộc làm ăn này,

anh sẽ phát triển được để giúp cho gia đình mình có kinh tế ổn định.

Đến được nơi hẹn thì vừa trễ một giờ. Anh bắt gặp hai người bạn đang dắt xe ra cổng. Anh thốt người hỏi, họ nói khách đợi mười lăm phút, không có Khấn, ông ta đã đi. Hai người bạn tỏ vẻ buồn rầu làm sự nã nề trong Khấn bùng lên. Thế là mọi việc đã hỏng. Ông khách kia như người cầm nắm tương lai của anh, Mạnh Thường Quân của anh. Cơ hội ngàn vàng đã bỏ lỡ mất rồi. Cũng tại cái tính không thể bỏ người bị nạn của anh. Lòng tốt đã hại anh mất rồi.

Một tháng sau, Khấn gặp ông khách lỡ hẹn đi cùng với hai người bạn của mình khi đứng từ xa. Anh liền tìm hiểu vấn đề thì biết rằng hai người bạn đã giấu anh, ký được hợp đồng tài trợ của công ty nước ngoài do ông khách tên Peter làm giám đốc. Anh đã là người trực tiếp liên hệ và xin giúp đỡ, cái lợi này Khấn phải là người được hưởng đầu tiên. Anh chia sẻ với hai người bạn vì tin tưởng và muốn giúp đỡ họ. Anh đã lầm, lợi dụng khi anh còn ở bên ngoài thì hai người kia đã “hót tay trên” co kéo tất cả về mình mà gạt anh ra. Hơn bốn năm học cùng, ăn ở, ngủ cùng nhau, niềm tin anh đặt cả vào tình bạn. Vậy mà... lòng người...

Sau này, mỗi lần đi qua ngã tư X có thời gian dừng đèn đỏ nhiều nhất thành phố này, anh đều cảm thấy nhoi nhói đau, và ghi nhớ bài học về cuộc đời, cũng như niềm tin gửi vào một ai đó. Cơ hội thì còn ở xa, mà anh sẽ phải vất vả để đi tìm.

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Kẻ Phản Bội

Đừng buông giọt mắt xuống sông

Anh về dầu chỉ dò không cũng chìm.(1)

(1) Thơ Đồng Đức Bốn.

1

Lớp có hai chín người, con gái hơn hai phần ba, nhan sắc khiêm tốn. Đầu năm học, anh chìm đắm trong một mối tình vu vơ mà tuyệt vọng. Bọn nó gọi sét đánh. Đoàng đoàng vài ánh mắt xa xăm, hơi ngờ nghệch, thế mà anh chàng nhà văn trẻ ngã lòng. Thì đúng. Mà cũng không phải, anh không yêu, chỉ đùa bỡn chút ít, nhưng cũng đủ để người khác coi đó là chân thành. Trong anh chồng chất mâu thuẫn. Chinh chiến cuộc sống bên ngoài nhiều, cô ấy nói, anh không bị mất đi sự hồn nhiên, tình yêu của anh dành cho em trong trẻo quá. Anh ngả ngón cười thầm.

Anh hiểu rõ con đường chinh phục trái tim đàn bà, dạ dày là con đường đi tắt. Nên hai đứa thường dạo phố và ăn uống, ăn uống và dạo phố, nhạt phèo, để rồi đêm về miên man nghĩ. Người con gái mình đang chăm sóc lẽ ra phải là em. Nhưng em ở xa quá. Làm sao đây. Còn một khoản khác, mà khiến những gã trai như anh rất ngại nghĩ đến, nôm na là tình phí. Không còn được gia đình chu cấp nữa. Anh viết văn, làm báo, mài đũng quần lên ghế và sòng sọc gõ máy tính, vò đầu bứt tai, tại vì thế mà anh được gọi là người có mái tóc mì tôm. Kiếm chác bằng ngòi bút chỉ tạm tạm

dè xén chi tiêu, đèo thêm khoản tình phí không đâu, tốn kém. Với cô ấy, với mọi người, anh vẫn tỏ ra hào phóng, vô tư. Tiền chi ra lúc ấy dứt khoát, không gọi chút rụt rè, tối về mới nằm xoa ví một mình. Trong khi với em anh chỉ dám viết thư, điện thoại không dám gọi nhiều, đi đường nhìn gì cũng thèm thường nuốt nước bọt.

Anh không có nhiều thời gian, cũng chẳng có điều kiện vào trong đó, nên những năm tháng trống rỗng này, không còn biết làm gì khác, là kiểm mỗi tình vất vai, dạo chơi, và chờ. Mà biết bao giờ em về. Lòng nhiều khi mệt mỏi, sợ mình không còn đủ sức bươn bả học hành, văn chương. Mà em có biết người làm thơ, viết văn đa sầu đa cảm lắm sao! Ao ước em về đây, tay nắm tay, như ngày mình mới yêu nhau. Tình yêu đầu ngây thơ chân thực. Cùng dạo phố đông. Hà Nội những con phố anh đã trải thơ, và hồn mình. Nhiều hôm đi học quên mang sách, ăm ắp mơ hồ, lạc vào phố mà chẳng biết đi đâu. Anh mong đưa em về ngõ Tạm Thương, cà phê Phố Cũ, Chiều Mây, hay đường Cổ Ngư bên Hồ Tây trữ tình...

Cô gái đó tên Tân, người anh đã đắm chìm trong mơ hồ yêu đương đó. Càng gần gũi cô ta, càng nghĩ đến em. Cô ta có gò lưng quyền cao, chiếc cổ dài, lưng hơi gù. Anh không ưa tướng số nhưng cũng biết nhận xét vài lời cho một dáng người. Vợ phải người yêu như vậy, em biết là sao rồi... Một người bạn lớn tuổi, đàn bà, gặp Tân một lần, nói con đấy có cái chó gì mà làm mày mê. Bạn anh gọi cô ấy là Dũng sĩ diệt mồi, cụm từ vừa thể hiện sự khinh thường vừa như thân thiện. Khi tận mắt chứng kiến Tân ôm hôn một người đàn ông thì máu anh sôi lên, nhưng không đủ bùng phát một cơn bão, anh quay về, tay chân khua loạn xạ vào không khí. Chưa là gì của nhau, vậy có quyền gì. Và đấm ngực tự trách mình, hỏi sao đời lại sinh ra cái thứ giả dối là đàn bà? Đàn bà ơi, đàn bà! “Đàn bà là con dao làm tim nhỏ máu...”. Em có nhớ bài hát Đàn bà không?

Hai bảy con người còn lại thắc mắc tại sao anh và Tân không đi cùng nữa, không đèo nhau đến lớp mỗi hôm, chẳng dính lấy nhau như những ngày đầu. Tình cảm của anh với Tân đã rơi tõm, cả những ý nghĩ tốt về cô cũng teo tóp. Anh nghĩ đến một kết cục, nhọc nhằn xâu chỉ, kẻ khác đơm khuy. Nói nhỏ, anh không yêu thật. Vậy thì có sao. Nhưng đến một tuần không đi với nhau, anh bỗng nhớ, cồn cào gan ruột, nhớ bồng tim sôi máu. Anh cười, anh khóc, tiếng khóc nô dịch nụ cười. Anh gọi điện, lại hẹn Diệt môi. Cô ấy châng lâng, hình như biết tâm trạng của anh lúc này, khinh khỉnh. Trước đó, anh hỏi. Tại sao lừa anh? Diệt môi nói, lừa gì cơ. Lừa gì à. Anh gắt, em có hẳn, sao còn... Ô hay, anh là gì của em mà cấm được. Anh chua chát bứt lá trên đầu, ném tơi tả xuống đất, giống một nhà thơ trẻ thất vọng xé toang bản thảo phơi mưa.

Tất nhiên Tân nhận lời hẹn, lại dạo phố, cà phê, lại ăn uống. Anh hỏi, tại sao em đi với anh. Diệt môi cười, lấp liếm anh bằng cái cười rung rinh. Chán không hỏi nữa, tự mình hiểu rồi, nhưng đã bảo người viết văn đa cảm. Một loại người ương ngạnh, nhược điểm lớn nhất là ương ngạnh và thích hành hạ chính mình. Đôi khi cảm tưởng mỗi tình khó đến này, lại ban phát cho mình cảm xúc viết văn, làm thơ. Có chuyện đó thật. Chả thế mà anh viết khỏe, đẽ khỏe, như gà công nghiệp. Đêm đêm ngồi trước máy tính, trước trang giấy, tung cảm xúc dồn nén trong lòng, nghĩ, nếu cảm xúc đó biến thành đá, thành gạch, có thể đè chết anh. Vì thế mà túi đầy thơ, đầy truyện, đầy sự bộn bề chi tiết... Thấy ngày nào không gặp Tân là không chịu được. Anh yêu thật mất rồi, giả hóa thật. Đau quá, không hiểu nổi mình, đã tự bảo đừng để sự ngu ngốc rơi ra, thế mà tự nó lao ra thật. Cảm thấy có lỗi với em. Lại những ngày lao như con thiêu thân trong lửa liếm, gió bạo ngược. Anh tự đặt mình lên con tàu không có phanh, chỉ biết lao và lao. Diệt môi vẫn khinh khỉnh, bắt anh chấp nhận một con số không, sự thèm khát rộn rạo không được chấp nhận một chút nào. Chài đã mất mà có thấy chì đâu. Đàn ông con trai ở cái tuổi này, xa người yêu, không thèm khát một cặp đùi ngon ngon trắng, đôi vú nở, không nhớn nhác nhìn khi cô gái nào đó ăn mặc hở hang đi qua, hóa ra chuyện lạ.

Vậy thì làm sao, làm sao anh chịu được? Khi xưa ở nhà, chúng mình gần nhau, mỗi lúc chỉ có hai đứa, anh gối đầu lên chân em, ngực em quệt vào má, vào mặt. Mùi da thịt tỏa ra. Cả mùi tình yêu ủ ấp hai năm trời. Làm sao anh không nhớ. Con đường quê xưa, ta nắm tay. Anh hát em nghe. Rồi khi nói về mơ ước của mình, em mơ thành bác sĩ, anh thành nhà văn. Nhà văn truân chuyên lắm, em sợ làm vợ nhà văn không? Em lắc đầu. Thế đấy, nghề viết đeo đuổi anh, sự đa cảm, đa sầu bám riết lấy anh, sao ông trời quàng vào cổ anh trách nhiệm này... Rất nhiều kỷ niệm, chúng mình chăm lo cho nhau, cho cánh đồng tình yêu lớn lên. Từ khi xiu nhỏ như hạt cải, đến khi thành cây cải bẹ to. Ông trời bắt anh xa em, xua em vào nửa kia đất nước. Làm sao anh không chông chênh, làm sao anh không nhớ. Ngôn ngữ phần lớn lúc này là nhớ nhưng em, nhưng lại muốn ôm một người khác. Gọi đó là giây phút ngoài tình yêu, phản bội. Anh phản bội em, anh có tội.

3

Tân gọi cho anh, nói buồn. Anh đến, mặt Tân bợt bặt như tờ nhật báo. Tân nói hăn bỏ em rồi, độc ác. Hăn kiếm được cô khác, hơn em, đá em liền. Anh chở Tân đi, Diệt môi buồn thiu dứa khú.

Tân đòi đi chùa, thì đi. Anh theo đạo, không vào, chỉ làm phương tiện. Thấy Tân lăm rằm khẩn vái điều gì không rõ. Lại từ bi hỉ xả thôi. Lại lưu tâm trắc ẩn. Trái ngang duyên tình. Anh đưa Tân đi chơi, công viên, bơi Thiên nga Hồ Tây... Mặt Diệt môi đỡ giống nhật báo. Anh tưởng mình được chấp nhận, thi thoảng đụng chạm được vào cặp đùi một lần vải ấy, với những cái hất tay yếu ớt. Anh đừng làm thế. Thì sao. Em ngại. Ngại gì, chẳng nào chả thế. Anh thấy mình giống dân chợ búa hơn một nhà văn tương lai. Hóa ra, con số không vẫn chẳng chịu buông tha mình.

Và bởi vì anh và Tân tự bủa vây nhau, nên những cô gái trong lớp không cô nào ngấp nghé đến anh, mặc dù, họ vẫn đang...tìm. Trong số họ, rất nhiều người trong giai đoạn khao khát. Hờ, vàng đây mà có tìm thấy đâu. Giống như những cuốn sách hay hiện thời, chẳng ai thèm đọc, chúng

nằm im im cho lớp bụi thời gian dày lên. Người ta đi tìm những cuốn tè nhạt, dễ đọc, có chút hào nhoáng ngoài bì. Cái mẽ quan trọng em nhỉ. Ngoài giờ phút bên Tân, anh thấy bài hoài trong tâm lặng, ngẫu nhiên nổi niềm trống vắng. Sợ một lúc nào đó, mình cũng lặng tâm như những cuốn sách bị lãng quên.

Hai bảy người lớp anh, có người thì đã lớn tuổi. Ngôn ngữ nói mạnh hơn bàn tay. Miệng đầy khao khát, mong những tấm thân đàn bà, cặp đùi, quả mông, đôi vú, dáng hấp dẫn, đôi khi ý nghĩ muốn phạm tội với cô giáo trẻ. Cái bản năng con người, cứ phải chêm vào đó cái gọi là đạo đức, là xấu hổ kia, để cuộc sống này được trật tự. Mà để anh ta tiếp cận thực sự, bằng một tình yêu, thì anh ta run rẩy, ngóng nghịu.

Vài đôi cũng góp gạo thổi cơm chung, nhóm lửa lòng nhau bằng mấy gói mì tôm, lạng bánh đa, mớ rau cải. Duy trì cuộc sống bằng tiền nhuận bút từ mồ hôi gia đình, đăng báo vặt. Hứa hẹn cầm tấm bằng cử nhân văn chương xông xáo vào đời, sáng tác và sáng tạo. Rồi cũng cào cấu đau thương, cũng vật vã trên trang giấy, cũng đua đòi sexy ngôn từ.

Độ mới vào, Tân trông cũ kỹ, đặc què mùa, giờ khác lắm. Anh có thể nói rằng không khí đô thị đã lừa tới cô ta rất nhanh, nét mộc mạc ngày nào bị bóp nghẹt. Nhưng chính bản thân anh thừa hiểu, nhan sắc cô khiêm tốn, không làm sao quạ hóa thiên nga, nhưng anh vẫn muốn ôm, muốn hôn, muốn...

Diệt mỗi sấm điện thoại di động, có con mèo con dính kèm lưng lẳng. Nói em vay tiền mua. Anh hào phóng, ờ, thì đây. Cho em một ít, thêm tí nữa vào mà trả. Tân cười hì hì, cái hì hì ăn tiền. Mấy hôm sau có người nhìn thấy em ngoài phố, một ông giàu có, tóc bạc, đang dạy em đi xe máy.

Từ Cầu Giấy đi Nội Bài. Em mặc áo chèn, eo eo, mặc quần bò, hở ra cái hốc phía sau. Ông ta ngồi sau, ôm eo Tân, đít Tân cong bọ ngựa, ngực nhô phía trước cản gió. Họ cười hành hạch.

Mấy hôm sau Tân nói mất điện thoại, bỏ túi sau đi chợ bị móc mất. Lại mấy ngày sau cô có điện thoại mới, trông là biết đắt tiền. Hỏi, cô tránh, lấp bằng cái cười và ánh mắt hơi đi đi. Tại quán cà phê Mới. Cô nói anh bạn mới mua cho. Bằng cách nào mà giỏi thế. Tân quảng cáo anh ta chỉ hơi già, hào phóng lắm, giàu nữa, chẳng tiếc em cái gì. Anh dạy em đi xe này, đưa em đi đặc sản này. Thế em phải làm gì cho anh ta? Anh hỏi. Tân liếc xéo. Anh này, hỏi khó nhau. Anh thăm thía, thế nào gọi là Diệt môi. Chi tiết này, không phải hiếm gặp, cái kiểu sinh viên cặp bồ lấy tiền ăn học sẵn lăm trên cái thành phố này. Cặp bồ cũng biến thành một nghề như ai. Đàn ông cần tình đàn bà cần tiền, ta đáp ứng cho nhau, lúc nào chán thì thôi, tìm mỗi khác. Như cái hợp đồng vậy mà. Không riêng gì dân văn chương, dân sư phạm hay báo chí, hay bất cứ dân sinh viên ở ngành nào. Cờ bí gì tốt. Cái giá phải trả là nhan sắc. Nhiều cô gái đánh đổi trinh tiết để được đăng mấy bài báo vặt, cái truyện, chùm thơ. Chính miệng một cô gái lớp anh phát biểu kiếm được đưa con gái chân thiện mỹ khó lắm thay. Càng ngày nhan sắc càng nhiều, người ta càng hào phóng ban phát. Thì nhan sắc cũng rẻ rúng, tầm thường.

4

Em nói với anh còn một năm nữa thôi, là em sẽ về. Hãy cố gắng. Anh cũng bảo mình vậy, nhưng thấy mình nản quá, bởi vì gái đẹp vẫn ngày ngày bay lượn ngoài đường kia, tưởng chỉ cần với tay là tóm được. Bọn bạn chúng nó dù đẹp hay xấu cũng đôi cặp hết. Ngày nghỉ chúng rủ nhau làm tổ, ngẫu nhiên niềm vui. Anh thì chỉ biết câm lặng. Cuốn sách lâu ngày không ai giở ra. Sau này về, liệu em có chữa được anh, sự trầm cảm này, trái tim chỉ chút sự mông lung hoang loạn, hay một thân cây vì hướng đến mặt trời mà nghèo ngọn mỏng lá. Em chữa được không? Hay căn bệnh này nữa: khinh những cô gái cùng lớp. Chỉ nhìn thấy những khiếm khuyết của họ, chỉ nhìn thấy sự thô bỉ, kém cỏi về học thức, chỉ thấy sự dốt nát trong cách hành xử. Em chữa được không?

Không lâu sau kể từ khi Tân quen với anh bạn già, cô bị ném trả lại với một dáng vẻ thảm hại. Thì ra đã tạm xong một cái hợp đồng, sau cuộc rao bán nhan sắc. Mọi thứ đều diễn ra nhanh chóng, đến và đi. Cái kết cục còn lại như cỗ máy cuộc đời đã được lập trình sẵn. Những gì cô còn lại cho mình là chiếc điện thoại chừng một triệu, điện thoại không còn là thứ trang sức xa xỉ nữa, tràn ngập rồi, và một tấm thân nhàu nhĩ.

Anh quyết định không dây dưa với Tân nữa, ít nói chuyện với nhau. Những ngày này tự cho phép mình thanh thản, viết nhiều, tìm hiểu cuộc đời để làm phóng sự xã hội. Bươn bả trong guồng quay tấp nập đời. Một phút ngã lòng, anh đến nhà nghỉ trong tâm trạng lâng lâng vì cuốn thơ mới được in, tự bỏ tiền túi, tặng bạn bè. Anh mặc

com-lê, đi giày tây bóng lộn. Người ta dễ tưởng giàu có, lắm tiền. Tiếp anh là con bé son son môi đỏ, trông khả ái. Vân vê nhau một lát, nó mời uống nước tăng lực. Thì uống cho tăng sức khỏe, cho sáng khoái lần đi chơi, để bước vào cuộc. Ai ngờ uống vào, thấy choáng đầu, gục xuống, chả biết gì. Tỉnh dậy thấy cặp số bị giật tung, những cuốn thơ lộn xộn, tờ tả rơi xuống sàn. Hiểu vì sao chứ. May, phải nói là may. Vào đây anh cầm theo có hai trăm ngàn. Một trăm rưỡi nộp cho chủ nhà nghỉ trước lúc vào phòng, còn năm mươi ngàn trong ví đã bay đi xa cùng cô gái điếm. Chiếc ví nghèo nàn nằm chỏng một góc. Những dòng này, anh không ngại em mà phải giấu giếm, cái thằng đàn ông phản bội này. Anh ghi vào nhật ký, để khi về em sẽ đọc nó.

Bỏ mặc tất cả, những đứa con gái ăn mặc tưng bừng trong lớp, những buổi sinh nhật bánh kẹo và hoa quả, những đêm trái chiếu tăng tư ký túc xá, phơi mặt nhìn trăng. Anh trở về nhà. Thà anh nhớ đến em. Nên trong gian phòng trọ mười hai mét vuông, những khi chỉ có một mình, anh hay cởi bỏ hết, khóa thân và gọi em về từ một giấc mơ mơ hồ. Bao cơn mưa đã tàn nhả trút lên mái ngói, nồm nột tưới lên gian nhà trọ mà không khỏi với

buồn. Sài Gòn có nhiều cơn mưa như Hà Nội, hay chỉ ở phương anh đang ngóng chờ, mưa nhiều hơn, buồn nhiều hơn.

5

Anh lại đắm vào một vụ tình khác, một cô gái học bên Văn hóa, có cái duyên ngầm. Làm phép so sánh, hơn những cô gái lớp mình. Quen nhau ở căng tin. Là do anh thử nghiệm cái sự bạo mồm của ông bạn già nhất lớp. Anh hỏi: Có phải em đánh rơi chiếc ô ngoài sân hôm trời mưa to không? Cô gái còn ú ớ chưa nói được lời nào thì anh đã đút vào tay cô chiếc kẹo cao su. Em ăn kẹo này. Rồi sau đó bủa vây bằng những lời nói thanh thoát đã được chuẩn bị. Thế là có cơ quen nhau. Thời đại mà, quen nhau không khó, thân nhau chẳng lâu. Hỏi han, tất cả trôi tuột như mong muốn. Anh không hiểu nổi mình, con tim khó bảo mà em. Cứ ân hận đấy, cứ trách bản thân đấy rồi ý nghĩ phạm tội, rồi hành động phạm tội. Anh thèm khát em, thèm khát gần gũi và thèm khát tình yêu, thực sự. Nhưng càng mong càng xa vời, không biết Diêu có thật lòng với anh, và cái sự nhìn nhận của cô đối với anh như thế nào. Tình yêu đến nhanh chóng có phải sẽ sớm ra đi. Ôm Diêu mà anh không ngừng nghĩ đến em. Mái tóc em ngào ngạt hơi thở anh, bàn tay Diêu nhỏ nhắn mềm mại giống bàn tay em anh đã cầm, đã đưa lên má. Và, có lúc anh thùm thụp đâm vào ngực để nhận rõ mình quá hèn nhất. Sao không thả cháy tình yêu khao khát mình trên ngọn lửa, dù tan tác thành tro, còn hơn cứ âm ỉ nhưc nhối. Một chuyến tàu để vào với nhau. Nhưng cũng xem lại, vượt gần hai ngàn cây số, bao núi bao sông, bao khuôn mặt xa lạ, vào đó chỉ để gặp em mấy ngày. Cùng lắm đưa nhau lên giường tìm cảm giác yêu đương, mơn trớn và thỏa mãn, vài ngày rồi về. Và anh lại chìm vào nỗi nhớ, lại thèm khát. Anh viết văn, đâu có nhiều tiền để đi Nam về Bắc thường xuyên.

Diêu có điệu cười đong đưa, khuôn ngực căng mọng lúc nào cũng muốn phá bình. Khi Diêu mặc váy ngắn cơ, hai cột đùi thẳng thách thức anh, mời mọc nữa. Hôm cô ấy mời anh đến ăn cơm. Chỉ có hai đĩa thôi.

Anh sướng rơn người, vui như vớ được vàng. Diêu nấu cơm ngon như em vậy, rất khéo, cơm lành canh ngọt, làm vợ hay quá còn gì. Hai đứa uống hết hơn một lít bia. Cô ấy bạo dạn, bia vào mặt hồng hào, càng hấp dẫn. Và vẫn bộ váy ngắn ấy, cặp chân ấy. Đôi mắt đã nhuộm men của anh rót vào, trời ơi, bỗng trở thành thiên thần. Cô ấy xếp bát đĩa gọn vào, bảo để mai rửa. Hai đứa ngồi trên giường, thèm khát anh trỗi dậy, nó ngứa ngáy, cựa quậy. Nó đập thành thạch vào ngực. Diêu ngồi hơi ngả người, ngực chĩa phía anh, nó ninh ních, chặt cứng, lần vải muốn nứt toác, cái núm nhòn nhọn khoét vào mắt anh. Khu nhà trọ vắng người, họ làm về khuya. Diêu muốn nói gì đó nên khép cửa. Cô lại đến ngồi gần anh, lần này sát hơn. Trước đây anh yêu mấy người rồi. Diêu hỏi. Anh như gà mắc tóc. Nhát thế, có vậy mà. Diêu cười như giễu cợt. Cô đan mười ngón tay vào tóc, giữ giữ. Thở dài. Rồi lại giữ giữ. Chợt cô nằm ngửa ra. Đến lúc này thì con quỷ trong anh đã thực sự trỗi dậy. Anh đè lên Diêu, nghiêng chặt. Giữ hai tay. Hơi thở gấp gáp. Anh đăm đũa trong cơn bạo liệt. Điện thoại của Diêu kêu títtít. Cái tin nhắn. Cô ấy nhắn lại. Báo bên kia nhận được, títtít kêu. Anh khờ thế. Diêu nói, cô bắt anh cởi quần áo ra. Cởi thì cởi. Được rồi. Chìm vào mây, vào gió, vào giấc mơ. Không nhớ được đến em.

Bỗng cánh cửa phòng bật tung. Hai tên thanh niên nhảy vào, lăm lăm con dao sáng lóa. Chúng chộp quần áo của anh trước. Anh sợ toát mồ hôi. Thằng khốn, sao mà dám... với bạn tao? Anh chống đối: Cô ấy là bạn tao. Anh nhìn sang Diêu, cô lắc đầu. Anh ta ép em. Chết tôi rồi. Mỗi tên cho anh một cái gót chân, hừ hự. Chúng móc ví anh ra, vẫn cái ví nghèo chỉ có mấy chục ngàn. Khóa cửa lại, chúng gí dao vào anh. Thằng kia, mày đòi bại. Phải chuộc gì đây. Chúng mày muốn gì. Một thằng cọ hai ngón tay vào nhau. Tiền. Anh hiểu chúng đã làm trò gì. Thế là đành chấp nhận ghi vào giấy nợ. Anh nợ chúng ba triệu, không được mặc cả. Không nghe chúng cho nhát dao, bọn chó thèm tiền này, chúng dễ làm liều. Mà nhìn điệu bộ chúng, biết là rất khó chơi. Không theo ý chúng, anh chẳng có quần áo để về.

Lúc này đây, anh bỏ lên tầng tư ký túc, nằm mơ trắng và chua chát về một mối tình nhanh chóng qua. Hơn hai tuần đi kèm với vài phút thoải mái, cùng ba triệu. Em có thể trách anh là khờ, là ngu, điên, rồ, dại. Nhưng cũng hãy nghĩ cho anh, những ngày tao tác đờ, thời gian nhẩn tâm quá em.

6

Em đã nói chỉ còn hai tháng là tốt nghiệp, ra Bắc. Nhưng hai tháng mà em nói với anh dài như hai năm, hai mươi năm. Đợi đến tháng thứ tư, thứ sáu. Không còn liên lạc được với em nữa. Chán học, đi lang thang, đau đớn tới bờ. Em ở đâu. Ở đâu. Ở đâu. Một hôm anh vui sướng vì em gọi điện. Hỏi ở đâu em không nói. Dứt khoát không. Em bảo anh hãy quên em đi, coi như em chết rồi. Em không còn yêu anh nữa. Từng lời em xoáy vào anh, vết thương từ lâu chưa lành rộng ngoác. Em có khóc. Đúng rồi, anh nghe tiếng khóc chảy dài, hình như em có tâm sự. Đất trời tối sầm khi em cúp máy.

Anh về quê và thấy em bên hăn. Nhưng hăn không còn oai hùng như xưa. Hăn ngồi trên xe lăn, vô hồn, không còn sức sống. Hăn làm sao. Một kẻ mơ ước làm phi công bay lên bầu trời. Và hăn đã sắp đạt được cái đích của mình. Ngày ở quê, hăn cũng yêu em như anh yêu em. Ngày đó hăn thảm hại vì thua, nhưng ngắm ngắm một chiến thắng khác. Hăn khẳng định vậy. Rồi anh theo đường văn chương, hăn theo đường bay trên trời.

Phải khó khăn lắm mới gặp được em. Đợi em đăng đăng, vậy mà em đã hí húi với hăn trong Sài Gòn. Đồ phản bội. Anh trách móc. Em khóc, thanh minh: Không, em không làm gì có lỗi với anh, cho đến khi anh ấy ngồi trên xe lăn. Vậy là sao, là sao. Hăn ngồi trên xe lăn thì mặc hăn, can có gì đến chúng mình. Trước mặt anh, hăn ngồi bất động, không nói, ánh mắt dài dại. Anh lao ra bờ đê sông Hồng, mùa nước nổi, dòng sông ngẫu đục, sôi quần quại. Đàn chim nhỏ lao trên trời như té trấu, mà trấu không rơi. Chối với trong cảm giác mất mát, anh nhảy tồm xuống dòng nước đục, chân tay đập loạn xạ.

Mẹ em thường qua nhà anh, chơi với mẹ anh. Bà khóc khi hai đứa lỡ dở. Con Dung không phải là người ích kỷ đâu cháu. Nó đang cứu một đời người. Thăng Hoàng cũng vì cứu người mà bị tai nạn, tàn phế. Cháu thiệt thòi quá. Nhưng bác không khuyên được nó, nó khóc suốt mướt.

Nó bảo Hoàng sẽ chết mất nếu không có bàn tay nó. Thăng bé tội nghiệp, cứ đòi tự vẫn, chân nó không đặt lên đất được nữa.

Anh không biết nên cười hay nên mếu. Mơ ước bay lên trời, Hoàng đã rơi. Nhưng vì thế mà hãn cướp được em từ tay anh. Anh không dám trách em nữa khi nhận được những trang nhật ký này. Anh biết em mong anh nhiều và dồn nhớ nhung vào trang giấy, giờ biết là em cũng tươi bởi day dứt. Rất nhiều trang nhoè nước. Tội nghiệp em, Dung ơi. Anh mới là kẻ phản bội.

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Bụi Cay Mắt Người

1

Cố gắng lắm anh mới lên được chức phó phòng, nhưng cái chức ấy chẳng thấm tháp gì ở cái thành phố đang vặn mình bước những sỏi dài này. Người chật như ném ngoài đường, ném hòn gạch không trúng đầu giáo sư cũng tiến sĩ. Ngoài ra còn va vào bọn sinh viên các trường đang ngày đêm mài đũng quần trên ghế giảng đường, chạy đôn chạy đáo vật lộn với miếng cơm manh áo và đồng tiền. Nên để có một địa vị trong xã hội, phải không ngừng tận dụng cơ hội ngoi lên. Lấy lòng từ sếp to đến sếp bé, từ ông bảo vệ đến anh trưởng phòng. Lại còn phải thực sự là người có năng lực, được việc. Cái chức của anh, nói ra không hơn anh nhân viên thường là mấy, còn áp lực nặng đầu. Bởi cái anh trưởng phòng ở đây chuyên quyền quá, muốn mình quyết mọi việc, chẳng muốn anh gánh vác, nên những ngày này anh là cỗ máy được anh ta sai khiến bằng cách bấm các nút: nút sợ, nút cấp trên, nút cấp dưới, nút khối người có

năng lực... Không bấm bằng tay mà bằng miệng. Bấm mạnh thì anh phải làm gấp, không được chậm trễ. Sau khi ngồi vào vị trí gần với trưởng phòng thì anh phải đi khao. Bạn bè cùng cơ quan khác cơ quan. Nhìn bọn họ gọi món mà anh thấy buốt ruột, nhưng cũng cố cười mà rặn ra một câu: Cứ thoải mái đi. Tiếng chạm cốc véo vào tim gan anh. Mất đứt hơn tháng lương đầu. Anh ngâm ngùi nghĩ tới mẹ con em ở nhà rau xanh với cơm, nước tương pha chút mì chính, cải thiện một tuần vài bữa đậu với nắm tép riu một ngàn ba lạng.

Anh là niềm tự hào của mẹ con em. Mỗi lần anh về là chúng xô vào bá vai bá cổ, kéo áo, giữ xe, đòi quà. Chúng cứ hồn nhiên sống, nói cười, lúc gào khóc trong nụ cười meo méo của anh, trong tiếng quát nạt dạy dỗ của em. Nhiều khi anh muốn trốn... nhà. Không muốn trở về để nghe thấy tiếng thở dài của em, lời kể tội của con hai với con cả, xử vụ kiện con tư với con ba. Hay nhếch nhác bò xuống để con út cười lên lưng. Cả hai vợ chồng đều đã cố gắng, cầu xin và mong mỏi. Đấng Thượng đế ở nơi nào không nghe thấy tiếng anh van vãn, tiếng em nài xin. Bốn con vệt giới tòi ra một mạch, mang thai đứa thứ năm nghiêm nghiêm thẳng cu ai ngờ nó lại là... nữ. Biết từ khi em trốn anh đi siêu âm. Người ta bảo siêu âm cho yên tâm. Em lặng lẽ đi. Thất vọng trở về, nói với anh qua điện thoại. Em đòi bỏ. Anh ngăn, đã man quá, nó là con mình. Để. Lúc em sinh con anh cười suốt, để lúc ngồi bần thần một mình, thấy sao mà chua xót. Sau đó ra phố, còn công theo mấy lời của hai thằng cha cùng xóm: Ông Hát được bầu làm trưởng xóm. Nhiệm kỳ này vẫn chưa ai chiếm được số phiếu cao hơn ông. Anh tao tác trong một nỗi thất vọng, cắm đầu vào mấy cái dự án, không xua được sự chán chường cứ nhảy nhót trong đầu.

Ngày cưới nhau em trẻ và béo xinh. Người làng còn khen em tốt số, xinh đẹp lại lấy được anh làm việc ngoài phố có học có hành. Có tiếng bảo anh không cẩn thận có ngày mất vợ. Anh tin tưởng em và tình yêu hai đứa mình. Thế rồi thời gian cứ thản nhiên đi, không hề đoái hoài đến niềm đau khổ của ai, tủi nhục ai. Em sở hữu hết thảy năm lần cái bụng như người giấu chiếc rá to tròn vào. Để rồi chúng lép xuống cùng niềm hy vọng của anh. Ba mươi sáu tuổi, em gầy đét như cây sậy và liêu xiêu bên đàn con, cũng ngóng anh về. Còn người bố ba mươi chín tuổi, gồng mình nơi phố thị, sống cuộc sống vâng dạ và bắt buộc đồng tình, khúm núm nếu không muốn nói là luồn cúi. Kẻ cúi càng thấp càng được khen ngoan, có năng lực, có lòng nhiệt tình. Được bấm nút nhiều ắt được củng cố niềm tin.

Trưởng phòng dạy anh cách làm sếp. Thường thì trong một cơ quan không chỉ có một sếp. Sếp to sếp bé. Trưởng phòng là sếp của mấy tay

nhân viên. Giám đốc là sếp của cả trưởng phòng và nhân viên. Giám đốc lại có sếp trên to hơn nữa. Anh được dạy cách phải thổi phồng vấn đề. Khuôn mặt tỏ ra quan trọng với vấn đề dù nhỏ nhất. Nếu người ta nhờ vả điều gì, dù biết giải quyết được một cách ngon lành, cũng phải làm cho cái trán có nhiều nếp nhăn nổi lên, mắt không ngừng chớp chớp. Nói: Việc này cũng khá phức tạp đây, tôi sẽ cố.

Không thể nào làm giống được trưởng phòng cái giọng nói sang sảng, cái vẻ thản nhiên, biến hóa. Khi anh ta kiểm tra thì biểu hiện của kẻ nhà quê trong anh rơi ra. Trưởng phòng nói mà không bỏ được tính nhà quê, vậy thì không làm sếp được. Anh ta dạy anh chiêu khác, chiêu làm việc với đối tác, chiêu tiếp đón cấp trên. Bộ về thì không thể không cúi đầu, người ngợm đừng tỏ ra no nê mà phải làm sao có cảm giác bị...đói. Thừa biết mưu mô của trưởng phòng là muốn kéo đồng minh, muốn anh hoàn toàn phụ thuộc vào anh ta. Cũng được, đồng minh thì đồng minh, có anh ta nâng đỡ cũng tốt. Nhưng em biết không, trưởng phòng cũng bị giám đốc bấm các nút, cũng bị sai khiến. Vài lần trưởng phòng làm hỏng việc. Bị khiển trách. Quá tam, lần thứ tư thứ năm trưởng phòng vẫn không hoàn thành công việc. Giám đốc bấm nút nhiều người có năng lực không thương tiếc. Trưởng phòng bị sa thải. Ngay khi trưởng phòng này đi thì có một trưởng phòng khác đến. Tay này hống hách vênh vác. Ngày nhận chức giám đốc nói chú mày cố gắng nhé, phải khó khăn lắm anh mới thu xếp được cho chú mày về đây. Đừng để anh thất vọng. Trưởng phòng mới gật đầu lia lịa, cười cảm kích, mặt xịu xuống đơng đưa một niềm hàm ơn. Hóa ra, chính việc của trưởng phòng trước do giám đốc làm... hỏng!

Anh phải hợp tác chặt chẽ với tân trưởng phòng. Giám đốc nói cậu ấy mới về, cậu hoàn toàn nên giúp đỡ. Anh vâng dạ. Chỉ sau một tuần khi đã quen, trưởng phòng bắt đầu bấm nút vào anh khiến anh quay như chong chóng, tất cả những công việc cực nhọc khó khăn thì anh gánh vác. Hoàn thành thì cấp trên khen trưởng phòng, không tốt thì trưởng phòng nói do cấp dưới của em làm chưa đến nơi đến chốn, em dạy sau.

Để sống được ở phố thật không đơn giản. Bon chen và tính toán. Đồng tiền là thứ tôn giáo được sùng bái nhất, nhiều người theo. Giáo chủ là ngoại tệ, giáo sĩ là Việt Nam tiền. Kẻ tôn thờ nó là loại động vật đi bằng hai chân, dáng thẳng có bộ óc suy nghĩ tối tân. Anh thuê nhà ở cùng với một người bạn. Hoàn cảnh cũng như anh, vợ yếu con đông, chỉ công việc là khác. Xe ôm. Nghề xe ôm cùng cực, chạy bỏ hơi tai cả ngày, nướng mặt ngoài trời chan chát nắng, da thịt đen sạm, mặt mũi phồng rộp, may mắn được ngày kha khá, không thì chỉ đủ sống ở đây. Anh ta không dám tiêu pha gì, bóp mồm bóp miệng gửi về quê mỗi tháng hai trăm cho bu nó nuôi con.

Anh định tháng sau sẽ về đảo ngói cho mưa khỏi dột, còn làm thêm gian buồng cho rộng thì phải chờ. Anh biết là anh không gánh vác được nhiều công việc gia đình giúp em, thành ra nặng nhọc trĩu trĩu hết cả lên vai vợ. Đồng áng hoa màu không đủ chi cho một mái nhà sáu mạng người nheo nhóc. Lại mất mùa liên miên. Lương anh còm cõi, không đủ để làm cho khuôn mặt em có nhiều nét tươi rói. Nhưng anh biết, mỗi khi anh đưa tiền là em nhận lấy với nhiều niềm vui, bảo anh cứ để đấy mà dùng, em lo cho các con được. Anh biết tình cảm của người vợ như vậy là lớn lắm.

Anh rất sợ nghe thấy những từ như con ốm, học phí khi em gọi điện. Hay nói chuyện với nhau mà giọng em chất chứa sự mệt mỏi, meo méo. Anh lo em ốm, đổ sụp xuống, lúc ấy, còn biết trông cậy vào ai, các con biết bầu vú vào ai? Nên nhủ rằng em hãy giữ gìn sức khỏe, kéo ốm. Em cười nhăn nhó, không cáng đáng công việc thì ai cáng đáng. May mắn con cả mười bốn tuổi, đã đỡ dần em được phần nào.

Người ở cùng với anh có chuyện buồn, mặt đờ đẫn, giọng nói méo khản. Vợ ốm nặng phải vào viện. Anh ta tên Thuần. Thuần phải dùng xe ôm, chăm vợ. Anh vào viện thăm một lần. Vợ Thuần cũng đét như con cá mằm, đen đúa như em ở quê. Người run bần bật, nắm thở khó nhọc trong màu trắng rợn. Cô ta nhìn anh bằng đôi mắt mệt mỏi, biết cười. Nói chúng

em đã làm phiền anh. Không sao, anh an ủi. Em cố chữa bệnh cho khỏi. Đàn bà ở quê, bọn anh biết mà, thiệt thòi vô cùng, vất vả vô cùng. Thuần đưa vợ về quê sau khi đã đỡ bệnh. Anh ta bỏ phố, bỏ anh một mình. Mặt Thuần quắt lại, đen hơn, gầy hơn, cố gắng lắm nụ cười cũng không tròn được: Ông tạm ở đây một mình, tôi đưa bu nó về quê, một thời gian xem thế nào. Nhục quá! Cái bắt tay nhau vội, không biết nói thế nào hơn là một lời động viên, anh dúi vào tay Thuần một ít tiền. Hấn ngậm ngùi nhận lấy, cảm ơn.

3

Tân trưởng phòng bị mất chức vì cái ô bị sục. Ông Z bạn của giám đốc, người bảo lãnh cho tân trưởng phòng về công ty, vừa bị công an kinh tế tóm. Tướng bị tóm thì kẻ dưới quyền mất nhờ. Toàn bộ đàn em của Z lung lay. Giám đốc nghĩ ra một cách nhanh gọn để hót tân trưởng phòng đi. Ngày đến oai phong bao nhiêu ngày đi nhếch nhác bấy nhiêu. Anh mừng, nhưng niềm vui ấy tắt ngấm ngay khi cái ý nghĩ anh đi chị đến chọt nảy lên trong đầu. Y rằng, ngay sau đó giám đốc tìm được thằng em họ để nhét vào chỗ trống. Nhiều người thắc mắc tại sao giám đốc không cất nhắc anh. Anh chỉ cười, có lẽ mình chưa đủ độ tin tưởng. Thôi, đỡ phải trách nhiệm nhiều. Chức trưởng phòng anh không có duyên, không học được cách để thổi phồng mọi thứ, còn nhiều chuyện to biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa ra không có gì. Anh còn khờ quá.

Mấy tháng sau người này ốm, giám đốc tìm được một bà là bồ của bạn về làm trưởng phòng, anh cũng được dặn phải kết hợp với cô ta để hoàn thành tốt công việc. Cô trưởng phòng mới kém anh bốn tuổi, mặt bự phấn. Cổ béo có ngấn bụng có ngấn. Cô có cái cười đi đi, xoáy vào người khác sự thèm khát bằng những ngôn từ của giới thượng lưu đời mới. Cô bảo anh phải chớp thời cơ. Sự thành bại của đời người là ở cái mồm và khả năng quan hệ. Hãy làm thế này này, khéo vào, thế, đừng tỏ ra khô cứng, chỗ này nói nhanh, chỗ kia nói chậm... Cô cũng bảo anh làm vừa thôi còn sai cấp

dưới làm, cán bộ chủ yếu là đi tiếp khách và giải quyết những công việc lớn, còn con động chạm làm gì. Anh hay được cô kéo đi, tiếp toàn sếp to, giải quyết chuyện to, thay giám đốc giải quyết phần lớn công việc. Độ này giám đốc mắc chứng bệnh đái đường, stress, cần nghỉ ngơi. Anh có cơ hội mở mang cùng nữ trưởng phòng tung hoành trên thương trường, cô ấy lúc này có vai trò như giám đốc. Còn anh cũng có chút quyền uy, ký giấy thay cho trưởng phòng. Cấp dưới nói chuyện với anh một điều sếp hai điều sếp. Không cần, tôi chỉ làm thay mấy ngày thôi. Anh nói. Đám cấp dưới nhao nhao: Nhưng với chúng em, anh luôn là cấp trên gương mẫu.

Đi với cô trưởng phòng nhiều hơn, rồi anh biết cô ta không thể đi đâu mà không có anh. Chẳng thấy cô nói gì về chồng con. Liều hỏi. Cô ngả ngớn cười, nhạt như canh quên muối: Em chả có chồng mà có rất nhiều con, toàn con trai. Con em sướng lắm, mỗi đứa có một bố riêng. Vậy giờ chúng ở đâu? Anh lại hỏi. Chúng đi với thằng cha chúng chứ có đứa nào ở với em. Để xong được vài ngày là cha chúng đánh cắp chúng đi.

Cô ấy còn kể nhiều nữa, như thế anh là thứ có thể trút được rất nhiều tâm sự. Cô tên Nhật, anh thi thoảng có đem so sánh cô ta với cái nước Nhật Bản bên kia. Họ chỉ có một Nhật mà giàu, nước mình có cả Nga, cả Pháp, cả Nhật, Đức, Mỹ... mà nghèo rớt. Tại sao?

Nhật nói: Em có chồng, nhưng cưới nhau chẳng được bao lâu thì chia tay. Từ đó em vất vưởng sống. Cái dáng của em nó... chuẩn. Người ta nhìn thấu được. Em là người có chút trình độ nên đi đâu người ta cũng nhận, chán chỗ này em đi chỗ khác. Chỗ nào cũng muốn kiếm cho mình một người đàn ông để vui vẻ, lấp chỗ trống. Ai ngờ mỗi cuộc tình, em phải đẻ một đứa trẻ có cái chim. Rồi đàn ông mất hút luôn cùng đứa có cái chim của em. Cứ ngỡ lợi dụng được đàn ông, ai ngờ chính họ lợi dụng mình. Cay quá! Em cả tin quá! Đau quá! Em thấy anh là người thật thà, đặc chất quê,

chẳng biết hại ai, không nhẫn tâm làm chuyện thất đức, nên em muốn có anh đi cùng, giải quyết công việc, có gì giúp đỡ lẫn nhau.

Cô nói cứ như lời em trong đêm gần gũi vợ chồng. Rồi cô bảo đến sống ở nhà cô, đi đâu chở cô đi cho tiện. Nhà cô ở một con hẻm nhưng lối đi rất rộng, ba tầng, tiện nghi đầy đủ. Cô múa tay phụ họa cho lời nói: Nhà không có đàn ông, không có con cái, tẻ nhạt và cô liêu vô cùng, anh về đây cho vui, đỡ phải thuê nhà mỗi tháng mất vài trăm, số tiền đó dành gửi về cho con mẹ đi ở quê. Anh nghe phải, gật đầu. Chuyện này chẳng muốn giấu em làm gì, anh cứ ghi vào đây, những dòng nhật ký đau đầu ngoài phố, khi nào có dịp em sẽ đọc.

4

Vợ Thuần chết ở quê, chết vì cứ ngỡ mình đã đỡ bệnh. Bác sĩ kết luận vậy, và mừng, và lú lú sống ở quê. Thuần ra tay gánh vác công việc ruộng đồng, lợn gà, bèo khoai, con cái. Vừa làm bố vừa làm mẹ cho vợ lại sức. Đến khi thấy mình bải hoải không còn sức sống nữa, đưa lên viện tỉnh, nửa đường thì chết. Thuần gọi điện cho anh gào khóc, anh nói sẽ về quê hẳn để chia sẻ, bạn bè với nhau ít nhất ba năm năm cùng giường, bữa tối ngồi cùng mâm. Anh nói với cô Nhật sẽ về quê hai ngày, chia buồn với Thuần, cô hỏi qua tình hình của Thuần. Thấy tội nghiệp, cô dúm cho anh ít tiền: Anh Thuần bạn anh tội nghiệp quá, cả mấy đứa nhỏ nữa, anh cầm cái này, đưa cho anh ấy, anh ấy sẽ cần lắm đấy. Anh làm theo. Được, càng tốt, một miếng khi đói bằng một gói khi no. Đây còn có sự hào phóng và chút ít ban phát của cô trưởng phòng nữa...

Thuần nhận lấy, ri ri khóc. Đây đúng là một sự rắp tâm của Thượng đế. Người khổ cứ khổ mãi. Giọng Thuần đã mỏi như sau những ngày tháng trôi bời vùng vẫy sống. Anh vỗ vào vai Thuần sau ngày đưa vợ hẳn ra đồng: Đừng có buồn, cô ấy chết đi là bớt một người khổ, chỉ còn mình ông là khổ thôi, phải mừng cho cô ấy. Nói xong anh nhận ra sự bẽ bàng trong mình, và cả người đàn ông đối diện. Nhưng Thuần không khóc nữa. Từ nay vợ

Thuần mãi thuộc về thế giới cỏ hoang liêu, mà biết đâu, bên đó đỡ vất vả hơn, thì đáng mừng lắm.

Tranh thủ gọi về nhà, nói em đừng cố, anh được tăng lương sẽ gửi về cho mẹ con em cải thiện. Em nói con cả đã lớn, có người yêu. Anh vừa giận vừa buồn cười. Chúng nghĩ thế nào là yêu nhỉ? Sao không lo học hành mà đã giở trò đú đờn nam nữ. Em bắt nó học hành đi, thời đại này con gái cũng phải học, không học thì không làm được gì, còn muốn lấy chồng sớm thì chỉ cần lo cho vài chục mâm đủ thủ tục ở quê là nhẹ nợ, sau đó nó chui về nhà chồng, rồi lăn lộn với ruộng, vật vã với nắng nôi mà sống. Em hãy làm cho nó biết sợ. Biết sợ là trưởng thành rồi.

Gửi nhiều tiền một chút, em hỏi sao nhiều vậy. Tăng thì tăng một ít thôi chứ. Anh nói làm thêm. Làm thêm ư? Anh đừng vì mẹ con em mà cố, đâm ốm ra đây là mẹ con ở nhà mất nhờ. Anh thấy miệng lưỡi đắng đót, tim đập rộn khi hình ảnh cô trưởng phòng vú to mông nở mặc mini zip hiện lên.

Mấy tay nhân viên biết chuyện anh không có con trai nên bàn tán sau lưng. Anh thèm có thằng con trai chống gậy. Và đêm đêm nằm nghĩ, thấy tủi quá. Mơ ước nhỏ nhoi là một thằng con trai cũng không được. Nhiều đêm anh lang thang phố, vu vơ đá vào bóng đêm, hít bụi đường, sương sa và ngẫu nhiên giáo lý cơ quan của giám đốc khi ông vừa trên Bộ về.

5

Cô trưởng phòng nhiều lần mắng anh te tát như chị mắng em. Cô bảo anh thật thà quá hóa ngu. Có cái khe hở kiếm được hàng chục triệu, vài chục triệu mà không chớp lấy, để nó lọt về Bộ mất, rồi đến tay kẻ khác chứ nó không thoát được. Người ta cứ chờ đợi để có cơ hội là vơ vào mình, còn với anh nó tự tiến đến mà cứ ngơ ngác. Cô còn nói không đại gì mà từ chối sự ưu ái của cơ quan cấp dưới, của những cuộc họp hành tầm cỡ. Về thanh toán công tác phí cứ khai nhiều nhiều một chút. Thích thì đưa cho bọn nhà

hàng một hai trăm, nó ghi khống cho cái hóa đơn đỏ vài triệu. Cứ thật thà quá giám đốc cũng bảo ngu. Người ngoài cũng không ai nghĩ anh liêm khiết đâu. Vậy thì đừng có liêm khiết. Phải biết giả, biết đếu, biết mềm năn răn buông, biết đủ thứ. Không thì bị loại ngay lập tức. Từ hôm về nhà cô Nhật trưởng phòng, anh được lên lớp nhiều bài phải sống giả, sống đếu. Dần dần đi đến đâu, tiếp xúc với ai anh cũng nghĩ đối với tên này mình nên giả hay thật. Nhưng phải nói trình độ sư phạm của trưởng phòng rất tốt, đào tạo được kẻ cứng cổ là anh. Đơn giản vì khả năng của cô, cô là... đàn bà!

Và, một người đàn bà bỏ chồng, một người đàn ông xa vợ cùng sống chung mái nhà đã đi đến cái hậu của nó. Anh không cấm cản được cô ta, cũng không bảo được mình đừng phạm tội. Cô bảo em thèm khát anh không đáp ứng mới là phạm tội. Hai người an ủi nhau trong những năm tháng này, có gì không tốt. Nghiễm nhiên anh vừa là cấp dưới, vừa là hậu vệ, là chồng Nhật. Bọn cấp dưới bắt đầu bàn tán, cớm no bò cưỡi, từ gà rừng thành gà cảnh, suốt ngày xịt nước hoa thơm ngạt. Đi với Nhật không thơm tho thì cô cau có: Em là người như thế nào, em rất khó chịu cái mùi quê mùa, anh lại còn mồ hôi dầu nữa chứ. Thế là cô mua sắm cho anh đủ thứ nước hoa đầu gội đầu, bảo: Cô vợ anh không biết chăm sóc chồng, để anh cục mịch thế này mà chịu được!

Nhật kéo anh mỗi tuần phải đưa đi nghỉ một nơi. Giám đốc đang chữa bệnh không chú ý đến chuyện cơ quan. Không đi lúc này thì đi lúc nào. Đi thì phải kéo lái xe đưa đi, xe công cơ mà, chỉ gọi điện về điều hành là được. Anh nghe Nhật quát cấp dưới mà thấy chạnh lòng: Ngu lâu, khó đào tạo, có mỗi tí việc mà cứ hỏi mãi, đau hết cả đầu!

Khi được hỏi về tài chính gia đình hiện giờ, anh lưỡng lự. Gặng hỏi, anh trả lời Nhật rằng em và các con vẫn ở ngôi nhà cũ, mới đảo được ngói cho đỡ dột, còn gian buồng chưa kịp xây, định cuối năm. Nhật bĩu môi, anh thấy chưa, nghèo thành hèn đó. Hay vì anh quá hèn mà đâm ra nhu nhược? Anh không nói gì. Nhật bảo nhà hàng viết hóa đơn đỏ tiền tiếp khách, nụ

cười đong đưa trên khóe môi. Về cơ quan Nhật đang hoảng đưa giấy cho thủ quỹ cấp tiền. Thế là tiền tiếp khách chui vào túi Nhật, ngon ơ!

6

Thuần lại ra phố làm nghề xe ôm, nướng mặt mình ngoài đường bụi và nắng. Người đàn ông đen đúa giống như cánh cò, mệt mỏi quấy đạp và bay trong nguyệt ngã đời chúng. Anh đòi về ở với Thuần trong gian nhà trọ cũ nhưng Nhật cản, anh về đó làm gì, kệ anh kia, ở đây anh đang sống đang hoàng. Anh nói không muốn để anh bạn buồn, ở đây lâu không tiện. Cuối cùng Nhật khiên cưỡng để anh ra ngoài sống, nhưng bắt hứa sẽ thường xuyên làm theo tiếng nói cô trong điện thoại.

Con gái cả Thuần sẽ được gả vào đầu năm tới, chỉ còn vài tháng nữa thôi. Con bé có hiếu, nó muốn ở nhà gánh vác công việc và chăm chút các em, nhưng cũng phải nghĩ cho nó, có thì thôi, ông ạ. Thuần nói với anh. Các con Thuần đều ngoan và học giỏi, đó là niềm động viên lớn nhất.

Anh đau đớn khi em nói về tình hình con cả. Nó đồ đốn, bị rồi. Em sẽ đưa nó đi làm sạch. Thằng nhãi kia không chịu cưới. Nếu nó dám cưới em sẽ bảo con mình bỏ học. Thôi thì đời có một lần. Xong thì xong. Con bé bị em cấm tiết ở nhà, cũng vật vã khóc lóc. Nhưng biết hối hận rồi. Hứa là không có lần sau. Lũ trẻ quê vẫn hiếu kỳ và nhẹ dạ như vậy đấy.

Xin lỗi em, anh đã không hoàn thành trách nhiệm của người cha, người chồng. Lúc này, anh không biết làm gì khác là kiếm tiền để gửi về gia đình, em nuôi con cho chúng học hành, chăm mẹ già ốm yếu. Mà để có tiền anh phải nhắm mắt nhắm mũi đưa chân, có lỗi với em và các con. Anh cũng rất sợ cô trưởng phòng bấm nút. Nên lúc này ra sức lấy lòng cô ta. Cô bảo đến nhà là phải nhanh chóng phi xe, bảo đến quán không được chần chừ. Nhật nói: Anh cứ tạo tay chân vẫy cánh đi, sẽ có lúc giám đốc về hưu, em lên chức giám đốc thì anh sẽ ở chức phó. Mơ không được đâu, nên nói

thật, ông giám đốc đang ốm, anh cầu cho ông ấy bệnh nặng vào, cả em cũng cầu như vậy.

7

Tất cả đã rõ, một trò chơi hai người cùng muốn giành phần thắng, anh cứ nghĩ đàn bà nông cạn, thế mà mình thua. Là thế này, anh nghe Nhật nói những lần trước cô để toàn con trai, nên lần này muốn...thử may. Anh ngoan ngoãn phục tùng thêm khát của Nhật. Và Nhật có mang, anh nói để bao giờ thử được, anh sẽ đưa Nhật đi siêu âm. Định nếu là con trai, anh sẽ bảo Nhật giữ, nhưng đến ngày đó, Nhật tự động đi và nói siêu âm là con trai. Anh ngấm ngấm một niềm vui khó tả. Được rồi, cái gậy của anh đây rồi. Kiểu gì sau này em cũng phải chấp nhận nó.

Ngày Nhật sinh, anh không được biết. Những ngày đó không thấy cô ta đến cơ quan. Lúc này giám đốc vẫn trị bệnh chưa thể lãnh đạo, công việc tạm thời giao cho hai phó giám đốc và anh. Hai phó giám đốc thực ra cũng là cấp dưới của Nhật trưởng phòng. Lý do là họ phải nghe sự chỉ đạo của Nhật. Chuyện này lẫn lộn anh không hiểu nổi. Một tháng sau khi mất hút Nhật gọi điện cho anh, quay ngoắt một trăm tám mươi độ: Anh Hát, anh nghĩ là mình sẽ lợi dụng được tôi sinh cho anh đứa có chim ư? Anh nhầm rồi, đó là con gái chứ không phải con trai như tôi đã nói với anh. May mắn đến với tôi. Giờ thì tôi đã mãn nguyện rồi. Nhưng tôi đã hợp lý hóa nó là con của tôi và chồng tôi. Vợ chồng tôi đang sống rất hạnh phúc. Và, đừng có tin vào hoàn cảnh tôi đã nói. Hẹn gặp anh ở cơ quan mấy hôm nữa.

Anh rụng rời chân tay, lao đao như con thú sau cơn hoảng loạn. Mục đích đi theo con đàn bà có khả năng đẻ con trai đã tan như bong bóng xà phòng. Muốn về với em quá, những thứ lặt vặt thu chi giữ anh lại.

Ba ngày sau gặp Nhật ở cơ quan. Cô đang cãi nhau với tân giám đốc vừa nhậm chức được một tiếng đồng hồ. Đi qua hành lang, anh đứng sững trước mặt cô. Vẫn giọng the thé đong đưa, ánh mắt đi đi: Anh đấy à? Tạm

biệt nhé, em đi trước đây. Anh cũng chuẩn bị mà đi đi, cơ quan này không còn là của chúng ta nữa. Giám đốc đã hạ cánh an toàn rồi. Anh tưởng ông ta ồm thật à. Ông ta vờ ồm để hù sớm đó. Ăn đầy bụng, biết cách rút sớm là người thức thời. Nói với anh câu cuối: Đến làm bất cứ cơ quan nào sau này, chớ thật thà, đừng có ngu thế. Tạm biệt! Hi hi...!

Thần thờ đi một đoạn hành lang nữa, hai phó giám đốc cũ cũng ôm hành lý ra đi, chào anh bằng mấy câu mạnh khỏe nhé, chúc thành công. Anh bước vào phòng giám đốc. Tân giám đốc là người còn quá trẻ, chừng ba mươi. Khuôn mặt tròn với cặp kính đánh về phía anh: Ông còn chưa đi. Bộ đã phải khó khăn lắm mới dọn sạch rác rưởi các người tạo ra. Cơ quan giờ là của thế hệ trẻ chúng tôi. Anh lao ra ngoài...

Trở về dòng sông Hát, ngày anh chinh phục trái tim em ở đây, người vợ hiền ả. Lăn lộn bao năm phố phường giờ vẫn tay trắng. Người ta bảo anh không có khiếu làm lãnh đạo, ngay cả gia đình mình. Đúng thế không em? Bờ đê không có nhiều bụi như phố phường, chỉ có những cơn gió mộc mạc bao đời thao thiết. Anh đang đắn đo nên ra phố hay ở nhà một vợ năm con bươm bươm với lợn ngan gà vịt, đồng áng ruộng nương. Con tư tối qua hỏi anh về bài giáo dục công dân, mà chẳng biết nên dạy nó thế nào. Dạy đúng thì sau này ra đời nó thiệt, mà dạy sai... lương tâm con người không cho phép.

Anh lại ngồi nghe con năm kể tội con ba, con tư kể tội con hai, và tiếng em quát nặng xì.

23-10-2006

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Hội Điên

Xóm Z có Hội rất lạ, tự xưng Hội điên. Chỉ mới bốn người, bỏ ngõ chỗ để có thêm nhân sự. Ai muốn tham gia cũng được, miễn là thích. Nhưng không phải ai cứ thích là được. Nhiệm vụ của Hội là giúp đỡ kẻ yếu, người sa ngã, nghèo khổ. Ai muốn thành anh hùng, hiệp khách thì vào. Ai không chịu được bất bằng thì vào. Ai thấy đồng loại cơ nhỡ khốn khó mà cảm động thì vào.

Chung quy lại, Hội là những người sẵn sàng đưa vai ra gánh vác, nâng đỡ cho những người nặng gánh, kẻ cô cút, thiệt thòi. Hội viên không có lương, mà tự bỏ tiền túi ra chi trả, làm quỹ hoạt động. Ban đầu tên hội hay hơn: Hội hiệp khách. Nghe rất Tàu, rất phim kiếm hiệp. Sau đó người ta xì xèo, bảo có mà...Hội điên! Tức khí, các thành viên quyết định đổi lại tên để ngạo đời, cũng là chống đối với quan điểm “chỉ biết mình” vốn đã thâm căn cố đế trong trái tim của một bộ phận người ngoài xã hội. Mấy tay chán chường gì mà bỏ bê công việc, đi vác tù và cho hàng tổng, quan tâm đến chuyện đầu đầu. Thói đời, cứ khác người thì bị gọi là điên. Khoa học gì gì đó gọi là “lệch chuẩn”, lệch ra khỏi quỹ đạo thường của xã hội. Người tốt quá, vượt qua khỏi chuẩn xã hội cũng bị gọi là điên. Như mấy ông điên này: Quên mình để làm sạch môi trường; quên vợ con và bản thân để đi tìm lối thoát cho quê hương; nhịn ăn để nuôi người tàn tật... có nghĩa là quá tốt. Xem ra ngoài xã hội, miệng lưỡi thật có điệu nghệ. Bốn gã đàn ông, bốn ông chồng đã vượt qua. Chính vợ những người của Hội điên cũng phản đối công việc của họ. Nên đã có những mâu thuẫn nho nhỏ diễn ra. Đại loại như hờn trách, cau có, mặt xưng xia... Sau rồi các bà vợ cũng chịu lý các ông chồng, các ông tốt thì người ta cũng sẽ để ý đến những bà vợ này, xem

ra cũng được thơm lây, đành chịu cảnh chồng mình quan tâm nhiều đến người khác.

Đó là một số thông tin chính của Hội điền, chưa kể những thành tích vừa bình dị vừa bất hủ mà họ đã và sẽ làm. Thục định tham gia, sau khi nghiên cứu tiêu chí và mục đích của hội. Cũng đã tận mắt thấy được việc làm tốt mà họ đã gần như quên mình để giúp đỡ đồng loại.

Thục đến gặp Chính, người có uy tín nhất. Anh ta nói sau khi quan sát từ đầu đến chân Thục:

- Ông thích tham gia ư? Xin hỏi ông có tài gì nào? Có chịu được áp lực của vợ không? Có tự mình “muối” được mặt mình trước xã hội không? Có đủ can đảm nhịn đói một tuần không? Vân vân. Xin hãy cân nhắc kỹ.

Xem ra nói chuyện với Thục, anh chàng hiệp nghĩa kia không mấy nhiệt tình, lời lẽ đay nghiến từng từ, nghiệt ngã cả từng ngữ âm ngữ điệu.

Tài ư? Đó là cách mà Hội điền phỏng vấn nhân sự mới? Vợ ư. Chưa từng thực lòng yêu ai thì làm gì có vợ. Đôi lúc, Thục nghĩ rằng mình cứ xin nhập hội điền, sau đó sẽ làm một việc tốt là giúp một người con gái khỏi ế chồng. Còn những chuyện khác, anh thấy mình có khả năng quá. Những chuyện đó anh đã từng chịu qua rồi. Ngay cả chuyện nhịn đói, khi bị lạc trong rừng. Anh tưởng mình sẽ chết trong rừng sâu vì đói. Song anh vẫn vượt qua cho đến khi tìm thấy thức ăn và ra khỏi đó. Nên những lời của Chính chẳng làm anh nao núng.

- Tôi có những thứ mà anh vừa nói. Tôi xin hy sinh mọi thú vui cá nhân để làm một người chuyên đi bảo vệ công lý.

Vừa nói dứt câu thì Nghĩa, thành viên của Hội điền bước vào, anh ta nói:

- Cậu muốn nhập hội cũng được thôi, nhưng khó đấy.

Thục khẳng định lại:

- Khó tôi cũng chịu được.

Nghĩa gật đầu:

- Vậy thì có việc để cậu tham gia đây. Xong vụ này, nếu tốt, chúng tôi sẽ kết nạp, làm một buổi lễ hân hoan.

- Xin anh cứ nói.

- Là thế này, có một cô gái ở xóm C, phố B, rất khổ. Cô ta không chồng mà đang có mang. Bị người đời chê cười rất nhiều. Cậu chưa có gia đình đúng không? Làm sao để cứu giúp cho cô ấy có một chỗ dựa về mặt tinh thần. Ai sẽ là người hy sinh mình? Chúng tôi đều đã có gia đình, không thể làm việc đó. Tuy nhiên, cô gái này có nhan sắc, lại rất giỏi buôn bán. Tôi nghĩ cái thai chỉ do cô là một phút không làm chủ được.

Thục tiếp lời:

- Anh cứ để tôi suy nghĩ một đến hai ngày đã.

Cô gái đó xinh đẹp thật. Tên Quyên. Thục đến tìm Quyên khi cô đang dọn dẹp quán hàng. Khách vừa ăn sáng xong. Mọi thứ còn bừa bộn. Cảnh Quyên có một người đàn bà đỡ việc, cô gọi bà ta là chị Gái. Từ lúc bước chân ra khỏi nhà đến giờ, Thục mụ mị nghĩ không biết nên nói với cô gái thế nào. Mọi chuyện quá đường đột. Nhưng anh đã nhận lời với anh Chính và anh Nghĩa của Hội diên. Đây như bài thử việc để xem anh có gan nhập Hội. Anh trần trọc suốt đêm hôm trước để nghĩ phương án và đã hạ quyết tâm khi đi gặp Hội diên. Thôi được, cứ bước vào cái đã. Quyên nhìn anh, bình thường như nhìn một người khách, rồi hỏi: “Anh ơi, em vừa hết cháo lòng. Anh uống chút rượu với đuôi luộc nhé?”. Thục bảo được. Anh ngồi

xuống một góc bàn đã dọn sạch. Trong nháy mắt, Quyên đã bưng đĩa đuôi lợn luộc, chai rượu và nước chấm chanh ớt, có cả củ hành ra đặt xuống bàn. Thục rót rượu ra chén. Cô chủ lại cầm chổi, khăn lau để tiếp tục dọn. Thục lên tiếng hỏi về sự hoạt động của quán trong thời gian gần đây, nào là đông hay vắng khách, có ai quấy nhiễu, rồi những khó khăn trong cuộc sống, cứ như thế... người nhà. Quyên không nhớ đã gặp Thục bao giờ chưa, thấy anh hỏi nhiệt tình như vậy, cũng cho là khách quen, nên đã ngồi nghỉ, tiếp chuyện. Xem ra cô là người rất cởi mở, dễ làm quen. Lúc Thục nói thật là chưa từng ăn quán cô, Quyên mới cười ồ lên. Nhưng Thục hứa “sẽ là khách ăn thường xuyên của Quyên cô nương quán”. Quyên cười ngọt: “Anh thật khéo đùa!”.

Thục làm khách quen thật, ăn thường xuyên. Sáng sớm nào cũng nhiệt tình đi xe máy vượt năm cây số đến Quyên cô nương quán ăn cháo rồi mới đi làm. Quyên thấy thế cảm động lắm, cô không đoán được anh chàng này đang có ý đồ gì. Cái thai trong cô ngày càng lớn hơn, và nó làm cô nghĩ ngợi nhiều hơn.

Sau rồi Quyên cũng biết ý định “tiến tới” của Thục. Quyên chỉ tay xuống bụng mình mà rằng: “Anh không thấy cái thai đang lớn lên trong bụng em sao? Nó là của một tên Sở Khanh”. Thục gật đầu: “Anh thấy chứ, nhưng anh sẽ là chàng hiệp sĩ đến bên em, bảo vệ đời em. Tuy thời gian chúng ta quen nhau ngắn ngủi, nhưng anh lại thấy rất gần gũi, rất hợp”. Dưới trăng thanh, vắng vạc, đôi trai gái dùng dằng. Chàng thì muốn tiến tới, nàng thì mặc cảm và thấy khó tin. Cô nói: Đời đã dạy cho cô nghi ngờ. Thục chốt lại: “Anh không cần biết người ta nghĩ gì, chỉ biết thương em và anh muốn hưởng về em”.

Thời gian sau nữa, sự nhiệt tình của Thục đã làm Quyên cảm động. Nhưng Quyên vẫn sợ, vì yêu Thục rồi, cảm động trước tấm lòng hào hiệp của Thục rồi, cô e vì mình mà ảnh hưởng đến Thục. Tuy nhiên, người đàn ông kia vẫn xua đi những khó hiểu cho cô. Họ quyết định tiến đến hôn

nhân. Vì cái thai trong bụng đã quá to, nên hai người đành để Quyên sinh xong, vài tháng sau đó ổn định, sẽ làm đám cưới.

Thực mang người yêu về ra mắt gia đình. Đó lại là một ngày rất buồn. Anh không hề nói trước với bất kỳ ai trong gia đình, đột nhiên chở Quyên, ôm theo con về. Thực nói là con của mình và Quyên. Cha mẹ phản đối hay gắt, anh em đã kích kịch liệt. “Mày để đẻ đái ở đâu, sao giờ đưa nó về đây?”. “Quan hệ bất chính này, không ai chấp nhận được. Gia đình này từ lâu có nề nếp, gia phong...”.

Thực thấy giải quyết như vậy là sai lầm. Không ổn. Anh cầu cứu đến cơ quan. Giám đốc công ty anh làm thân với bố anh. Cứ cầu cứu giám đốc, nhờ ông đỡ lời, nói giúp, may ra...

Nào ngờ giám đốc nổi giận: “Tôi ăn cháo ở quán đây rồi, thừa biết đứa con gái hư hỏng đó. Sao cậu lại đại đột cứu vớt nó? Tôi biết cậu không phải là bố đứa nhỏ. Con ranh đó quan hệ với ai tôi biết tỏng. Công ty này sắp được nhận danh hiệu tiên tiến, không thể để cho một thành viên như cậu rước cô ấy về. Nếu cậu muốn cưới thì nghỉ việc đi. Bố cậu nói thế là đúng.”

Thực thất thểu quay về, nổi thất vọng bùng lên. “Chán quá! Không ai ủng hộ mình cả, ai cũng muốn xa lánh cô ấy, nghĩ cô ấy là người xấu. Mình thấy cô ấy tuyệt vời đấy chứ, chỉ nhẹ dạ chút ít thôi” - vừa đi anh vừa nghĩ. Giúp người đã đành rồi. Tình yêu của anh giờ đây là thật. Nó đã vượt lên, trên cả sự hào hiệp, là tình yêu chân thành. Nhưng ai là người ủng hộ anh?

Quyết định thuyết phục gia đình một lần nữa. Vẫn không được chấp nhận. Thực dọa sẽ bỏ nhà đi. Bố anh nói: “Cái thằng này, nhà chỉ có mỗi mày là con trai. Năm chị gái đã dựng chồng rồi. Mày chẳng lấy con vợ tử tế cho bố mày nhờ, nay lại dọa bỏ đi. Mày định để gia đình này tuyệt tự sao?”. Anh đồng dạc: “Nhưng con yêu cô ấy, muốn cưới cô ấy. Cưới cô ấy thì gia

đình mình sẽ không tuyệt tự. Cô ấy có vẻ mẫn đẽ, sẽ sinh cho con một lũ con trai”. Bố anh hét lên: “Ôi trời ơi, thằng điên, thằng bất hiếu, mày định làm cho bố mày chết sớm hả?”...

Thục mang khuôn mặt hốc hác, nhàu nhĩ đến gặp Quyên. Dáng anh đi thất thểu đến tội nghiệp. Quyên bảo: “Em chẳng dám làm liên lụy đến anh. Hãy bỏ em đi”. Thục ôm chặt lấy người yêu, giọng run rẩy: “Em đừng thế mà, anh yêu em, sẽ chỉ sống với em thôi. Không ai cấm được anh đến với em”.

Anh chàng tìm đến Hội điên để xin tư vấn. Quả thực là mới “ra quân” lần đầu nên không có kinh nghiệm. Chính, người có uy tín nhất trong hội đang ngật ngưỡng uống rượu ở nhà. Mặt anh cũng phờ phạc và có vẻ rất tuyệt vọng. Ngồi xuống cạnh Chính, làm một tợp rượu, xong anh nhận được tin giật bắn người: Hội điên giải thể. Lý do: bị phản đối kịch liệt. Tổ trưởng tổ dân phố đưa công an vào đòi giải thể. Họ tố cáo các anh trong Hội thờ cúng, tuyên truyền nhảm, mờ ám. Dứt khoát phải giải thể. Chính rót rượu và chuốc cho Thục uống. Anh nói: “Tôi cảm kích cậu. Cậu rất tốt. Nhưng chúng ta không được phép làm hiệp sĩ nữa rồi!”. Giọng Chính ằng ặc nước.

Thục nói:

- Em định đến xin chỉ đạo của các anh. Chuyện em với Quyên. Gia đình em phản đối. Cơ quan phản đối. Em nao núng chưa biết giải quyết thế nào. Ai ngờ các anh cũng...

- Sống đã khó. Làm người càng khó. Làm người tốt thì càng gian nan. Cậu ạ, chúng tôi không còn cách nào khác. Tôi tìm đến rượu.

Thục tu ực cái, hết nửa chai rượu của Chính, rồi lão đảo tạm biệt, nói phải đi. Anh lao như tên bay, về với Quyên, với tình yêu của anh. Đúng là Hội điên. Hội điên ơi Hội điên. Hội điên đã bị đóng cửa, còn anh thì vẫn

còn điên, điên thật. Anh cười và xỉ vả chính mình. Anh bàn với Quyên một chuyện, rất quan trọng. Còn hai người họ có cưới được nhau không, xin để quý vị tự đoán. Nhưng có thật, sống trên đời, để làm điều tốt cũng thật khó?

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Sợ Chuột

Có bao giờ bạn sợ một con vật nào đó? Chỉ đơn giản là những loài sâu bọ như gián, sâu, răn...Chúng quá ư bé nhỏ đối với con người. Bởi vì chúng chỉ là “con”, còn CON NGƯỜI vừa có phần CON, vừa có phần NGƯỜI. Tôi muốn nói đến phần nguy hiểm mà những con vật có thể gây ra, có thể chúng không gây đau đớn gì cho con người, nhưng họ vẫn sợ. Sợ ở hình dáng chứ không phải bản chất của nó. Còn tôi, phải nói với các bạn rằng tôi rất sợ chuột, một loài sâu bọ đục khoét đáng khinh bỉ. Nó chẳng thể gây nguy hiểm cho tôi, nhưng không hiểu sao tôi lại rất sợ nó.

Sợ không phải là bản chất của tôi. Chưa bao giờ tôi nói lên mình sợ ai đó. Trong thâm tâm, tôi không muốn mình sợ một ai. Nhưng kỳ thực là tôi đã sợ. Tôi sợ cấp trên của mình. Ông ta có quyền sinh quyền sát. Ông ta chịu trách nhiệm công ty, trả lương, tuyển dụng, và có quyền quyết định đến công việc của tôi ở công ty, nghĩa là giữ lại hoặc đuổi việc. Các bạn biết đấy, khi sợ, đứng trước người ấy ta không thể tự tin mà sống được. Mọi hành động, cử chỉ, lời nói... ta đều phải gồng mình lên bằng một sự thận trọng đến tuyệt đối, nhưng có cảm giác sếp vẫn đang rất “ngửa mắt” đối với mình. Ngày bé tôi rất không sợ chuột, sẵn sàng đưa tay vốc cả đám chuột con mà anh trai tôi bắt được từ một ổ trong đồng trấu. Cho đến một lần, tôi tập bơi mãi không được, cho chuồn chuồn cắn nát rốn cũng chẳng ăn thua. Anh trai nghe ai đó mách, liền chỉ cho tôi cách đưa cho chuột cắn. Nó làm cho một nhát, trời ơi đau điếng người, máu tứa ra, toàn thân run run. Nhát chuột cắn đã trở thành nỗi ám ảnh không thể nào buông nổi. Người sợ cứ cầm nỗi sợ lên, để khi nhìn thấy con vật đó, lại nắm chặt nỗi sợ vào, thành ra chẳng thể buông được nỗi sợ ấy và nó cứ hành hạ ta mãi. Nó hành hạ tôi

cho đến bây giờ. Vợ tôi nói: “Anh sợ chuột như vậy làm em cũng thấy chạnh lòng. Chẳng có gì đáng sợ cả. Ngay cả ở cơ quan cũng vậy, không làm ở đó thì đi làm chỗ khác. Biết là sếp mình đục khoét mà không thể nào nói ra được, vẫn phải cung cúc chịu đựng, như thế nó làm mình hèn đi. Như em này, chuyển đến chỗ mới, tốt hơn nhiều. Với khả năng của anh thì vớt đâu chả sống được”. Những lời đó làm tôi thấy nhục nhã quá. Mình là đàn ông mà không mạnh mẽ bằng đàn bà. Ngày đó cả hai vợ chồng cùng làm chung một cơ quan. Tính vợ tôi nóng như sét, thấy ngứa mắt là không chịu được, sẵn sàng đốp chát hằn vào mặt. Cả cơ quan không ai dám động chạm đến sếp, chỉ mỗi vợ tôi, một người đàn bà bé nhỏ mà rất mực cá tính. Lần đó, sau chuyến đi nghỉ dưỡng dài ngày, sếp trở về bắt kế toán ghi phiếu chi cho sếp. Toàn là việc ủng hộ đồng bào lũ lụt với từ thiện. Số tiền lên đến cả trăm triệu. Đồng bào lũ lụt, người tàn tật, trẻ em chất độc da cam chẳng ai được hưởng đồng nào, nhưng trên hóa đơn họ vẫn mang tiếng là nhận tiền của sếp. Vợ tôi hạch kế toán. Kế toán gay gắt: “Không phải việc của bà. Tôi chỉ làm theo lệnh sếp”. “Được, để tôi đến gặp ông ta”. Vợ tôi quay ngoắt bỏ đi. Đến gặp sếp, vợ tôi không kìm nổi xúc động: “Thưa sếp, ông đã chi tiêu cho việc riêng, nhưng lại bắt kế toán ghi gian lận là làm từ thiện. Sao chấp nhận được. Những việc làm của ông dù có kín kẽ đến mấy cũng không che được mắt người thế gian đâu”. Tất nhiên là vợ tôi không thể ở lại vì đã dám ngang nhiên xúc phạm sếp. Với bản tính của cô ấy thì chẳng đời nào chịu ở lại. Độ đó tôi bị lôi ra trách phạt vì tội “không dạy được vợ”. Sếp còn hỏi: “Bạn có muốn đi theo vợ không?”. Lúc đó tôi đã hèn nhát xin ở lại. Công việc của tôi ở cơ quan là chỉ biết làm đúng phận sự của mình và ngoan ngoãn thì rất tốt. Có lẽ rất khó để có một công việc có lương khá như vậy, nên tôi đã khom lưng cúi đầu để ở lại.

Kể từ khi tôi cúi đầu kính cẩn với sếp thì nỗi sợ càng trở nên lớn lao hơn. Dù biết là sếp đứng chỉ tay năm ngón, có công thì nhận trước, có tội chối đây đấy. Cái kiểu đục khoét của sếp dù kín kẽ đến mấy, nhưng không thoát khỏi đám dưới quyền. Trăm phần trăm đám nhân viên gặt đầu không cãi lại, còn nịnh nọt đến gãy lưỡi. Ngay cả tôi cũng vậy, dù có lúc nằm nghĩ

lại thấy mình quá hèn nhát, và cảm xúc dâng lên là nỗi căm hận bùng bùng để rồi, nó vụt tắt ngay sau đó. Cũng như hôm nay, nghe thấy tiếng ai đó xì xào, ngay tức khắc sếp triệu tập một cuộc họp trong toàn thể cơ quan “quán triệt” quy chế hoạt động, đại thể: đừng để sếp mất mặt; sếp mà “rơi” thì tất cả sẽ “rụng”. Tôi nghe sếp “báo cáo” lại những vụ việc chi tiêu quá mức mà thấy xót xa cho ngân khố quá chừng. Nhưng chỉ là một kẻ thấp cổ bé họng, làm được gì...

Tôi về nhà trong tâm trạng bất an và sâu não vô cùng. Con gái hỏi chuyện gì, đến hôn lên má bố. Tôi ôm con vào lòng. Vợ hỏi: “Anh sao vậy? Cơ quan lại có vấn đề à? Em biết mà, sống và làm việc ở đây có khác gì ở tù đâu!”.

Tối đó, vợ tôi kiểm đầu được con chuột nhắt bỏ vào trong một cái xô. Chú chuột lão đảo muốn tìm đường thoát thân nhưng chẳng có cách nào. Thành cái xô quá cao mà chú thì bé nhỏ, chân ngắn sức yếu. Chú cứ chạy qua chạy lại, mồm hút hút ngửi ngửi tìm đường, đôi mắt hiện rõ nỗi sợ hãi.

“Anh đưa tay vào bắt đi. Nó sẽ cắn đấy, nhưng biết cách thì sẽ không bị nó cắn”. Vợ tôi bảo vậy. Điều đó quả thực khó khăn với tôi. Đứng nhìn thôi mà đã cảm giác nó sắp đâm bổ vào mình đến nơi, chân tay tôi có bài hoãn rồi, còn gan đâu mà thò tay vào bắt. Thực sự, cánh đàn ông rất hiếm người sợ chuột. Chỉ có đàn bà là nào sợ chuột, gián, nhện, ong... Không hiểu gan tôi bé nhỏ thế nào mà một lần bị chuột cắn đau, thành ra mất cả cái “tổ chất” của đàn ông, trở nên hèn nhát thế này.

Dứt khoát không cho tay vào, tôi bỏ sang nhà hàng xóm uống nước cho dù vợ và con gái có động viên thế nào. Thất vọng, vợ chỉ còn cách là giết chú chuột, trả lại không khí thanh bình cho ngôi nhà.

Sếp lại giở trò với thằng Ất, chú em kết nghĩa của tôi. Ất tuy không sợ chuột nhưng rất sợ sếp, một kẻ tương đối nhu nhược nhưng lại hết mực thương người. Ngày vợ tôi ốm, gia đình gặp khó khăn là do cậu ta giúp mới vượt qua được. Từ đó tình cảm anh em khăng khít, tôi với Ất kết nghĩa anh em “có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu”. Khi tôi đến thì đã thấy Ất đứng khoanh tay khom lưng ở góc phòng sếp, hỏi làm sao thì sếp nói “Thằng này láo”. Ất bảo: “Em không láo. Em chỉ làm đúng thôi. Sếp quá đáng quá nên em không chịu được”. Sếp quắc mắt, miệng tròn vo sừng sốt: “A thằng này, bây giờ gặp thằng anh kết nghĩa của mày thì mày trở mặt trách tao hả? Đồ chó không biết phục tùng chủ. Không cần nói thêm gì nữa, cút!”. Ất bỗng đứng thẳng, giọng khăng khái: “Tôi là chó nhưng tính người, làm sao phục tùng được ông chủ là người nhưng tính chó như ông!”. Tôi thực sự bàng hoàng, không hiểu Ất đã lấy đâu ra dũng khí mà ăn nói hào hùng bất cần đến thế. Tôi hiểu là khi dám nói ra như thế thì cậu ta đã không muốn làm ở đây nữa rồi. Cậu có vẻ nhu nhược hơn tôi mà còn dám chống lại sếp, tôi thì can cố gì mà tịt miệng?

“Được, đi thì đi, sẽ có ngày ông bị quả báo. Ngày đó đến nhanh thôi!”. Ất nói. Ngay lúc đó, có rất nhiều nhân viên đến, họ xin cho Ất ở lại. Họ nói Ất là người hiền lành, làm được việc, tính tình lúc nào cũng hòa đồng, không thể đuổi được. Sếp không chịu. “Nó là con chó phản chủ, tao không chấp nhận được. Đứa nào muốn nó ở lại thì cút xéo hết!”

Cảnh tượng chưa bao giờ tôi ngờ tới, là khoảng hai mươi người lúc đó, không ai bảo ai, nhất mực tiến lên chỉ trích, phản đối và tuôn ra những tặc trách, tội lỗi của sếp. Họ cũng nói Bộ vừa có công văn sẽ đến kiểm tra, và họ sẽ tố cáo. Nhân chứng là tất cả nhân viên cơ quan, vật chứng là hàng bao tải giấy tờ khổng lồ. Mặt sếp bắt đầu tai tái. Tôi được dịp ùa theo, cảm thấy không sợ sếp nữa. Tất cả anh em đồng lòng thì sếp không có đường quanh, ở thế cô lập. Tôi hô lên: “Anh em ta sẽ làm rõ vụ này. Lẽ phải là trên hết. Dù có bị trách tội, thì anh em ta cũng không bị ngồi tù đâu. Bởi vì trước hết là chúng ta trong sạch, chỉ nghe lệnh sếp thôi. Chúng ta chỉ có tội

là không tố cáo sếp thôi”. Lời lẽ của tôi vừa được tiếp thêm dũng khí, nên nó thực sự hào hùng, dũng dạc. Anh em tất cả hô lên: “Chúng ta phải đặt công bằng, lẽ phải lên hàng đầu, không a dua với kẻ xấu!”. Tôi chưa bao giờ thấy sung sướng đến thế. Nó như một ngày hội, tiến về phía ánh sáng của đám nhân viên thấp cổ bé họng vậy...

Tôi nói với vợ tin tốt lành này “Sếp sắp rụng rồi. Tất cả anh em trong cơ quan sẽ tự làm sạch”. Vợ tôi cười sung sướng. Cô nàng hét lên: “Có thể chứ, em biết là sẽ có ngày này mà!”. Ngay tức khắc, tôi bảo vợ đi kiếm cho mình một anh chàng chuột dù to hay bé cũng được, tôi sẽ tự tay bắt nó lên, cho dù nó có cắn đến nát tay, tôi cũng phải bóp cho kỳ chết. Không bao giờ sợ loài chuột nữa. Đồ sâu mọt đục khoét!

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Chinh Hình

Chinh hình là một thời thượng. Lấy được chồng giàu và nâng đỡ mình trên con đường hoạn lộ đã khẳng định sự đặc hiệu của khoa học hiện đại, đặc biệt là chinh hình thẩm mỹ. Người ta có thể biến con chuột chù thành công chúa chuột bạch, hay thối vào thân thể già nua sự tự tin có tiềm năng mới. Không đẹp mặn mà, chuyển đầu tư sang Hồng Kông đã làm cô gái tỉnh lẻ tên Lan trở thành hoa khôi, ngay lập tức được một giáo sư chức to o bế, giải quyết cho công ăn việc làm ổn định. Sống với nhau mười mấy năm trời không sinh hạ được con cái, lý do giáo sư mất khả năng. May mắn ông biết thương vợ và “đi” sớm, để lại cho bà ngôi nhà đầy đặn tiện nghi. Nhờ chồng, bà có thể nói là một người thành đạt. Sau khi “tạm biệt” chồng hơn một năm, bà đã gần đến cái đỉnh vinh quang. Cũng là thời gian bà thấy mình không còn trẻ. Vú xệ, có đôi ba vết nám khó hiểu dán lên cái ti rất to mà thâm. Eo không còn thon thả như ngày nào. Má phính như lợn đất. Mi mắt sụp... Bà quyết định làm cuộc “đại phẫu” cơ thể. Kinh phí tính tiền đô. Phải làm nhanh, vì có một số người đàn ông trẻ đang để ý đến bà. Cơ hội kiếm được một người chồng “ra tấm ra miếng” đang ở mức độ khả quan. Ban đầu phải tính đến khuôn mặt. Bà muốn làm sao cho khuôn mặt mình vừa sang trọng, trẻ trung, gọt hết đi cái thô vụng mà Thượng đế vô tình đánh rớt lại mà không hề để lộ ra chút nào quê mùa, dấu hiệu của công nghệ tác động, lại không còn vẻ gì trẻ ranh. Đó là một đánh đố với công nghệ tiên tiến, cũng là cơ hội để người ta khẳng định thương hiệu của tay nghề, hoặc ít nhất là một bài thử. Hằng đêm, bà tưởng tượng ra khuôn mặt, là kết quả của cuộc phẫu thuật tốn kém đầu tiên. Sẽ cắt mí, chỉnh cao mũi, tẩy môi và tô hồng, tẩy mụn, nổi lông mi... Sẽ không có nhiều người nhận ra mình, bà nghĩ, hoặc nếu có nhận ra thì họ cũng phải thốt lên. Trời ơi,

người đàn bà hơn bốn mươi đây ư? Cô ta đang ở tuổi quá ba mươi thôi. Thật sung sướng biết nhường nào!

Tiếp sau là sự cải tạo “hai gò thanh xuân” để “cả hai nghiêng nước nghiêng thành”. Nâng nó lên, làm hồng đầu vú. Nói đến vú là nói đến những điều thiêng liêng. Thiên chức của người phụ nữ thể hiện trên hai bầu vú. Nó chẳng những là nơi tiếp nhận tình cảm của người yêu mà còn là nơi nuôi dưỡng những ngày đầu đời của đứa trẻ. Theo bà Lan, đôi vú cũng chứa đựng cả nhân sinh quan và triết học. Bà biết có một cô gái chán ngán đôi vú xấu xí của mình, đã làm một luận văn thạc sĩ chỉ nghiên cứu vú và bị đánh trượt. Nó chẳng những đi sâu vào những cái rất đời, rất người mà còn khiến các giáo sư chấm điểm đỏ mặt. Đỏ mặt khi đọc đến “chuyện ấy” là bản chất của những trí thức háu gái.

Tất cả, những bộ phận bà Lan muốn dùng công nghệ tác động vào đều khiến bà có những đêm nằm tưởng tượng thú vị. Chúng sẽ được làm một cách “đồng bộ” không giống như người ta đang cố tình vá víu cái thành phố nhếch nhác này. Ngày trước, nếu “các vị”(các vị ở đây chẳng chỉ đích danh ai cả, nên người ta dễ dàng chối bỏ trách nhiệm) có chút nhìn xa trông rộng thì đâu đến nỗi. Bài học đó được phơi đầy trên báo chí và nhiều phương tiện truyền thông. Bà không phải quá ngờ nghệch chẳng hiểu gì về thời thế để quên đi “Một cơ thể cũng cần đồng bộ”. Mồm mép của đám nhân viên thẩm mỹ viện, dù biết là giả dối nhưng bà vẫn muốn nghe. Họ nói “cái này, cái kia” của bà vốn đã tương đối hoàn thiện rồi, chỉ chỉnh sửa nữa là... xong. Rồi “chúng em sẽ làm cẩn thận, để chị mãi là một mỹ nhân”. Sự thật là như thế, bà đã từng nhìn cánh trẻ, cánh già đi thẩm mỹ viện, rất ưng ý. Có bà chưa bao giờ dám mơ ước được so sánh với bà, sau khi làm phẫu thuật, đã biến thành một công chúa quá tuổi, vẫn khiến nhiều chàng trai trẻ thèm khát. Trong khi mình điều kiện có, chức tước có... bà nghĩ, mình sẽ đẹp hơn...bà nghĩ.

Mỗi quan hệ nhiều, bà Lan lại có những người cùng hội cùng thuyền. Buổi chiều nọ các bà họp nhau tại một quán cà phê vườn nổi tiếng, chỉ nói về chỉnh sửa và đại phẫu thuật. Trước đó cũng có dăm buổi ở nhà bà bạn, sau khi nói về chuyện yếu đuối của chồng trong chăn gối, các bà quyết tâm sẽ làm tăng khả năng của các ông, mặt khác là sự quyến rũ của mình. Các bà có thể cởi mở hết, nhưng còn một chuyện chẳng thể nào muốn chia sẻ. Có ai ăn vụng nói là mình sắp ăn vụng? Trong hội, bà Lan được coi là nổi bật hơn cả, sự nghiệp, tiền bạc, chỉ thiệt thòi là không còn người đàn ông bên cạnh, nhưng sẽ nhanh chóng khắc phục được. Các bà bạn đều xanh rờn tuyên bố như vậy.

Nhưng là người cẩn thận pha chút ít nhìn xa trông rộng, bà Lan muốn các bạn mình làm chuyện đó trước, nếu thành công mới “đem thân xác” cho khoa học tiến bộ tác động vào, với lý do bận việc. Đồng nghĩa với việc bà mong muốn các bạn mình là những người thử nghiệm, nghe qua có vẻ quá ranh mãnh. Nhưng điều đó đã được kiểm nghiệm trên thương trường hiện đại. Giờ mỗi mạng sống phải gồng mình lên trong cuộc sống khắc nghiệt thời hiện đại này để tồn tại, mà trong đó, con người luôn khôn ra và xảo trá từng giờ. “Các người cứ việc làm trước, nếu có ảnh hưởng gì thì vẫn chưa đến lượt ta...”- Đó là điều diễn ra trong ý nghĩ của bà.

Đêm thanh thản và giàu có yên bình. Ngôi nhà trống trải quá. Bà một mình ở phòng trên, đưa con ngủ phòng dưới. Rất ít khi bà có ý nghĩ sẽ gọi nó lên nằm chung vì sợ trong tóc nó còn chấy. Ngoài sự thanh thản ra, bà cảm thấy vui mừng vì sự thành đạt của mình, lại còn có sự cải tạo về nhan sắc nữa. Trong khi rất nhiều quan chức chẳng thể tìm được chút ít thanh thản thì bà lại quá dư thừa. Bà chìm vào mơ mộng và thấy ngôi nhà được trang điểm thêm một chàng hoàng tử. Ngày nào chàng cũng cung phụng bà. Trông hơi khập khiễng một chút, vì bà có chức vị cao, còn chàng là kẻ vô học, nhưng giàu có. Người ta được cái này thì mất cái kia. Thế là đủ. Một vương quốc do bà chỉ huy. Kẻ vô học giàu có kia chỉ biết nghe lời. Đàn bà có tài vẫn thích sở hữu người chồng giống cái máy. Chiếc vòng vàng chấm

kim cương trên tay không còn, một cảm giác trống rỗng hẫng hụt lôi bà dậy, trong đầu chỉ loáng thoáng nghĩ đến người tình đang cầm tay mình mà lại không thấy cái vòng vàng đâu. Bà bật dậy lao vào nhà tắm, không thấy, liền lao ra dựng con ở dậy hỏi, nó ú ớ nói “con thấy trong nhà tắm, liền để ngay vào bàn trang điểm của cô”, bà mới quay ra.

Bà có bao giờ nghĩ đến thói xấu của mình? An tâm, tinh thần trượng nghĩa và khả năng kiếm điểm rất khó thấy ở những người làm lãnh đạo sai trái. Xưng tội trước cha xứ ở nhà thờ là hình thức kiếm điểm bản thân, nhưng chỉ là những người dân thấp cổ bé họng tội nợ con con. Quan chức tham ô có chịu khó đi đến chùa, nhưng đi một cách bí mật và chỉ cầu xin cho đường hoạn lộ dài, không bị sờ gáy. Bà Lan không đi đạo nhưng một năm đôi ba lần đi chùa. Bà cho rằng Phật đôi khi cũng ngây thơ đáng thương, vì có nhiều người quá ác độc mà Người không biết trừng trị, cho sét đánh chết hay bị xe tông.

Đám nhân viên dưới quyền và một số đối tác có thể kể ra được những khiếm khuyết nực cười mà bà Lan tạo ra. Bà khôn khéo với những khoản thu chi đến nỗi lũ nhóc cứ ngỡ bà là một nhà ảo thuật tài ba. Biết thì biết vậy, nhưng chỉ cần bà hơi hé miệng, rít que kẽ răng và đôi mắt kèm chút đe nẹt: “Cẩn thận cái miệng đấy” là chúng im re. Bà lại tăng tịu với sếp trưởng để được “nâng đỡ mọi bề” dù biết sếp trưởng chỉ leo lên rồi xuống. Bà bảo “gã như cái bao tải của ta thôi, cần thì ta ôm vào, không thì đá. Nhưng có lúc đặc dụng như cái bia đỡ đạn...”. Có lúc vui, bà bảo cánh nhân viên nữ dưới quyền: “Thời gian chẳng có mấy, chị bảo chúng mày cũng nên thực dụng một tí. Đừng có ném tuổi xuân trôi đi vô nghĩa. Có cơ hội thì cứ kéo dài tuổi xuân, chị sẽ làm điều đó, kéo dài...” Chúng chỉ biết lia lịa vâng dạ.

Các bà bạn đã đi đại tu thân thể về, làm hẳn một chuyến Hồng Kông nhân thể đi nghỉ và du lịch. Hoàn toàn mỹ mãn. Họ nói bên đó cũng đã liên kết với mình mở dịch vụ này từ lâu, tay nghề rất cao. Không muốn đi xa thì chinh trong nước cũng được. Bà Lan chọn làm dịch vụ trong nước vì còn

việc ở Viện. Sếp trưởng có thể cần bà bất cứ lúc nào. Trong lúc cần gã thì phải chiều. Bà cho rằng, cái giá đó là cân xứng. Không ai cho không ai cái gì. Nhìn da thịt các bà bạn sau khi trở về mà bà Lan thấy rung rinh cõi lòng, một mặt sốt ruột mong mình làm được thế nhanh nhanh. Mặt khác bà đôi chút ghen tị, kèm cái bĩu môi dài “ta sẽ hơn các bà trong nay mai”.

Việc bà Lan chinh hình được làm khá bí mật, chọn đúng thứ bảy, chủ nhật, kèm theo ngày thứ sáu xin nghỉ nữa, hẹn gặp và lên giường với sếp trưởng Viện để nói mình sẽ không gặp được trong hai ngày tới. Thứ hai đến cơ quan, về cơ bản thì việc nâng mũi, nâng ngực và làm hồng bầu vú đã xong. Còn việc cắt mi mắt bị sụn có lẽ phải để sau khi êm chức Viện phó. Sau đó là tẩy trắng da, tẩy nốt ruồi ở một số nơi kín đáo.

Cơ quan bà đang có những điều chỉnh, những cải cách do chính sếp trưởng dụng công làm. Ông đưa ra những quyết định về nguồn nhân lực để có thể khiến cơ quan làm việc hiệu quả hơn. Việc chỉnh đốn quy tắc giờ giấc, lương lậu, thưởng phạt...nghe rất quy củ. Do đó ông không có nhiều thời gian gặp bà Lan, chỉ biết là bà đẹp hơn rất nhiều, rất mặn mà nhiệt tình khi gần gũi ông. Bà có nói qua chuyện làm đẹp, nhưng ông chưa kịp hỏi han cặn kẽ.

Chỉ một tháng sau khi chinh hình, cơ thể bà Lan đã có những phản đối, điều mà ở các bạn bà chưa từng xảy ra. Ban đầu là bọc silicôn trong ngực nhức tấy, thuốc giảm béo phản tác dụng, gây cả phản ứng phụ khiến bà rộc rạc, xanh xao, lại đổ bệnh. Điều này khiến bà điên tiết. “Đến cái lúc nước sôi lửa bỏng thì lại đổ đốn”- bà hét lên với mình. Cơ quan cải tổ, cần quá nhiều sự góp sức của bà. Bà cần phải khẳng định vị thế và tầm ảnh hưởng ở cơ quan, để có thể tiện đường lên lãnh chức phó. Tình hình rất bất lợi cho bà.

Mọi chuyện chẳng ngờ xảy ra, nhanh đến chóng mặt.

Thanh tra Bộ về giám sát. Họ phát hiện ra những thiếu sót của Viện trưởng. Lại tìm thêm được chứng cứ chứng tỏ ông đã làm lụn bại cả viện. Thì ra, ông cải tổ cơ quan là để che giấu những việc làm khuất tất trước đó của mình. Bà Lan cũng bị tìm ra những khuất tất trong chuyện gian lận, làm hóa đơn giả, lấy của công làm của riêng. Hôm bà dọn về để chuẩn bị ra hầu tòa, có một thanh niên cao to đeo kính vẽ dày đặn học thức tiến lại, giội cho bà gáo nước: “Bộ sẽ dọn sạch hạng người như các bà. Thời của các ông bà đã hết rồi”. Bà thất thểu bước, silicôn trong ngực vẫn nhưng nhức.

Về nhà, bà nhận được một bức thư nặc danh. Bỏ ra đọc: “Này, đang bị cơ thể phản đối phải không? Bà có chinh hình nữa thì chồng tôi và bà cũng sẽ vào nhà đá. Bà tưởng chinh trang, bươm vá nhan sắc là sẽ quyến rũ được chồng tôi sao? Thưa bà, tôi đã từng đi chinh, nhưng cái lão già cóc để đó còn làm được gì. Sao bà không chinh sửa những thói tha trong bụng bà trước đi. Chồng tôi cũng vậy, ông ta chẳng còn sức để làm gì cho cơ quan nữa. Bởi vì ông ta đã không dọn dẹp cái thói tha trong bụng ông ta đi. Giờ đã quá muộn rồi. Chúc bà vui vẻ trong nhà đá...”.

Lát sau, đám nhân viên nữ kéo đến với bà, khóc lóc: “Chị ơi, chúng em làm theo chị là thực dụng. Nên cũng bị bên công an triệu tập để hỏi về mấy cái hóa đơn do bọn em thực dụng ham ít tiền... Giờ biết làm thế nào. Kéo dài làm sao được tuổi xuân nữa...”.

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Xóm Vịt Giời

Bắt đầu là chuyện chú Thành đẻ đứa con gái thứ bảy. Ngay lập tức cái Thanh đang học cấp III muốn bỏ học vì xấu hổ. Chao ơi, bố mẹ năm mươi tuổi mang khuôn mặt của người già gần bảy mươi và ý nghĩ hời hợt như đứa trẻ đã gây ra chuyện này. Thanh khóc nước mắt một tuần lễ, bạn bè đỡ mãi không chịu đến trường. Thầy giáo hùi hụi tiếc một học sinh xuất sắc đến tận nhà không làm em thay đổi. Người bố bứt đầu bứt tóc than, tiếng thở dài nào nuốt nhiều đêm mờ cả mảnh trăng le lói lọt qua tàu cau. Cũng bởi vì nỗi đau không con trai. Một mống con trai thôi mà để gần hết đời người chú Thành không yên chút nào. Thím Ngái đã lặn lội truy tìm không biết bao nhiêu ông thầy lang chẳng gặp thuốc, để buồng trứng của thím cứ nhằm loại vịt giời mà ấp ủ. Đau đầu hơn là có kẻ ác tâm tôn chú Thành lên làm đại trưởng xóm. Trước đây chỉ là “Trưởng”, nay cao hơn một bậc nữa vì chú phá kỷ lục.

Người ta bảo đàn bà xóm này ăn phải đũa nhau, nên không biết đẻ con trai. Một số người lo xa không dám gả chồng cho con gái về xóm nữa. Nhiều đôi không thể không cưới thì bắt buộc chuyển đến một mảnh đất khác để cho số phận của mình khác đi. Xung quanh đây chừng mười hai nóc nhà thì đến tám nhà đẻ nhiều con gái. Dân làng gọi xóm Vịt giời. Nhiều tuổi nhất là ông Cầu, tám người con gái được ông cho “ra lò” trong vòng mười lăm năm. Giờ ông đã về thiên cổ. Các cô đã đi xây dựng gia đình. Người nhiều tuổi thứ hai là bác Cốm, bốn cô thì hai cô quá lứa nhờ thì một người được chia nửa suất phần trăm xây “lăng” ở riêng. Người nhiều tuổi thứ ba là chú Thành. Còn như anh Nhi anh Tuấn, vừa cưới được bảy năm cũng đã “sáng tạo” được ba cô gái tóc tím xác xơ nắng gió trời

sông, nheo nhóc. Vân vân và vân vân. Nỗi heo hắt thổi qua thổi lại khuôn mặt của những người gia trưởng xóm này. Họ gặp nhau mở niềm vui chỉ có nửa, nửa kia dành cho nỗi lo lắng và xấu hổ. Đôi khi trẻ già ngồi với nhau ngấu ngiến nước chè và than thân trách phận về những con vẹt giới mình đẻ ra.

Những người khổ nhất hiện nay của xóm Vẹt giới có lẽ là gia đình chú Thành. Thím ấy đã quá mệt mỏi vì đàn con và ruộng đồng. Tất cả chất lên lưng một người đàn bà nặng ba tám cân rưỡi. Thím lại dật dẹo ốm liên miên. Thành ra công việc phần lớn chú Thành lo. Đưa con cả vừa theo chồng qua bên kia sông, thi thoảng về thăm bố mẹ và các em. Đứa thứ hai vì tình phụ giờ ngớ ngớ ngẩn ngẩn ngồi tha thẩn ở nhà, khi lại đi rong người đường hoặc bêu nắng trên đồng, chẳng thể nào chữa khỏi. Cái Thanh học cấp III mơ ước thoát khỏi lũy tre làng thì bỏ học vì không qua nổi xấu hổ. Còn mấy đứa cuối cả ngày inh ỏi đau óc nhức đầu. Ngần ấy cái tàu há mồm, ngần ấy con vẹt giới đủ để biến thân xác chú thành ra cái tã cho trẻ con. Đó là chú cay đắng nói thế. Chú còn nói cái tã của người ta giờ cũng lành lặn lắm, đắt tiền nữa. Chú không bằng cái tã, nhàu nhĩ sống trong sự chán chường. Và nhiều đêm, trong ánh trăng suồng sã, chú thốt lên: “Ôi con trai, sao ở xa với vợ. Ông trời ơi!”. Mà tiếng kêu than ấy, đâu phải chỉ chú nói cho mình, thím gái cũng biết. Hàng xóm cũng biết.

Thanh nghỉ học, rủ cái Vân con chú Tiền đi làm giày da cho công ty liên doanh, mỗi tháng được trả bốn trăm rưỡi tiền lương, sau sẽ tăng dần. Cái Thơi em sau Thanh học lớp tám thấy chị nghỉ cũng muốn theo đi làm cho có tiền. Chú Thành bảo: “Mày không được nghỉ, bằng mọi giá mày không được nghỉ”. Mặt cái Thơi buồn rười rượi “Chị Thanh nghỉ được, con lại không!”, nó hậm hực cặp cặp đến trường. Thanh và Vân đã đến tuổi lấy chồng. Thường thì xóm đông con gái phải nhận nhip mới phải. Nhưng không, chính cái “thương hiệu” của xóm kia đã hại những cô gái. Trai làng hay trai từ thôn khác đến tìm hiểu gái trong xóm chỉ là những chàng bị loại, hay người lớn gọi là “traị loại hai”. Những chàng cừ khôi thì đã đi tìm

những cô gái khác. Họ chê con gái ở xóm Vịt giời không biết đẻ, rồi sẽ sản sinh ra một lũ vịt giời thôi. Ô hay, đàn ông vẫn thường thích ngủ với nhiều đàn bà, nhưng lại không thích đẻ ra nhiều cô gái!

Cái Thanh con chú Thành bỏ học rồi đi làm, có người đến tìm hiểu. Nhưng chàng trai này trông cục mịch và cũ càng quá, chẳng có chút phong độ của thằng đàn ông. Nên nó chưa ưng, chỉ cầm chừng. Lần đầu tiên nó biết cái câu “yêu cầm chừng” từ miệng chú Thành nói ra. Chú bảo: “Mày đẹp gái, chả sợ gì ế. Cứ từ từ, xem có thằng nào đường được không hăng!”. Thế mà cái Thanh nghe. Còn nhiều đứa lo ế, nhiều ông bố bà mẹ lo không gả được chồng cho con, chấp nhận kết thông gia với những gia đình nghèo và “yêu yếu” một chút. Lũ “vịt giời” trong xóm thế mà lần lượt được “xuất” chuồng, rầm rộ như một phong trào lớn. Chú Thành bảo xóm này không có duyên với rể quý rồi. Rể quý nó bặt đi nơi khác hết. Sự thể xa xót vô cùng trong những tâm hồn chênh chao nửa non nớt nửa già nua của những ông bố bà mẹ, bất đắc dĩ nhắm mắt đưa chân, gả con cho những chàng rể mà mình chưa thực sự tin tưởng, để rồi dựa vào ý trời. Trời cho sướng thì được sướng. Còn chẳng may, vợ phải thằng chồng vũ phu cục súc, rượu chè, thì chấp nhận con ơi thân gái dậm trường. Bao nhiêu lượt con gái xóm Vịt giời sang sông. Chỗ gần không gả được thì phải gả xa. Chồng gần không lấy, không, không lấy được chồng gần. Em đây mang tiếng bao phần từ khi...! Đó còn là lời hát đau thương của những cô gái phải lấy chồng xa, ngày cưới mà nước mắt rơi lã chã như mưa.

Đã không ít chàng trai “mạo hiểm” lấy vợ xóm Vịt giời, về thụ thai, quyết tâm phải đẻ con trai. Nên công nghệ thời hiện đại được họ áp dụng triệt để. Phải đi siêu âm, nội soi thật lý lưỡng. Nếu là con trai thì đẻ, con gái thì bỏ. Ông trời phũ phàng chơi khăm họ, có cô, sau khi “làm sạch” đưa con gái trong bụng rồi, thì vĩnh viễn không còn khả năng làm mẹ nữa. Và nước mắt của cô chảy dài hơn, xa xót hơn.

Chuyện này nữa, ập đến như cơn lũ vô tình vào gia đình chú Thành. Đó là chuyện cái Thanh mang thai. Nó đã bỏ rơi anh chàng cục mịch vẫn lui tới tìm hiểu. Anh chàng chán ngán phải chuyển hướng chiến lược. Chú Thành tiếc nửa vời “trông nó chắc không phải dân nghiện ngập hay vũ phu gì, giá nó có cái tem bảo hành...”. Chuyện động trời này chú Thành cố tình giấu kín, nhưng nó cứ vỡ tung ra, cả làng ai cũng biết. Thím Thành bị một cú sốc nặng, đổ bệnh. Đối với dân làng, cái chuyện kia quá xấu xa và phải nhận sự khinh miệt đến ghê tởm. Rồi thím ra đi. Cơ thể thím không chịu được những lời bàn ra tán vào, sự kết tội. Gần bốn mươi cân cơ thể, cả áo quần, nằm khô khốc trên giường, rồi được đưa vào áo quan. Năm đứa con gái ời ời khóc. Đau đớn nhất là tiếng khóc của cái Thanh. Đứa con thứ sáu chẳng hiểu gì, thấy nhà mình đông quá, chẳng hiểu sao hỏi chị: “Người đến nhà mình đông quá chị nhỉ?”, còn con út vẫn phải người bế trên tay.

Cái Thanh nghĩ rằng chính việc làm của nó đã gây ra cái chết của mẹ. Từ nay bố nó phải chịu cảnh gà trống nuôi con, mà bố thì đã yếu quá rồi. Đứa thứ hai thì ngờ ngợ ngẩn ngẩn. Sự đau lòng này đã gây nên nỗi đau vô tường tận trong lòng Thanh. Nó khóc ngặt nghéo, ngắt đi ngắt lại bao lần. Chôn cất mẹ xong rồi, nó bắt đầu nghĩ đến chuyện ra đi. Nhưng chú Thành đã cản lại: “Mày đi, tao biết trông cậy vào ai để giúp. Tiếng xấu thì đã mang rồi, mày đi không rửa được” Thanh đành ở nhà, nghe lời bố. Chú Thành uất cái Thanh lắm, nhưng không làm gì được. Chuyện đã lỡ rồi, có chém nó thành trăm mảnh thì cũng thế. Cái tình của người cha cho phép chú bình tĩnh lại, tìm đường, mà đường ở đâu để về phía sáng sửa bây giờ.

Không phải cái Thanh hư hỏng. Nó có ý đồ khác. Muốn chuyện riêng tư của mình khác đi. Nó và cái Vân rủ nhau “câu” mấy anh đẹp trai xóm Trại. Đàn ông con trai thường dễ ngã lòng khi con gái tự đổ vào mình. Thằng Khắc con lão Ngõng đã dính... chường. Thằng này nổi tiếng đẹp trai và kênh kiệu, nhưng đã bị hút hồn bởi cái Thanh, trong một đêm trăng dưới gốc gạo nhà thờ. Chúng rủ nhau đi hí húi ở một nơi xa hơn. Trong hai đứa, hình như đều có quan hệ với Khắc, nhưng chỉ Thanh là “dính”. Thanh tính

toán rằng, khi mình đã cho Khắc làm chuyện ấy rồi, thì anh ta chẳng làm sao bỏ mình được nữa. Nó sẽ được sở hữu một anh chàng đẹp trai hảnh hoi, chứ không phải loại lùn một mẩu mà tóc tai bờm xờm. Nhưng nó đã nhầm. Khắc chỉ muốn lợi dụng thân xác nó, khi biết Thanh có mang, Khắc tính bài chuồn. Sự thế đã khiến dư luận trong làng quan tâm. Người ta đồn ầm như ong vỡ tổ, đến cả những ngôi làng xung quanh. Người ta chỉ trích không riêng gì gia đình nhà chú Thành không dạy được con, mà cả gia đình lão Ngõng nữa. Nhưng lão bất cần, thằng Khắc cũng bất cần. “Ông nào mà chả đốt” - đấy là cái lý của bố con Khắc. Chú Thành dứt khoát muốn làm to chuyện này. Cuối cùng, vì đũa lý, cũng vì nhà chú Thành được nhiều người ủng hộ, lão Ngõng nghe ra, thấy cái Thanh cũng nết na, chịu khó, lại xinh, chỉ ít giây phút yếu lòng. Lão khuyên con làm theo chú Thành. Thằng Khắc cau có không chịu, nhưng vì áp lực của bố, vì bố nó hứa cho mảnh đất đầu làng dựng nhà, nó nghe.

Một đám cưới diễn ra không lấy gì làm vui. Một đám cưới đã từng chịu nhiều lời chỉ trích của dân làng vì ý nghĩ đại dột của cái Thanh. Cho đến ngày cưới, những “bà mẹ xóm vệt giời” vẫn thương cho nó mà rằng: Mày đi lấy chồng, hạnh phúc ít mà sẽ khổ nhiều, con ạ, cố mà chịu đựng. Ai ngờ đó lại là sự thật. Những người đàn bà kia nói đúng. Họ không ý đồ chúc dữ cho Thanh, nhưng họ dự liệu được việc này. Khuôn mặt Khắc không giống một kẻ vũ phu, nhưng nó đã làm chuyện đó để trả thù. Nó hận bố con Thanh đã ép nó làm chuyện nó không muốn, phải mang tiếng xấu với bạn bè. Đã có lúc thằng Khắc cãi lại: “Tao ngủ với người yêu của tao thì việc gì?”. Nhưng lời thằng Khắc không thắng được dư luận vẫn đang chảy tràn. Nó đành trút giận lên đầu vợ. Những trận đánh cãi diễn ra liên miên, trong ngôi nhà mới ở đầu làng. Ba năm, Thanh sinh ra hai đứa con gái. Một sự trở trêu, có lúc, Khắc tỏ ra bàng quan trước việc Thanh sinh con gái. Nhưng khi rượu vào, không chịu được, nó quát vợ rằng: “Tôi sẽ cho cô đẻ một lũ con gái. Đàn bà xóm vệt giời các cô, chẳng bao giờ thoát khỏi kiếp vệt giời cả”. Thanh ời ời khóc gọi mẹ hằng đêm. Nước mắt vón cục trong lòng. Một bận, Thanh có buông lời cãi chồng một câu, Khắc cầm

cả cái điều cày vung vào đầu vợ, chẳng may phải chõ phạm, Thanh khuyu xuống, rồi chẳng bao giờ dậy nữa. Thằng Khắc sợ chín mặt, rồi hóa điên. Không biết điên thật hay giả, nhưng nó cả ngày lê la đầu đường xó chợ, bẩn thỉu vô cùng. Hai đứa cháu ngoại nheo nhóc. Chú Thành thương, nói với lão Ngõng để đón về nuôi. Lão Ngõng bảo. “Thôi, để tôi nuôi đứa lớn, còn ông nuôi hộ tôi đứa bé”. Chú Thành mang đứa bé về, hận rằng mình đã tính sai. Chú trách mình sao lại gả con gái cho thằng giời đánh đó. Những tưởng mọi chuyện sẽ êm đẹp, nào ngờ...

Những người đàn ông xóm Vịt giời đến động viên, giúp đỡ chú. Họ góp tiền để chú đưa đứa con gái thứ hai đi chữa bệnh ngớ ngẩn vì tình phụ. Những người đàn bà, con gái xóm vịt giời thì vừa góp công, vừa góp của nuôi đứa con nhỏ Thanh bỏ lại trần thế. Họ đặt tên cho con bé là Sướng, vì nó có quá nhiều mẹ, cô dì chú bác. Nhưng chú Thành đã kịp đặt cho nó cái tên mỹ miều là Hải Trinh rồi. Nó sẽ ngoan hiền và không sai lầm như mẹ nó trước.

Đêm đêm, những người đàn ông xóm Vịt giời vẫn tụ tập nhau dưới trăng, bên chiếc điều cày, bàn tính chuyện tương lai cho con em mình. Làm sao thoát khỏi “xóm Vịt giời”. Chuyện khó như đưa con voi chui qua lỗ kim ấy. Khó thật!

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Cuội Ơi

Tặng nhà văn Sương Nguyệt Minh và "Giếng cạn"

Thằng Cuội ngồi gốc cây đa...

Nhà ông Hợi ở xóm Giữa, có ngôi nhà gỗ cổ và nổi tiếng vì con trâu nái mẩn đẻ. Nhà ông không giàu, cũng chả nghèo. So với dân làng thì tạm tạm, cơm canh đạm bạc, cà bung cà muối, thi thoảng cải thiện lạng thịt, con cá, cái chân giò... Ông Hợi được dân làng gọi là ông Cuội, chẳng hiểu vì sao, từ bao giờ. Nhưng hễ nghe vậy ông vui lắm, vuốt vuốt chòm râu bạc phếch bằng bàn tay nhăn nheo. Tóc ông như cước, người nhỏ thó, chỉ đôi mắt là long lanh. Vì ông nhỏ người mà bọn trẻ con trong làng đã nghĩ ra một câu vè, đọc rất vui: “Ông cuội ngồi gốc cây đa. Đem cân cả rể chỉ già chực cân...”. Ông Hợi mặc, càng vui. Giận gì cái lũ trẻ con.

Nhà ông có hai con trai, không con gái. Bà Hợi hễ gặp những người bạn tâm giao trong làng lại lắc đầu: “Như người ta thì cháu bồng cháu bế, đằng này hai thằng con trai, dờ dờ ương ương. Buồn ơ là buồn. Giá có thêm đứa con gái...”. Các bà an ủi, sớm muộn gì chúng cũng lấy vợ, lúc đó chả tha hồ cháu bế cháu bồng. Bà lo làm gì cho thêm bạc tóc. Kệ chúng, không phải giục. Bà còn nói với ông Hợi, bảo ông nghĩ cách gì đi, nhà ta vô phúc thế hay sao. Tôi với ông ăn ở có tình làng nghĩa xóm, xưa nay chưa thất đức với ai bao giờ. Ông lại là người có công với Cách mạng, huân chương có, huy chương có. Trên Ủy ban người ta nể trọng ông. Tôi cũng từng được ghi danh là phụ nữ đảm đang việc nhà, hoàn thành xuất sắc công việc trên những cánh đồng, để chồng yên tâm ra trận. Xã khen, làng cũng khen, vậy mà con chúng ta... Ông Hợi chỉ thở dài, nhìn xa xăm.

Anh con lớn năm nay đã băm ba, con thứ hăm ba. Con cả tên Khai, con thứ tên Tuất. Tuất mới xong cấp ba được vài năm. Trượt thi đại học, ông Hợi gửi đi làm công nhân, được nửa tháng Tuất bỏ về, nói không chịu được khổ, không chịu được người ta sai. Về làm ruộng với bố mẹ, vất vả tí chút nhưng tự do, lúc mát làm lúc nắng nghỉ, tối cùng thanh niên nam nữ trong làng tụ tập. Đình làng, gốc đa, cổng bê tông cuối xóm, đêm nào cũng nô nức tiếng cười.

Cả Khai và Tuất đều được gọi là Cuội. Cuội anh cuội em. Cha truyền cho con. Có người nói thế thì nhà ông ấy toàn cuội cả. Cuội thì tốt hay xấu, tùy người. Nhưng chắc chắn rằng, trong làng không ai có ý châm chọc, xỏ xiên cả. Chỉ hơi giận là Cuội anh không chịu làm gương, lấy vợ trước sửa lối cho Cuội em. Chuyện này có thể bị trêu ghẹo thật. Cuội anh chẳng thèm để ý. Những thằng nói vợ vẫn vậy đều là những thằng chíp hôi, không đáng, một đá thì thiếu hai đá thì thừa. Nhưng Cuội em thì đỏ mặt, hiểu những gì đang diễn ra. Giá mà Cuội anh cứ cưới luôn một đứa con gái nào đấy.

Nhà tôi cách nhà cuội bằng năm phút đi bộ của chú trâu mẩn đẻ. Tôi vừa xong cấp III, chẳng có đứa nào cùng chí hướng, buồn không có bạn. Tôi cũng chẳng thèm thi đại học. Mẹ bảo: Học làm gì, ở nhà làm cho mẹ vài năm nữa, lấy một tấm chồng, đẻ lũ con, chả phải lo lắng gì. Tôi hứ một tiếng, mẹ chẳng tâm tiến gì, lúc nào cũng nói đến chuyện đẻ đái, vợ chồng. Con chả lấy chồng. Mẹ lườm tôi, rồi kéo con gái vào lòng, dịu dàng: “Mày đừng học anh em nhà Cuội”.

Cuội anh hay trêu tôi, đưa lời vờn vờ. Có lúc nghe khó chịu, về nhà tôi nghĩ lại. Thấy Cuội anh cũng hài hước, trí tuệ ra trò. Không giận nữa, nhưng trước mặt Cuội anh không thể tỏ ra yếu thế. Một lần trên đồng, tôi lom khom cấy, Cuội anh gánh phân cho mẹ già. Mồm Cuội anh hát:

“Cô Sao đi cấy đồng sâu/ Suốt ngày cô chống phiêu câu lên trời”.

Sao là tên tôi. Tôi ngượng đỏ mặt. Bên cạnh chỗ tôi còn nhiều người nữa. Nhưng chẳng lẽ lại ngậm bồ hòn làm ngọt cho qua chuyện này. Phải cho Cuội anh biết con gái làng Đà không phải tầm thường. Tôi cất giọng:

“Ngọn gió cũng tuổi xuân thì/ Em mà không chồng lấy gì anh xơi”.

Cả một khoảng rộng người ta vỗ tay hoan hô. Những người ở xa không hiểu đầu đuôi, ngẩng cổ lên nghe ngóng. Cuội anh cảm cổ bỏ đi mất. Tôi biết rằng cuộc chiến với Cuội anh chưa kết thúc.

Rằm trung thu, sau ngày hội làng, cả trẻ con và người lớn đều được há hê. Trai gái trong làng, đêm đó đẹp như huyền thoại. Bến sông, trăng sáng vắng vặc. Những cô gái được tuyển chọn sẽ bơi thuyền ở dưới, từng người ra một câu hát đối. Các chàng trai ở trên bờ, ai đối được câu của cô gái nào sẽ được cô gái đó mời xuống thuyền, dạo trên mặt sông, ngắm trăng. Nhiều đôi trai gái làng tôi đã nên vợ chồng từ những đêm trung thu như thế.

Tôi được chọn vào số những cô gái đó. Câu đối của tôi được chuẩn bị từ lâu, tưởng đã làm khó được trai làng Đà, ai ngờ người đối được lại là Cuội em. Lúc đó, tôi gần như thất vọng. Không ai bắt được ý nghĩ của mình. Sau một hồi im lặng thì có tiếng hát vang lên. Hay quá, chính quá. Mọi người vỗ tay. Thế mà Cuội em cứ giấu tài. Cuội em xuống thuyền tôi, đêm trông trăng ánh trăng, đẹp như cổ tích. Người Cuội em có mùi thơm là lạ, tôi chưa từng ngửi thấy. Khen. Cuội em cười, nụ cười hiền loa loa ánh trăng.

- Đây là mùi lãn khử mùi người anh ở phố tặng. Thơm đặc biệt phải không?

Cuội em hỏi chuyện về tôi, khen tôi xinh. Sau nói về mình. Cuội em bảo mình có tài đặc biệt, làng Đà không ai làm được, đó là khả năng trèo cây. Mà trèo cây đi đặng đít chứ không phải đầu. Trèo cau hai chân bám vào thân cây trước, đu người lên, hai tay sau bám phía dưới đẫy người lên.

Trèo cây gì cũng vậy. Lên đến nơi rồi hai chân đu vào cành, còn tay tha hồ hái quả, làm gì thì làm, nhanh như con khỉ. Cuội em còn biết chọc cười, hài hước. Tôi cười rũ rượi, cười vung vãi trên sông trăng, trăng cũng vung vãi.

- Sao anh không lấy vợ đi, anh lấy vợ chắc làm cho vợ vui lắm. Cuộc sống vợ chồng thế mới hay?

Sau khi nghe lời tôi, Cuội em chột thờ dài, niềm vui ban nãy rơi tồm xuống sông.

- Nhưng anh tôi chưa chịu lấy, tôi làm sao dám vượt mặt. Tôi là em, có những cái phải thiệt thòi.

- Anh giục anh ấy đi chứ. Già quá thì chẳng em nào thèm đâu.

- Nhưng, hình như hai anh em tôi không ai có cái duyên... lấy vợ. - Cuội em ủ dột. Đêm dạo sông thành ra mất hứng, mà không ai muốn về. Cuội em cứ muốn ngồi mãi. Tôi cũng muốn ngồi mãi. Tự dưng thấy thương Cuội em, vì chuyện gì không biết nữa, khó hiểu quá!

Nam nữ đã tản về gần hết, tôi quay mũi thuyền. Trăng sáng hơn, càng lúc càng vành vạnh, thuyền dùng dăng, muốn ngồi lại nhưng phải bước lên.

Từ hôm đó hay chơi với Cuội em, Cuội em quan tâm đến tôi. Trai gái hay ngồi tụ tập ở chiếc cống bê tông đầu làng. Máy đưa con gái thắc mắc: “Từ ngày chơi với thằng Tuất cuội, con Sao hay ra đây hẳn. Trước nào có thấy”. Có đứa lại nói tôi thích Cuội em, thích từ hôm rằm đưa Cuội em lên thuyền. Một con thuyền, một ánh trăng trai gái nên duyên, đáng lắm, đẹp lắm! Tôi không cãi cũng không gật, chỉ thấy mặt mũi nóng bừng, cảm giác là lạ khó tả. Cuội em nhìn tôi làm tôi phải quay mặt đi, sợ chúng nó nhìn thấy, trêu. Có hôm chẵn trâu cùng nhau, tôi và Cuội em bỏ trâu gặm cỏ, chui vào bóng râm cây đề ngồi trò chuyện. Cuội anh đi lấy dong nước cho

lợn, đạp xe qua, thấy tôi và Cuội em, vớt xe đạp ngoài vệ cỏ, sà vào đong chuyện. Cuội anh nói xin lỗi tôi về chuyện lần trước. Nói không ngờ tôi lại trả đòn giỏi thế. Cuội anh khen tôi xinh. Lúc này Cuội em như biết ý, ra chỗ khác ngồi cho Cuội anh nói chuyện.

- Sao xinh thế mà chưa lấy chồng. Chắc kén quá...

- Thì anh cũng đã lấy vợ đâu, như vậy có phải quá kén không?

Cuội anh lắc đầu:

- Không, tại tôi bị người ta chế. Không có ai yêu tôi. Tôi già rồi.

Định nói làng này vẫn còn khối người như chị Xăng, chị Xái con ông Xai, Cuội anh có thể lấy làm vợ. Nhưng sợ Cuội anh buồn, có khi nổi khùng cho tôi phát đá, toi mạng. Thôi.

Chị Xái và chị Xăng là hai cô con gái ông Xai. Xăng là chị, Xái là em. Chị Xăng quá khiêm tốn về nhan sắc, bù lại ông trời cho cái tài thâm thù. Nhiều ông bà trong làng bảo con lấy cái Xăng làm vợ. Chàng trai nào cũng giãy nảy: Ôi trời! Bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu. Chả thèm. Người ta ví Xăng như Thị Nở thời hiện đại. Còn chị Xái mới đúng là một người đặc biệt, hay quên, lả lơi, ăn nói lại bỗ bã, bạ đâu là nhổ nước bọt. Chẳng ý tứ rườm rà. Được cái nước da trắng, dáng người cân đối. Hai chị em mà đổi một phần cho nhau, người là tiên, còn người kia...

Cuội anh cười hềnh hếch khi thấy Cuội em bỏ ra ngồi một mình. Chuyện lâu quá Cuội anh quên mất việc lấy dong lợn. Mặt trời đã kề mặt mình sau lũy tre xa, gần đến lúc phải cho trâu về. Cuội em giục Cuội anh, Cuội anh cuống cuống lao xuống sông, nói với lại một câu: Tối gặp nhau nhé? Tôi nhìn Cuội em, Cuội em nhìn tôi. Sờ sờ.

Trên đường về, Cuội em lấy tay vỗ vào mông mấy con trâu cho chúng đi trước. Rồi nói nhỏ vào tai tôi.

- Sao đừng chơi với anh tôi. Chơi với tôi là được rồi. Một mình Cuội em chăm sóc được cho Sao.

Mắt tôi trân trân nhìn Cuội em. Hai mắt Cuội em long lanh. Tôi hiểu rằng những lời vừa rồi là lời tỏ tình của Cuội em, mộc mạc quê mùa. Nhưng ích kỷ, mà phải vậy, có người nói tình yêu phải giành giật nên ích kỷ, chỉ muốn sở hữu một mình. Cuội em yêu tôi?

Nghe lời Cuội em tôi cố tình tránh mặt Cuội anh. Cuội anh lòng sục cả xóm, sang tận nhà tôi, mấy hôm liền mà không thấy. Cuội em nhanh nọc quá, kéo tôi ra ngoài bãi dứa, gần bờ sông, mỗi tối chuyển một vị trí. Cuội anh tài mấy cũng không tìm được. Nên có lúc Cuội anh nghe hát ngoài bãi sông một mình: “Hoa mặt trăng mà tránh quả mặt trời. Em ơi có biết ngàn lời anh yêu...”. Có lúc hai chúng tôi nghe thấy, Cuội em muốn bịt tai tôi để tôi đừng nghe thấy lời Cuội anh hát. Tuy không hiểu nhưng tôi vẫn muốn nghe Cuội anh hát như thế nào. Nỗi buồn đã ngấm vào lời Cuội anh, ủ dột và không hy vọng. Tại sao Cuội anh lại để ý đến tôi?

Hai hôm sau thấy mặt mũi Cuội em sưng vù, chân đi khập khiễng. Hỏi, Cuội em thành thật trả lời:

- Tôi và anh tôi đánh nhau đấy. Anh ấy nói hai anh em đánh nhau tí thì một trận, ai thắng thì được sở hữu Sao. Anh ấy cũng thích Sao. Giờ anh ấy bỏ đi rồi.

- Tại sao anh ấy bỏ đi? Mà hai anh, ai thắng ai thua?

- Chưa có ai thắng ai thua cả. Đang đánh nhau gay thì cha tôi bắt gặp, ông cầm gậy khua túi bụi. Tôi đã nói đừng đánh nhau. Hai anh em vì tình đánh nhau người ta cười cho. Anh ấy một mực ép tôi, xông vào trước. Rất hăng máu, anh ấy muốn giành bằng được Sao. Anh ấy bỏ đi vì sợ cha tôi. Ôi, sao Cuội anh lại nghĩ đại như thế...

Cuội em ngồi xuống, tay ôm đầu. Ai đó tung lên trời những con chim như vãi lá. Mây đen ủ một cơn mưa, kéo dần. Và mưa, nước giội xối xả. Cuội em không chịu về. Tôi phải kéo tay Cuội em. Chạy thôi kéo ốm đấy, Cuội em mà ốm thì lấy ai chăn trâu, sau này chăm cha già mẹ già. Tay Cuội em nóng hôi hổi, hơi thở gấp gáp. Cuội em lo Cuội anh đi rồi không về nữa, mẹ buồn cha khóc.

Nhưng được ba ngày Cuội anh phải về, nhận lỗi với cha, mặt cúi gằm. Ông Hợi không tha, vẫn mắng như tát nước vào mặt. Cuội anh không né tránh, không ngẩng đầu lên. Buồn rười rượi, cổ nuốt đờn đau cho ngày rơi vào quên lãng.

Cuội anh không dám đối diện với tôi nữa, nhưng còn nuôi tiếc. Đêm đêm, thi thoảng vẫn nghe Cuội anh hát: “Hoa mặt trăng mà tránh quả mặt trời. Em ơi....”. Cuội em vẫn rủ tôi, hai đứa trốn đi chơi một nơi, không đi cùng đám thanh niên làng Đà. Mùa trăng thành ra lãng mạn. Tôi yêu trăng quê mình như mẹ tôi yêu bồ thóc đầy sau mùa gặt. Tôi cũng thấy xanh xang, rờn ngợp khi Cuội em ở bên. Cuội hay ôm ngang bụng tôi, tôi ngồi trên cỏ ngã vào Cuội em. Trăng vây quanh mình, gió vây quanh mình, cả màn đêm quê dịu dàng mùa động tình. Để gáy ri ri... Cuội em đưa tay qua khe ngực tôi, lần tìm vú, tôi rợn cả người. Cuội bảo cho cả ánh trăng lọt vào chỗ đó, thích lắm. Tôi biết Cuội ăn gian. Trăng lọt được vào thì Cuội cũng nhìn được. Đấm thùm thụp vào ngực Cuội em, Cuội phều phào cười.

Thấy Cuội anh đờn đau quá, Cuội em nói nhường tôi cho Cuội anh. Lúc nói Cuội em rớm rớm mắt. Cuội anh lắc đầu: “Nhường thì tao chả thèm, tình yêu không có nhường nhịn. Sao không yêu tao thì tao chịu, coi như tao không có số”. Nói xong Cuội anh bỏ đi. Đồng ruộng lúc nào cũng có mặt Cuội anh. Người khác buồn, giận cá chém thớt cầm liềm chém lúa, đằng này Cuội anh làm như trâu. Cứ thấy việc là lao vào, tối tắm mặt mũi. Làm cho nguôi ngoai, cho quên đau. Cuộc bập vào đất phàm phật. Rìu bổ

củi toàng toạc. Nước gánh phăng phăng... Tôi cũng không dám gặp Cuội anh, đi đâu thấy phải tránh hoặc quay lối khác. Không biết sao lại thế.

Đường quốc lộ mở rộng đi qua làng, mấy làn xe chạy, nhựa trải phẳng lì đi không nảy dít như mấy con ngõ trái đá, trời lên những cục như nắm tay, rồi ồ bò ồ trâu. Đất làng trở nên đất đỏ, một cơn sốt đất bùng nổ. Trong làng nhiều người giàu lên nhờ bán đất. Nhiều công ty của Nhật, Đài Loan, Trung Quốc... về thành lập trụ sở, đầu tư xây dựng công ty liên doanh. Bộ mặt làng Đà sẽ thay đổi từ đây. Cánh đồng trước đây trồng ngô trồng đậu, nay có công ty muốn mua lại, xây dựng vài dự phát triển dân sinh, nghe nói rất có lợi cho dân làng. Các công ty, công trình xây dựng xong thì con em trong làng được nhận vào làm, trả lương cao.

Ông trưởng thôn, Chủ tịch xã, Ủy ban họp bàn nhau, làm môi giới cho mấy công ty mua đất ruộng của dân, trưởng thôn đến tận nhà từng hộ vận động. Ông có cô con gái Cuội anh thích. Ngồi ở quán nước Cuội anh cứ một điều bố, hai điều bố. Thấy Cuội anh đã có tuổi, ăn nói được. Trưởng thôn nhận Cuội anh đi làm cùng mình, vận động dân bán ruộng, mấy công ty trả hoa hồng cao. Cuội anh đồng ý theo trưởng thôn.

Cô con gái trưởng thôn tên Mơ, hơi lả lơ đóm dáng. Theo cảm nhận của Cuội anh thì cô mê anh rồi. Mê anh ở cái cơ bắp cuồn cuộn, lực điền, làm việc không biết mệt mỏi. Không biết có phải trai gái trong làng không ai chơi với Mơ, vì là con trưởng thôn, nên vợ được Cuội anh là giữ chặt lấy. Có hôm anh chị đèo nhau bằng chiếc xe Dream trưởng thôn mới mua. Mơ mặc váy ngắn, áo mỏng bay lơ lửng, hở mông ngực to trắng ngần. Đi ngoài đường cái, Cuội anh đèo còn Mơ đứng lên, tay dang rộng ngược gió thổi. Lãng mạn thì có những khối người nhìn vào bĩu mồm. Cuội em đèo tôi bằng xe đạp lên Ủy ban xin giấy cho em gái, xe đi chậm rì. Cuội anh vụt qua còn quay lại cười, như nhạo, như khiêu khích. Tôi biết Cuội em buốt ruột.

Mua đất dân xong, người ta xây bờ gạch, đổ đất, san gạt. Công trình không thấy xây mà chỉ thấy cái biển rao bán. Nhiều công ty khác, nhà giàu

khác muốn ra mặt đường làm ăn lại đăng ký mua. Đất dân bán được năm triệu một sào - vì lợi ích của dân thì nay người ta bán năm triệu một mét. Dân ngã ngựa người, sờ sững. Lợi dân đâu, giàu dân đâu, chỉ thấy một số người được chia chác, bỗng chốc thành tỉ phú. Dân không còn đất ruộng trồng rau, tra hạt, mà sự đời, công việc cho con cái cũng chẳng có. Nạn thất nghiệp nổ ra. Làng Đà nhiều người đến hỏi trưởng thôn. Chỉ nhận được câu như: Trên đang có kế hoạch, bà con cứ từ từ đợi. Đợi đến bao giờ. Hỏi nhiều trưởng thôn tức bảo không biết, đi chỗ khác mà hỏi. Còn câu: Vậy sao mua đất của dân rẻ mà bán đắt? Trả lời: Bà con đồng ý bán giá ấy chứ. Còn chuyện bán được bao nhiêu là việc của người ta. Cáu tiết, bà con kéo nhau đến hỏi tội trưởng thôn. Đất đá, phân trâu ném vù vù, không thương tiếc. Trưởng thôn bị thương, đêm đến phải nhanh chóng sơ tán, chuyển nơi khác, cửa đóng im ỉm.

Cả nhà trưởng thôn ra nước ngoài sống. Thủ tục làm từ lâu. Không ai làm gì được trưởng thôn. Trước pháp luật ông ta không phạm pháp, chỉ có tội hứa hão với dân làng. Kiếm được một khoản, hoặc là sẽ chuyển đi nơi khác sống sung sướng cả đời, ra nước ngoài còn gì bằng. Chỉ tội cho Cuội anh, theo trưởng thôn làm chỉ được vài tháng lương, không đáng. Khi đi không ai nói gì, cả Mơ nữa. Tình yêu đâu mà xa nhau không nói với nhau một lời. Cuội anh đau khổ điên cuồng. Cơn bão thứ hai trút xuống, Cuội anh ốm xiêu vẹo, da xanh tái, cân giảm nhanh. Lại nghêu ngao hát, nghe đắng đót nao lòng. Cuội anh từ đó làm thơ, thơ vãi nắng chiều, thơ treo cành cây, thơ khăm khăm nồng nồng mùi phân trâu, lênh láng nước đồng chiêm. Thơ Cuội anh nào nuốt những đêm trăng sáng...

“Thằng Cuội ngồi gốc cây đa/
Nhìn người yêu dấu chạy ra nước ngoài...”.

Cuội anh ngấm thêm một mùa tình đau xót. Anh vay tiền quỹ tín dụng, vay anh em họ hàng, bán thêm con nghé lớn, mua chiếc công nông chở hàng thuê. Ai thuê chở gì thì làm, kể cả đất đá, cát sỏi... Lại nữa, Cuội anh

còn đầu tư xây phòng Karaoke, mua máy hát xịn, loa xịn về phục vụ đối tượng thanh niên yêu hát, kiếm khối tiền. Cuội anh thích hát nhạc Trịnh. Lời buồn mênh mang.

Cuội em phải đi bộ đội. Nhà có hai con trai, Cuội anh đã không đi, Cuội em mấy lần ông Hợi xin được, nay không thể được. Cuội em đi, tôi gói lời tình vào chiếc khăn tay, thêu hoa hồng và đôi chim bồ câu hôn nhau, có hàng chữ “Em đợi anh, yêu anh mãi”. Ngậm ngùi ở lại ngậm ngùi đi. Cuội em ôm tôi thật chặt, hôn thật dài. Cuội em đi, độ hai tháng thư về cho Cuội anh: “Anh, em đi xa, anh ở nhà thi thoảng ghé qua nhà Sao động viên giúp, cô ấy là con gái. Trong làng, khối thằng thích. Hãy trông cô ấy giúp em anh nhé”.

Cuội anh chìa lá thư ra, có cả lá thư của tôi. Chữ Cuội em vẫn tròn trịa, nắn nót đẹp như thế. Tôi mời Cuội anh ngồi xuống ghế. Rót nước. Cuội anh nói:

- Sao vẫn đẹp quá!

Tôi quay mặt đi, sợ chạm phải ánh mắt sắc lạnh của Cuội anh.

Nhận sự “giao phó” của Cuội em là trông nom tôi, thi thoảng Cuội anh đến nói chuyện, kể về những ngày thơ ấu. Đó là chuỗi ngày hồn nhiên, thú vị và đẹp đẽ. Có lúc Cuội anh im lặng không nói, tôi thấy bẽ bàng làm sao! Không thể tiếp diễn cảnh này mãi. Tôi đứng lên, quay ra vườn đứng thì Cuội anh cất lời hát, bài Diễm xưa thê lương trong mưa “Mưa vẫn hay mưa cho đời biến động. Làm sao em biết bia đá không đau...”. Tôi không muốn nghe mà giai điệu cứ rót vào lòng. Hát xong, Cuội anh hỏi:

- Tôi phải làm gì thì Sao mới đồng ý?

- Không - Tôi lắc đầu - em đã thuộc về Cuội em rồi, em yêu anh ấy và anh ấy yêu em.

Ngừng một lát, Cuội anh lại nói:

- Tôi sẽ làm tất cả vì em. Tôi có thể làm được nhiều thứ. Không phải tôi lợi dụng em tôi đi bộ đội, nhưng tình yêu vốn ích kỷ. Ngay cả khi đi với Mơ con trưởng thôn, tôi vẫn luôn nghĩ về Sao.

Tôi thở dài héo hắt.

- Cuội anh cũng chung tình vậy sao. Chỉ tiếc...

- Hóa ra Sao khinh tôi, tưởng tôi là kẻ chóng chán mau quên. Đừng nghĩ thế, tôi không chỉ là một thằng Cuội. Lòng dạ tôi không phải cỏ rác. Đừng tưởng gọi là Cuội thì tôi là cuội, tôi cũng là người.

Cuội anh về, lòng tôi trĩu nặng một nỗi niềm khó tả. Biết bao giờ Cuội em về, và có thể tôi sẽ đồng ý cưới luôn Cuội em, yên vị cuộc đời để Cuội anh khỏi ngóng chờ.

Nhưng Cuội em không thể về. Cơn bão đã cuốn mất xác Cuội em trong chuyến đoàn ra biển tham gia văn nghệ với lính đảo. Cuội em hát hay nên được bầu vào đội văn nghệ. Ông Hợi bà Hợi nghe tin như người mất hồn, khóc cạn nước mắt. Cuội anh như người không có hồn. Tấm ảnh trên ban thờ, Cuội em trẻ quá, nụ cười còn đọng mãi trên môi. Tôi nhìn lên, tự bảo nén mà nước mắt ứa ứa. Cuội anh khóc thành tiếng, thê thảm. Bà Hợi chốc chốc lại ôm lấy tấm áo con: “Con ơi khổ thân con quá, chết mà cũng không được gần cha mẹ...”.

Thời gian sau, nỗi đau vơi theo dòng nước sông Thu ven nhà. Cuội anh đến tìm tôi trong một đêm trăng. Cuội anh rủ tôi ra bờ sông ngồi nói chuyện. Thì ra, ra xem bảo gì. Trăng ngập trong dòng nước cạn. Cuội anh nói:

- Tôi rất đau lòng vì cái chết của em tôi. Cả em nữa, em cũng rất đau khổ. Nhưng chúng ta phải vượt lên thôi.

Tôi đã muốn chôn nỗi đau đó vào lòng, nay nghe Cuội anh nhắc lại, muốn khóc. Nước mắt tôi cứ thế trào. Cuội anh lấy ống tay áo mình định lau, tôi giật ra.

- Sao, không biết em nghĩ gì về tôi. Em tôi dù sao cũng chết rồi. Tôi... tôi sẽ chăm sóc cho Sao.

- Không, Cuội anh ơi. Em xin lỗi, em không hợp với anh đâu. Em sẽ không yêu anh. Anh hãy quên em đi. Hãy đi tìm một người con gái khác, anh đã...

Cuội anh lấy tay che miệng tôi.

- Không, đời này anh chỉ yêu em thôi. Sao, anh sẽ làm tất cả vì em. Anh sẽ chạy công nông, cho thuê phòng Karaoke, thuê phòng bạt, bát đĩa ngày cưới, sẽ nuôi trâu, cày ruộng để em được sung sướng.

Cuội anh luồn tay ôm ngang bụng, đòi úp miệng vào miệng tôi. Tôi giật ra, định cho Cuội anh một cái tát, nghĩ thế không đành. Cuội anh yêu thật lòng. Mặt mũi tôi bừng nóng, đẩy Cuội anh ra.

- Đừng làm thế anh, em không xứng.

Cuội anh gắt:

- Không xứng không xứng, phải thế nào là xứng. Anh biết hoàn cảnh của em. Sao ơi nòi nào úp vung nấy.

Tôi bỏ đi, hóa ra Cuội anh chả coi tôi ra gì. “Nòi nào úp vung nấy”, hóa ra tôi... Lòng tự ái sôi lên, tự bảo sẽ không gặp Cuội anh nữa.

Tôi lấy chồng theo sự sắp xếp của mẹ. Chưa yêu người ta được, cứ sống với nhau rồi sẽ yêu. Nhà người ta giàu, mà sẽ có điều kiện giúp được ba đưa em gái mà ăn học. Mẹ tôi nói thế, năn nỉ, tôi nuốt nước mắt vâng

theo. Nhà người ấy ở bên kia sông. Nghe tin tôi sắp lấy chồng, Cuội anh đòi gặp tôi bằng được. Vừa nói vừa khóc:

- Sao ơi, anh không ngờ... không ngờ - Giọng Cuội nghẹn ngào - không ngờ em tham giàu. Em chê anh nghèo nên không đồng ý anh. Hãy nghĩ lại đi Sao ơi, nếu em muốn giàu anh sẽ làm giàu, rồi đón mẹ em, các em em về sống cùng.

- Anh về đi, không phải thế. Về đi, đừng gặp em nữa. Em đã là vợ người ta rồi.

Cuội anh bước đi, tôi quay mặt, nước mắt rơi lã chã. Không đau sao được, Cuội anh ơi, anh là người chung tình.

Sau ngày cưới tôi, có người nói Cuội anh làm những trò gì ở bãi sông, lạ lắm, như một kẻ điên. Sau đó hẳn ngòi thất thần dưới gốc cây đa cạnh nghĩa trang. Lại hát: “Thằng Cuội ngồi gốc cây đa...”.

Được một năm, về làng Đà vẫn thấy Cuội anh đau buồn, đờ đẫn, vẫn ngồi gốc cây đa, thả cho trâu gặm cỏ rồi hát. Cả nhạc Trịnh, nào Hạ trắng, Diễm xưa... Lựa ngày đến thăm Cuội anh, khuyên nhủ. Cuội anh cố như không có sự đau đớn nào.

- Cô đừng về đây lên lớp tôi. Hãy về với chồng của cô đi. Tôi không sao đâu, tôi sống tốt.

- Nhưng anh đừng vậy nữa. Anh hãy lấy vợ đi, đừng chán nản như người ta vẫn nói.

- Tôi không chán nản. Tôi đang yêu và tôi sẽ làm tất cả vì cô ấy. Tôi sẽ cho cô và mọi người thấy rằng tôi không phải là một thằng cuội. Tôi là người. Vợ tôi sẽ sung sướng vì tôi.

Cuội anh ra phố, quyết tâm làm giàu để lấy vợ. Dàn Karaoke gác lại, công nông mang ra ngoại thành thị xã, có lúc dùng đến. Đứng chặn đường đi, tôi muốn nói với Cuội anh lời nữa:

- Em xin lỗi anh, em đã không thể chấp nhận tình cảm của anh... Còn đây là ít tiền, anh cầm theo xem có phải chi tiêu gì. Em mong anh sẽ thành công.

Cuội anh gạt tay tôi ra:

- Tôi đểch thềm tiền của cô. Đừng tưởng không có cô tôi sẽ chết. Quên thẳng Cuội này đi. Tôi không còn là Cuội nữa. Tránh ra.

Chiếc công nông vẫn nổ phành phành. Cuội kéo dây ga, công nông kèn càng bò lên rồi chạy, vừa chạy vừa thở xem ra rất khó khăn. Tôi đứng lặng, trời chiều buông chùng chình nắng nhạt. Ai đó lại tung lên trời những cánh chim...

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Cô Gái Hát Thánh Ca

Chỗ ấy là mùa thu. Cô cảm giác sự hiện diện của mùa thu sớm nhất diễn ra ở đây. Nó thắp lên lá màu, và mỗi cơn gió nhẹ thổi đến thì chúng xào xạc rụng, rơi bời như những cánh chim trúng đạn rớt từ trên cành xuống. Đây là lần đầu tiên cô đi xa như thế, nên khám phá này khiến cô thực sự hài lòng. Lúc mới đến, Ngảo suýt thốt lên trước màu vàng của nó, cảnh mà cô chưa từng nhìn thấy trong đời.

Chỉ biết đây là một chỗ ít người lui đến. Đơn giản nó gần như không thuộc về thế giới của người làng. Nó thuộc về hai mẹ con bà Mãng. Ngảo chỉ mang máng thế, cô chưa gặp hai mẹ con bà bao giờ. Hai mẹ con bà vẫn bị khinh miệt vì mang bệnh hủi, không bao giờ được vào làng. Ông nội đã từng nói họ trông rất dữ tợn. Người ta sẽ nghĩ họ là ma nếu bất ngờ gặp chỗ vắng người, từ bụi rậm đi ra, buổi đêm càng khủng khiếp hơn. Như vậy thì càng khổ thân họ, hai mẹ con sẽ bị khinh miệt cho đến chết. Điều này khiến Ngảo dâng lên niềm cảm thông hiu hắt. Một luồng gió cay bất chợt ùa tới và cô cảm giác khó chịu. Cô không sợ lây

bệnh, chắc chắn rồi. Cô đã từng đọc trong Kinh thánh, những người hủi bị đồng loại xa lánh làm sao. Bản thân họ không có tội, mà Chúa tạo dựng họ, bắt họ phải gánh chịu đau đớn đó, họ sẽ về nước Thiên đàng nhanh hơn và dễ dàng hơn những người khác. Vì họ gánh vác một phần khổ cực thay Chúa.

Ngảo hơi rùng mình, nhưng đó không phải do nỗi sợ lây bệnh gây ra. Đó là nỗi sợ của một sự dấn thân. Người làng sẽ làm gì khi cô tự ý đến đây, là vùng cấm? Cả cha mẹ cô nữa. Mím chặt môi, cô lấy lại can đảm và tiếp

tục lăn bánh. Cô tiến gần đến chỗ mùa thu. Trong đầu cô, hiện ra biết bao thắc mắc. Mẹ con bà Mãng không phải là người sao! Họ cũng là những con người, mà đã là con người thì có quyền như nhau. Chỉ Chúa là có quyền tối cao hơn cả, còn con chiên bình đẳng như nhau. Nước Trời thuộc về những ai sống đạo đức theo lẽ luật Chúa, chứ không phải chỉ dành riêng cho những người may mắn không mắc bệnh. Ác thay, đây lại là một gò đất cao giống như chiếc bát úp không lỗ. Dốc lên cao vút khiến cô không thể nhúc nhích tiến lên. Chiếc xe ì ra. Cô đứng nhìn một cách khó khăn. Xung quanh gò đất là đầm nước um úm. Có những chỗ có thể dùng làm nơi cấy lúa, nhưng vì sợ hãi mà người ta xa lánh những thửa ruộng đó. Cô tự giải thích cho mình thế.

Từ làng đi đến đây phải qua nhiều đoạn đường đồng nhỏ gập ghềnh. Có nghĩa là thế giới nhỏ bé này ở rất xa làng. Người trong làng thường gọi đây là gò hùi. Phải rồi, họ không hề coi hai mẹ con bà Mãng là những con người. Không may mắn cho họ, vì mang bệnh mà phải sống xa... Con Người.

Chẳng còn cách nào khác để leo lên. Lẽ nào quay về. Vậy thì mất cả buổi chiều. Sẽ không bỏ về. Một thoáng tự nhủ, Ngảo nghĩ ra cách là nên gọi. Nếu bà Mãng nghe thấy tiếng, bà sẽ ra đây đón cô. Và cô cất tiếng. Chẳng phải chờ lâu thì đã có người chạy ra, đó là một con bé, có lẽ chừng tuổi Ngảo, khoác lên mình bộ quần áo xin màu rách tươm. Cô cũng nhìn thấy trên đó dấu tích chứng tỏ nó được vá víu nhiều lần. Đứa con gái có một khuôn mặt nhem nhuốc, à không, chắc chắn là một khuôn mặt to tròn, và đẹp nữa. Chỉ có điều nó bị phủ bởi nhiều vết bẩn lấm láp. Còn đầu nó thì xù lên bởi tóc, cũng vàng vọt, chắc bị đốt bởi nắng đồng.

- Mà đến đây làm gì?

Đến chỗ Ngảo, con bé hỏi bằng giọng vênh váo khó tả. Có lẽ nó rất ít được nói chuyện với ai, và chưa chắc được hỏi ai câu hỏi như thế. Đôi mắt nó nhìn vào chiếc xe lăn với sự dò xét.

- Tao đến chơi với bà Mãng, cả mùa nữa. Tao cũng viếng thăm chỗ mùa thu.

Câu trả lời đó nhận càng nhiều ngạc nhiên của đứa kia. Nó không thôi quan sát Ngảo từ đầu đến chân, và cả sự lạ lùng của chiếc xe lăn mà Ngảo đang ngồi.

- Mùa thu nào, chỗ này làm gì phải chỗ mùa thu? Tao chưa bao giờ thấy ai nói thế, đây là chỗ của mẹ con tao.

Ngảo hơi ngượng, đứa kia không biết chỗ mùa thu là gì. Nó là một danh từ để chỉ cái gò này. Nên Ngảo giải thích theo ý nghĩ của mình. Đứa kia à lên một tiếng:

- Chắc chắn mày được học nên mới ví von được như thế.

Ngảo gật đầu: "Tao được học, nhưng không khinh người không được học đâu!". Cô hỏi tên đứa kia, nó nói nó tên Vệt. Nghe mà Ngảo suýt bật cười.

- Mày đẩy tao lên được không?

Yêu cầu đó, đối với Vệt nó phải lưỡng lự hồi lâu. Dường như có sự khó xử trong ánh mắt nó. Có lẽ mẹ nó cấm không cho gặp ai, còn nó thì muốn có bạn.

Không lâu sau mấy cái gãi lên đầu, Vệt bảo Ngảo đợi. Nó vù chạy lên dốc, như một cơn gió.

Lát sau, đi theo Vệt là một người đàn bà, là mẹ nó. Bà ta đi hơi gù, dáng chậm chạp và khó nhọc. Ngảo thấy bà ta tỏ ra khó chịu, đối nghịch với sự rạng rỡ của Vệt. Cô cảm giác mình mang một luồng gió mới thơm đến cho nó, và cơn gió cay đến với bà mẹ. Bà Mãng nhìn Ngảo dò xét, một

đưa con gái ngồi trên xe lăn khiến bà nghi vấn, và không thể thiếu những câu hỏi.

- Mà đến đây làm gì? Đến đây chắc chắn là không có lợi lộc gì đâu. Bạo gan gớm nhỉ! Người ta không nói cho mày biết là đừng nên đến đây sao?

Ngảo lắc đầu, cô tỏ ra là mình không giống những người khác. Cô chứng tỏ mình là người có trái tim nhân hậu và không hề muốn xa lánh ai. Sau rất nhiều nghi vấn của bà Mãng, Ngảo còn đọc được sự hãn học trong đó nữa. Bởi vì bà chưa từng nhận được sự nhẹ nhàng nào từ phía Con Người, nên bà muốn lên giọng với đồng loại của họ là cô. Bà bảo cô nên về đi, nơi đây không phải chỗ cô có thể đến. Thế giới này từ lâu đã bị đóng kín, không hề có sự xâm thực từ bên ngoài. Bà đuổi Ngảo, như sợ rằng cô sẽ là thủ phạm phá vỡ thế giới của mẹ con bà, cướp đi bình yên trên quả đồi thấp hiu quạnh này.

Cô gái ngồi xe lăn nhiệt tình muốn lên đó. Thân thiện giữa tất cả mọi người là điều cô mong muốn, ở cô không có sự khinh miệt nào hết. Nó không tồn tại trong trái tim cô.

- Mày không sợ gì sao hả nhóc?

- Cháu không sợ gì hết, cháu muốn chơi với bà, với Vệt, Ngảo quá quyết. Cuộc sống này là của chung chúng ta, không ai có quyền cấm đoán ai cả.

Chi tiết này đóng đinh vào tâm thức của người mẹ chất chứa nhiều đau khổ. Bà gần như khóc. Trong chốc lát, sự chai sạn đã bị xua tan, bà trở nên mềm yếu và dịu dàng hơn. Khi bà dịu dàng thì bà đáng yêu như bao người mẹ khác. Thôi được, bà thở phào. Bà hỏi cô muốn gì. Cô nói muốn vào thăm thế giới của bà.

Một mình Vệt không thể đẩy được chiếc xe lăn, nên rất cần sự giúp sức của bà Mãng. Lạ thay, khi bà đặt tay vào thì chiếc xe trở nên nhẹ bẫng và leo dốc một cách quá ư dễ dàng.

Đó là một thế giới xơ xác. Một ngôi nhà lè tè thấp và tở tướp. Nó không giống chỗ dành cho con người, nhưng nó đã che chở cho hai mẹ con bà Mãng trong suốt ngần ấy năm. Phần lớn chỉ là những tấm lá, những tấm áo mưa ghép lại, cột vào trụ là bốn thân cây. Bà Mãng có vẻ rất tự hào vào sung sướng khi nói đến nhà của mình. Ngáo tin rằng, vào mùa mưa, mẹ con bà sẽ phải vất vả để chống lại sự nghiệt ngã của mưa gió.

Mặt trời đã giấu mặt mình vào lùm cây xa phía chân trời. Đã đến lúc Ngáo phải rời chỗ mùa thu, nơi cô vừa phát hiện ra. Bà Mãng vui mừng vì có sự xuất hiện này, ít nhất đã có một cô gái từ phía Con Người đến viếng thăm thế giới của mình. Thế là vui rồi. Bà nhận được ở Ngáo sự ấm áp lạ thường. Một cô gái có sức hấp dẫn và đặc biệt đáng yêu. Bà hứa sẽ tâm sự nhiều hơn với Ngáo vào lần gặp sau, còn giờ đã đến lúc để cô phải về nhà...

Sợ bí mật bị đánh cắp, Ngáo sẽ giấu kín chuyện cô đã đến chỗ mùa thu. Cô cho rằng đó là một bí mật cô khám phá ra. Vì thực chất mẹ con bà không bị hủi, không hề. Đứa con gái của bà còn là một đứa con gái xinh xắn nữa. Cô sẽ từ từ tìm hiểu mọi chuyện, và vì sao mẹ con bà lâm vào hoàn cảnh ấy.

Cô đã từng mơ đôi chân lành cứng cáp, để dễ dàng đến nhà thờ mỗi khi hồi chuông lễ và kinh chiều vang lên. Nhưng đó chỉ là những giấc mơ không bao giờ thành hình hài, chúng ngự trị trong giấc ngủ cô, xâm lấn trong một thoáng khao khát cô hiện về lúc ban ngày. Mãi mãi, cô phải chịu đựng cảnh dùng xe lăn đến nhà thờ. Cô khao khát lời Chúa và hằng mong mỏi gần gũi Người. Muốn vậy phải đến nhà thờ. Người ta vẫn gọi nhà thờ là nhà Chúa.

Con đường từ nhà đến nhà thờ không lấy gì là xa, cũng được lát gạch nghiêng rất sạch sẽ. Con đường mà trước kia, chỉ được trải ra những tầng xi, đá thô đập nhỏ, không đảm bảo vệ sinh vào những ngày mưa dầm.

Từ nhỏ, Ngáo đã được tắm đẫm trong bầu không khí của đạo Chúa, những lời kinh cầu trong nhà thờ, rất nhiều bài thánh ca và cả những bài Phúc âm nữa. Cũng như ông bà nội, cô vô vàn yêu Chúa và tin tưởng ở Người. Công lao của ông bà nội tạo dựng cho một tâm hồn trinh bạch là rất lớn. Khi bập bẹ biết nói, ngoài những tiếng bà ơi, mẹ ơi, ông ơi, bà nội còn dạy cho cô nói theo lời Chúa.

“A vê Maria, con dâng lời chào Mẹ. A vê Maria, con dâng lời chào Mẹ. Khi tan màu nắng chiều, và khi con nâng hồn lên. Con xin dâng lời ca chào a vê Maria...”. Ngáo ngồi dưới tán cây nhãn cổ thụ, một cây nhãn lớn không nhớ được trồng năm nào. Ông nội nói nó đã được trồng từ thời ông cụ, và tận tâm dâng hiến đời nó. Bóng râm, những mùa quả, và hơn hết là cả hình bóng của một cổ thụ trong suốt tuổi thơ của mấy chị em. Sự hiện diện của nó giúp cho tuổi thơ của cô có thêm nhiều hình ảnh đẹp đẽ, cô còn coi nó là một kho tàng. Một kho tàng biết chia sẻ.

Mê mãi hát và ngược mắt lên, Đức Mẹ Maria an ủi cho Ngáo. Một tâm hồn gần như trầm cảm. Có những lúc, khi Ngáo cất lên lời hát thì mọi ưu phiền biến mất, cảm tưởng Ngáo cũng không còn tồn tại ở thế gian này. Cô lẩn vào gió và vui chơi với quyền năng của gió. Cô lẩn vào đám mây. Càng ngày cô càng muốn hát thánh ca, hơn hết là những bài về Đức Mẹ, cô cảm thấy mình được ủi an khi ở gần Người.

Đầu óc cô lúc này đang nghĩ đến chỗ mùa thu, bí mật và hình ảnh của mẹ con bà Mãng, và miệng cô thì hát. Ngáo định cất bài Cao cung lên thì con San đến. Nó là đứa bạn thân của cô, ở làng bên, một ngôi làng không theo đạo Thiên Chúa. Theo cô, San cũng ở diện “không thể đi” của cái vùng nông thôn này. Bè bạn cô chúng nó đều thi vào đại học, đưa qua đưa

trượt. Dù thi đỗ hay không thì chúng cũng trôi dạt ở nhiều phương trời khác nhau, chỉ số ít là ở lại. Cô và San nằm trong số ở lại.

Đầu tiên San hỏi về cha mẹ cô, hai đứa em và tình hình của chị cả. Ngảo trả lời San hết cả. Chỉ còn hai đứa em đang học bài trong phòng, mọi người đi vắng hết. San rất thích đề tài đi tu mà chị cả đang trên đường bước tới.

Rất muốn chia sẻ chuyện của mẹ con bà Mãng nhưng Ngảo còn lưỡng lự. Sau cùng cô quyết định nói với San là cô đi đến gõ bà hủi. Cô nói họ thực sự đáng thương và không hề mắc bệnh gì hết. Bệnh tật chỉ là hậu quả của sự hắt hủi, người bị hắt hủi như thế không có bệnh cũng thành bệnh. Ngảo còn muốn rủ San đi cùng trong lần hẹn tới nữa. Nhưng chẳng may cho cô là người bạn thân của cô đã không đồng tình. San gay gắt phản đối và từ chối lời mời. Nó còn dè bida nơi chốn cô gọi là mùa thu, nơi mùa thu ngự vào đó đầu tiên. Nó thực sự là nơi hoang vắng nhưng đẹp.

Suýt nữa thì Ngảo đã to tiếng với San. Cô kìm được lòng mình. Không lợi lộc gì khi để chuyện đó diễn ra. Vậy là chẳng còn hy vọng. Người bạn thân nhất cũng không hiểu Ngảo, không nghe cô giải thích, lại còn tỏ ra khinh ghét người hủi. Nó mang tư tưởng của cộng đồng. Chính cộng đồng đã gieo rắc vào đầu nó chứ nó không có lỗi.

San đi, Ngảo thấy mình bị nỗi cô đơn xâm lấn. Và đầu óc cô trĩu nặng. Cô lại muốn tìm đến Đức Trinh nữ Maria, người sẽ làm lòng cô tĩnh lại. Qua thánh ca, những lời ca tụng Đức Mẹ, cô được gặp Người với một hình ảnh tuyệt đẹp và tinh khiết nhất. “Cung chúc trinh vương không hề nhiễm tội truyền. Lạy mẹ là mẹ Thiên Chúa, mẹ khiết trinh trọn đời. Cung chúc trinh vương, là kho tích ơn thiêng. Mẹ đã hy sinh...”.

Cô học được nhiều thánh ca từ khi vào hội Thiếu nhi thánh thể. Chị quản hội là người sống nội tâm và có đức tin mãnh liệt, siêng năng làm việc theo ý Chúa. Hội Thiếu nhi thánh thể - những con chiên non nớt có sự dẫn

dắt của chị là một đặc ân. Tất cả nhiệt thành đọc kinh và sống phúc âm, hoạt động làm sáng danh Đức Chúa cha, Nước Thiên đàng. Ngảo có lẽ là một trong những con chiên xuất sắc nhất, tìm thấy tình yêu nơi trái tim Đức Mẹ, và càng ngày càng yêu Đức Mẹ hơn. Người có trái tim bao dung đến tất cả con cái ở nhân gian.

Có Mẹ, Ngảo không còn thấy buồn nản. Tâm hồn cô được cứu rỗi và có chốn nương nhờ. Chỗ mùa thu được cô nhớ đến rất nhiều, cả trong mơ. Người ta đôi lúc còn buồn nản khi ở giữa đồng loại, còn hai con người ở chỗ mùa thu đó, bị khinh miệt, sự cô đơn sẽ nhân lên biết bao nhiêu.

Tủi thân cái Vệt, nó là đứa con gái như cô, sao thiệt thòi thế này?

Mùa thu rơi rớt vào trái tim của Ngảo những tín hiệu xào xạc của nó. Và hình ảnh chỗ mùa thu hiện diện, thậm chí sáng rõ hơn ký ức về nơi cô sinh sống, trong lúc này. Đúng ngày hẹn, Ngảo tìm cơ hội để đến chỗ mùa thu, nơi mẹ con bà Mãng nương nấu. Nhưng cô vừa ra khỏi đầu làng thì hai đứa em cũng chạy đến nơi, đầu tóc chúng từa mồ hôi. Cô không biết tại sao chúng lại đi theo cô. Chúng muốn cô cho chúng đi theo với, chúng sẽ đẩy xe và tốc độ nhanh hơn.

- Hai đứa mày biết tao đi đâu mà đòi đi theo?

- Chúng em biết bí mật của chị rồi, - Cả hai đồng thanh nói - chỗ mùa thu đó. Chúng em đã nghe chị nói chuyện với chị San. Chị ấy đã không đi cùng chị, nhưng chúng em thì có.

Khuôn mặt chúng tỏ ra rất quan trọng khiến Ngảo vui, nhưng cô vẫn tỏ ra nghiêm nghị, hỏi chúng: “Không sợ lây bệnh chứ?”. Cả hai lắc đầu không, chị đi được chúng em cũng đi được. Chỗ này, con bé út rất quyết tâm.

- Đúng là tao không muốn chúng mày dính vào chuyện này. Người làng mà biết thì sẽ bị ăn đòn đấy. Tao bị người ta phát hiện, sẽ không ai

đánh tao vì tao ngồi xe lăn. Với lại có lây bệnh, tao chết chả sao, còn chúng mày...

Hai đứa đồng thanh:

- Không sợ gì hết. Chúa đã nói phải giúp đỡ người khác, không khinh rẻ ai là gì. Những gì làm cho kẻ nghèo khó cũng là làm cho Chúa.

Chúng thuộc không khác một con vẹt. Cô không ngờ lời Chúa đã ngấm vào đầu chúng nhanh đến thế, những cái đầu còn non bầy với cuộc đời, và trong sạch hầu như tất cả mọi ý nghĩ. Nhưng chúng không giống con vẹt. Tất cả những ý nghĩ hiện thời xuất phát từ trái tim chúng. Chúng cũng được dạy phải nhân hậu và chúng thực hành được.

Trong nhiều cuộc chơi, nhiều trò mạo hiểm, ba chị em đã từng rất ăn ý và thành công. Cô biết là không thể làm một mình chuyện này nếu gạt chúng ra. Chúng sẽ quyết đi theo cho bằng được.

- Vậy thì cả ba chị em cùng đi. Chúng ta là những người thực hành lời Chúa.

Hai đứa cùng phụ họa: “Chúng ta là những người thực hành lời Chúa”.

Cái Vẹt đã đợi sẵn ở dưới dốc, nên việc đẩy xe lên thật dễ dàng. Sự xuất hiện của ba chị em làm nó vui khôn xiết. Nhưng sự viếng thăm lần đầu của hai người bạn nhỏ khiến bà Măng lo lắng. Sự lo lắng của bà được xóa bằng những khẳng định của Ngáo: chúng là những đứa trẻ ngoan và có lòng nhân ái. Chúng cháu không sợ bất kỳ cái gì. Hai đứa em khẳng định tiếp lời chị y như thế. Bà Măng cười, một nụ cười của con người đã từng chịu nhiều cay đắng.

Tiếp sau, bà Măng đã khiến cả ba chị em kinh ngạc. Điều này được giấu giếm như một bí mật thực sự. Bà Măng không phải là người đàn bà xấu xí, với dáng đi còng còng khắc khổ. Sự thật là bà rất đẹp, không, là cô

rất đẹp. Khi cô ấy đi thẳng người, bỏ chiếc khăn trùm đầu ra và rửa cho khuôn mặt sạch sẽ. Cái Vẹt cũng vậy, nó cũng khiến cả ba chị em sững sờ, khi nó rửa mặt, hết lớp lấm lem, chải đầu tóc mượt. Đến nỗi, đứa em gái phải thốt lên: “Chị ấy xinh hơn chị cả và chị Ngảo”. Hai con người xấu xí bỗng chốc thành hai cô tiên.

Ba chị em há hốc, nuốt từng lời của “cô tiên” lớn - người mẹ nhiều đau khổ. Càng lúc, những lời lẽ đó càng mở ra một bí mật. Mỗi phần bí mật đó đều làm trái tim Ngảo quặn thắt, hai đứa em cũng xót xa. Lần đầu tiên trong đời, chúng hiểu thế nào là sự phức tạp của người lớn. Cái Vẹt, một đứa con gái xinh, chính là sản phẩm của một cơn mưa gió tình tang giữa cô Măng và ông Trùm đạo của làng. Sản phẩm của sự nhẹ dạ cả tin hay thèm khát khó cưỡng. Người kia không mong sự có mặt của nó trên đời, nhưng người mẹ này thì có. Và nó đã được sinh ra trong rất nhiều oan ức, rất nhiều nước mắt. Sự đau khổ và hắt hủi đã thấm vào trí nhớ nó. Thốt nhiên, những ngày tháng bất cực này, nó sống trong mặc cảm và thèm khát tình thương. Mẹ dạy cho nó căm thù, dạy cho nó sống không cần bàn tay của cha. Nhưng không, không một điều gì có thể bù đắp những trống vắng trong nó. Cô Măng nhiều khi không thể làm nó vui, và một vài lần, nó trốn khỏi chỗ mùa thu để đến viếng thăm chỗ Con Người. Tất nhiên nó bị xua đuổi, với sự dè bủ khốn nạn nhất.

Cô Măng chính là cốt nhục của bà lão ăn mày tên là bà Còng. Bà Còng chưa bao giờ nói với con về cha nó. Vì thế, cô Măng lớn lên, và bí mật ai là cha cô mãi mãi là dấu hỏi lớn. Cô Măng lẽ ra đã có thể có những ước mơ đẹp, vì cô là một người con gái đẹp trong thời thanh xuân của mình. Ông Đoàn - trùm đạo trong làng ngày đó còn trẻ, đã nhen nhóm cho những ước mơ cô, và sau đó làm nó tắt ngấm. Kết quả là cô Măng bị đẩy ra ở một thế giới khác, không phải chỗ dành cho con người.

Điều gì đã diễn ra? Không phải sự thánh thiện vốn có của đạo Chúa được thực thi ở đây, mà bàn tay quỷ dữ hiện diện và hoành hành. Đúng là

có tình yêu của cô Măng dành cho ông Đoàn. Còn ông Đoàn thì không. Và tất nhiên phải có sự hiến dâng, không gì khác là thân xác. Cô Măng đã hiến dâng thân xác với niềm hy vọng mong manh. Ngay khi cô mang thai thì có một người con gái khác ở nước Nga xa xôi trở về. Người làng đã muốn gán người trai tên Đoàn ba mươi hai tuổi với cô gái giàu có đó, đây là một đám môn đăng hộ đối, chứ không phải cô gái mò cua bắt ốc nghèo hèn kia. Tài sản của cô Măng còn lại là ký ức cũ mèm của người mẹ, hình ảnh nghèo nàn trong cuộc đời bà, và cả khuôn mặt khắc khổ nữa. Ngoài ra, còn có một ngôi nhà nhỏ bằng vách đất phía cuối làng. Ông Đoàn đã bỏ rơi cô Măng và cưới cô gái giàu có kia.

Sự mặc cảm đã phần nào giữ cô Măng mãi ở cái vị thế nghèo hèn này. Một số người biết chuyện ông Đoàn làm với cô, nên ngày đó âm ỉ làng vì chuyện sinh đẻ của cô Măng. Ông Đoàn không mảy may một trách nhiệm nào. Một vài bà là bạn của bà Còng mẹ cô ngày trước xui cô nên làm to chuyện này. Nhưng cô đã im lặng. Sau đó cô bị luồng gió khinh miệt của người làng nổi lên và xua đuổi. Ông Đoàn cho rằng những dư luận đáng ghét kia là do cô Măng gây ra, ông đã thẳng tay coi đó là người con gái lăng lơ, vu oan. Người ta đứng về phe ông, vì gia đình ông có thế lực. Kết quả là cô Măng bị cấm không được về làng. Cô an cư ở chỗ mùa thu, một gò đất hoang liêu giữa đồng xa.

Vậy vì sao có chuyện bệnh hủi ở đây. Bạn sẽ không phải đợi lâu. Ngày đó, cô Măng sinh con, khó khăn bủa vây. Bệnh tật thi nhau tấn công cô. Tình yêu con đã giúp cô vượt qua tất cả. Những mụn nhọt trên mặt cô Măng đã biến thành bệnh hủi khi cô về chợ mua đồ cho con. Người đó tung tin cô bị hủi. Và sự ghê sợ đó, cộng thêm những khinh miệt trước đó, vô tình đã vẽ vào đời người đàn bà cực khổ này căn bệnh quái ác. Nó càng ngày càng lớn lên. Người ta càng lấy cớ đó để xa lánh con bệnh. Đời hai mẹ con trượt dài trong tăm tối, càng xa Con Người.

- Đó là một sự nhẫn tâm rất lớn. - Thăng em trai nói.

- Đúng, đó là sự độc ác mới đúng. Sao người ta độc ác thế! - Em gái út nói thêm.

Ba chị em ngồi thảo luận vấn đề này. Đó không còn là chuyện riêng của mẹ con cô Măng nữa. Với ba chị em cái Vẹt đã là một người bạn. Nó không hề hung dữ như người ta nói. Cô Măng cũng vậy, cô hoàn toàn hiền lành, và không hề có một thoáng hiển hiện của cái ác. Cay nghiệt hơn, mẹ con cô mãi phải mang cái vỏ bệnh tật để gồng mình sống. Sẽ phải giúp họ như thế nào là vấn đề ba chị em đưa ra bàn bạc. Tuy rằng, hai đứa em của Ngảo còn quá nhỏ, nhưng ý nghĩ của chúng thì không nhỏ chút nào.

- Chị sẽ giúp mẹ con chị Vẹt chứ? - Con út hỏi.

- Sẽ giúp, ba chị em chúng ta sẽ giúp, - Ngảo nói, - nhưng chị chưa biết bắt đầu từ đâu.

Hai đứa em đồng thanh: Sẽ nói với ông nội, ông nội sẽ chỉ cho ba chị em phải làm gì. Chưa biết chừng ông có cách hay. Thế là ba chị em cùng đến gặp ông. Ông thực sự tỏ ra lo lắng, vì đó là một nơi không phải dành cho ba chị em. Đó là gò hái, rất dễ lây bệnh. Ngảo giải thích là họ không bị bệnh, mà họ chỉ bị đời ngược đãi. Vì người ta ngược đãi mà họ đã tự nhận mình bị hái. Thực chất không hề có chuyện đó. Nhưng ông không tin. Ông cũng bị đóng đinh ý nghĩ cay nghiệt đó vào trong đầu. Với tất cả mọi vấn đề, ông tỏ ra nhân hậu, nhưng với hai mẹ con cô Măng thì tuyệt nhiên không. Ông cho đó là người đàn bà mất nết, lại còn định đổ oan cho ông Đoàn, mà nay đã làm trùm, người đứng đầu trong nhà thờ làng, một con chiên của Chúa. “Các cháu nên từ bỏ ý định đến đó lần thứ hai, sẽ không lợi lộc gì ở đó”. Ông nói. Điều đó làm Ngảo vô cùng thất vọng, ngay cả ông nội là người ngoan đạo cũng không hiểu cô. Ông đã không hiểu cô thì những người khác sẽ từ chối để hiểu. Và chẳng bao giờ có cơ hội kéo mẹ con cô Măng về với cộng đồng.

Cùng với một ý chí, và sự ngây thơ hồn nhiên trong ý nghĩ của hai đứa em có tấm lòng nhân hậu, khiến cho Ngảo dũng cảm nói chuyện này với cha mẹ. Cô nói ba chị em đã đến đó, chỗ mùa thu, chỗ mà cô đã không trốn được hai đứa em. Cô thề với cha mẹ những gì cô nói là sự thật. Cô Măng là người đàn bà đẹp, cô ấy không mắc bệnh gì hết, cô ấy cũng không bị còng. Những lời cô nói bị cha mẹ phủ nhận: “Con mụ đó còng như chính mẹ nó, mới hôm qua người ta còn nhìn thấy dáng còng đó lội sông”.

Dù đã bị cấm, một cách tuyệt đối gay gắt, nhưng ba chị em vẫn đến chỗ mùa thu, nơi không phải của Con Người. Chính thức là Ngảo đã trốn cả các em vì sợ liên lụy chúng. Nhưng bằng cách nào đó, không hiểu nổi, chúng vẫn bám theo được cô, và chỉ khi gần đến nơi, chúng mới xuất hiện. “Chị không muốn các em đến đây nữa, chị không muốn các em bị liên lụy”. Hai đứa kia nói: “Chúng em cũng như chị, đều thương chị Vệt, chị đi được chúng em tại sao không? Sẽ không bao giờ đến đây mà không có cả ba chị em”. Thằng em trai còn dẫn mạnh mấy từ cuối. Chúng đã chứng tỏ tâm hồn vĩ đại trước tuổi của chúng. Điều đó làm Ngảo vui, ít nhất còn có hai đồng minh tí hon này.

Giấc mơ cứu giúp hai mẹ con cô Măng chưa thành thì tai họa đã giáng vào ba tâm hồn non nớt. Chuyện ba chị em dám đến gò hủi đã bị người làng phát hiện. Và ngay tức khắc tin này lan nhanh, còn hơn loại bệnh dịch hiểm nghèo. Những đứa trẻ dè bủ, những ánh mắt người lớn cay nghiệt. Ba chị em cũng bị coi là kẻ nhiễm bệnh hủi. Người ta đòi phải mang chúng đi, ít nhất là sống cho xa dân làng.

Chuyện này đến tai cha xứ, bắt buộc cha phải can thiệp vào khi người về làm lễ. Cha mẹ Ngảo đồng ý rằng chuyện ba đứa con đến gò hủi là sai, nhưng không đến mức bị đuổi khỏi làng. Người làng không nghĩ thế. Nên đã có những trận to tiếng diễn ra.

Cha xứ đã dẫn vào chuyện này, và kết luận của cha bắt mọi người phải nghĩ lại. Cha muốn gặp ba chị em. Trong nhà phòng (nơi cha nghỉ ngơi),

Ngáo đã muốn nói sự thật, là bí mật có liên quan đến ông Trùm, nhưng nhớ lại lời cô Măng, cô không muốn bí mật đó được tháo gỡ, “hãy mặc nó”, Ngáo đã không nói. Cô chỉ khẳng định với cha rằng mẹ con cô không hề bị bệnh, chỉ những vu khống của người dân là mang bệnh thôi. “Trình cha, Chúa đã dạy chúng ta thương yêu tất cả mọi người. Những người hèn kém không có tội...”. Lời của Ngáo khiến cha xứ vui mừng. Và để chuộc lỗi vì quá bận, cha không hề biết có hai mẹ con tội nghiệp đó tồn tại trên đất này. Họ bị bưng bít trong quên lãng nên cha không thể nào biết. Cha muốn đích thân đến đó đưa hai mẹ con về đây.

Trong rất nhiều giấc mơ, thì với Ngáo, giấc mơ mẹ con cô Măng được trở lại với Con Người đã thành sự thực. Họ hoàn toàn khác lạ so với những gì người ta nhìn thấy trước đó. Cô Măng không bị còng, chẳng bị lở loét khắp người, cũng không là một mù già còm nhom xấu xí. Hình ảnh đó chỉ là sự nguy trang của bóng tối. Thực chất hình ảnh họ đã bị ngược đãi, nên để thích nghi, mẹ con cô phải... hóa trang! Cô Măng bước đi khoan thai với một vóc dáng cân đối và khỏe khoắn. Cả làng như vỡ ra, sự ngạc nhiên đổ về trong mọi ngõ ngách của thôn xóm, len lỏi vào từng góc trái tim con người. Lẽ nào đây là người đàn bà hủi đó. Sự tin tưởng của cha xứ vào ba chị em Ngáo đã rửa đi những hình ảnh xấu cho mẹ con cô Măng. Cha cho thêm một lễ vào chiều chủ nhật. Trong thánh lễ, người kêu gọi nhân dân đóng góp để giúp đỡ cho hai mẹ con cô Măng dựng một mái tranh để ở. Cha muốn cô về sống trong làng và thay mặt Chúa xóa cho cô những tội lỗi trước đó. Cư dân không thể không nghe lời cha, nhưng những lời dè bủ vẫn chưa hoàn toàn tắt hẳn.

Ngày hôm đó, đã có cuộc gặp gỡ giữa ông Đoàn - trùm đạo và cô Măng. Ông tỏ ra hối hận vô cùng, và ông muốn bí mật bù đắp. Chỉ xin đó mãi là bí mật. Cô Măng khóc, hai hàng lệ tứa: “Ông hãy ôm lấy bí mật của ông, sẽ không ai phơi nó ra cả. Cũng chẳng cần ông phải bù đắp”.

Đó là tin buồn với Ngảo. Cô Mãng quyết định ra đi, không nhận bất kỳ một ân huệ nào từ phía làng, và cả phía cha xứ. Cô muốn ra đi từ lâu, nhưng một điều gì đó khó nói đã níu giữ. Dù sao, những ngày tháng mốt thếch sống xa Con Người, hai mẹ con đã nếm trải đầy đủ cơ cực. Cô những hy vọng người đàn ông đó trả cho cô cái cô cần được nhận, nhưng không, cô không cần gì nữa cả.

Vẹt đến tạm biệt Ngảo để theo mẹ ra đi. Ngảo trao cho nó mẫu ảnh Đức Mẹ mà cô luôn đeo ở cổ. “Hãy giữ lấy để luôn được may mắn”. Ngảo hát cho Vẹt nghe bài thánh ca, bài tung hô Đức Mẹ. Cô muốn người bạn nhỏ của mình sẽ được Đức Mẹ che chở.

Hai người bạn nhỏ cũng có mặt trong cuộc chia tay, chúng thể hiện tình cảm bằng việc chúc Vẹt may mắn. Chỉ Ngảo là u ỉ nổi buồn trên khuôn mặt trong cuộc chia tay này.

- Mẹ và bạn đã quá khổ sở. Bạn đi may mắn và luôn nhớ đến chúng tớ.
- Ngảo nói.

- Tớ hứa, sẽ nhớ mà. Ngay lúc này cũng nhớ rồi. - Vẹt nói.

- Chính tớ đã làm liên lụy đến hai mẹ con. Bình yên của mẹ con bạn đã bị tớ đánh cắp, chỉ vì cái tính muốn khám phá.

- Không, - Vẹt lắc đầu, - nếu bạn không đến, sẽ không làm tan được những ký ức yếu mềm mẹ tớ giữ trong mình bấy lâu. Vậy thì chẳng bao giờ tớ được đến gần Con Người. Chính bạn đã cho tớ gần Con Người, Ngảo ạ.

Ngảo thấy đó là những lời thông minh nhất mà người bạn đó từng nói.

9-4 -2007

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Trai Làng

Tôi thất lòng khi nghe tin Bường và Xường đánh nhau. Hai chữ Đánh Nhau cửa vào tim tôi một nhát sắc ngọt. Trên bến sông rất nhiều người gào thét. Hai người đàn ông lực lưỡng với tấm thân trần bóng nhẫy, sở hữu mỗi người một cây sào trên tay làm vũ khí quật vào nhau. Nó không kinh khủng như dao và kiếm nhưng nó giết được người. Nó chọc vào tim gan những người thân.

Một trong hai không được tình yêu, và người đó trở nên uất hận. Uất hận thường là tâm trạng của kẻ đại bại trong cuộc tình tay ba. Xường uất hận vì là kẻ bại. Vì sao thế? Anh không hiểu được. Tôi không hiểu được. Trái tim người con gái là tôi chỉ có một, làm sao chia hai. Tôi hận là chỉ có một trái tim. Xường ơi. Tôi hận là mình đã phụ bạc anh. Anh là chàng trai tốt.

Tôi đã chọn chàng trai thua kém người kia nhiều thứ quá, cả nội dung và hình thức. Ngả lòng về một người đàn ông hoàn toàn thua kém người kia có phải là sai lầm tệ hại. Và nếu tôi ngả lòng vì ai đó hơn Xường, anh chắc đỡ đau khổ hơn. Anh vẫn hỏi tại sao em yêu hẳn, trong khi em thừa biết anh hơn. Sự gay gắt này bùng cháy trong đôi mắt náy lửa của chàng trai. Cô gái ạ, em không muốn anh ta mất hết. Em muốn cứu đời anh ta. Tôi không nói ra mà Xường hiểu chuyện đó.

Chẳng cần nói ra Xường cũng hiểu. Anh nói, em không có lỗi, tại sao bắt em gánh chịu trách nhiệm này, em phải được hưởng hạnh phúc. Không ai bắt hai con hổ dừng lại được. Tôi cũng không làm được điều này, và nước mắt không ngừng tuôn tuôn. Hai cây gậy vẫn quật vào nhau, liên hồi.

Bọt bắn tung tóe mỗi khi đầu cây gậy vụt xuống mặt nước. Hai con thuyền nhỏ chênh chao, nghiêng bên này, ngả bên kia. Có những lúc cả hai con hổ chiến trên thuyền suýt rơi xuống nước. Và, đã có người rơi xuống. Bường bật ra khỏi thuyền. Người kia để bạn chiến của mình ngoi lên thuyền, trận chiến mới được tiếp tục.

Bường ơi, Xường ơi, sao cửa vào tim em đau nhói?

Không cầm lòng được, tôi lao xuống sông. Cứ quần áo đó lao xuống, nhằm hướng hai con hổ chiến, bơi bơi.

Lao vào giữa vòng chiến tôi đã uống nước, một ngụm hai ngụm. Trong tôi nhoi nhói ý đồ ngăn cản hai hổ chiến. Và hình như họ đã dừng lại khi tôi nhào được ra giữa sông. Họ dừng lại và nhìn nhau. Hai chiếc sào đang bất động. Ôi cái đàn ông yêu. Ôi cái đàn bà... Cái đàn bà tôi để diễn ra cuộc chiến này. Cả hai cùng nhảy xuống lôi tôi lên. Gần như kiệt sức, tôi cố hét, tránh xa nhau ra! Và chỉ nghe thấy tiếng của Bường và Xường xối vào tiếng nước bì bõm. Nước ào vào miệng tôi. Hai người cùng túm được tôi và lôi vào mình. Hai con hổ cố lôi tôi vào mình. Và cảm giác mình bị xé ra làm hai. Cảm giác tấm thân đuối nước và ngọt ngào, kiệt sức.

Này Bường ơi, Xường ơi, hãy để em sống với chứ. Lòng tốt của hai anh đang hành hạ em đó, có hiểu không. Tôi tan vào nước, là một vệt cửa của sóng sông, rồi bỗng thấy mình ngồi trên con thuyền chịu bão gió đánh đập vùi. Tôi là con thuyền nhiều bão gió. Con sông nhỏ êm ả chảy qua làng không còn là chốn bình yên tuổi nhỏ xa xưa. Con sông thẳng trầm và dòng chảy mỗi mòn năm tháng. Tôi đã thành thiếu nữ và thành sự giao tranh của hai chàng trai.

Tĩnh lại, hai người đàn ông nhìn tôi. Hai người đàn ông mình trần và bê bết nước. Bốn con mắt đỏ au và chưa nguôi cảm phẫn.

Hai anh hài lòng chưa, tôi nói trong tiếng khóc, chưa chết hả? Con sông này không giết được hai anh rồi. Sao đòi tôi khổ! Tiếng than tôi chua chát xua Xường đi. Chỉ Bường ôm lấy một cơ thể đang run.

Bường là gã bất cần trong tuổi trẻ của mình. Đúng ra là buông thả. Bường con một. Cha Bường xưa là sếp to dưới thành phố. Ông bị tai nạn khi đang hoạn lộ thênh thang. Tai nạn đó giết chết ông. Mẹ Bường về quê sống, cái làng nghề cổ điển này. Tôi gọi làng Cổ Điển. Làng nghề mang tên Nỗi Buồn. Bường là gã quậy phá. Nhưng chẳng hiểu sao tôi lại muốn bù đắp cho những mất mát của anh, giống như người gây ra chuyện đó. Hay tôi muốn cứu vớt Bường, để anh đừng lún sâu vào sai lầm. Vậy thì lý trí tôi ơi, có thể nào hạnh phúc với một người khi chỉ có tình thương. Tôi có hạnh phúc khi lấy một người chỉ khiến tôi có tình thương.

Xường không phải là không có vết nhơ nào. Anh cũng đầy tham vọng, kiếm tiền từ buôn bán, nhưng đang phải cố dạy học để tìm cơ hội khác. Trong tình yêu, anh cũng là kẻ cơ hội. Có một lần, chính anh đã định tiến tới một cô gái chỉ vì nhà cô ta ở ngoài thị xã, và có khả năng cho anh công việc. Nhưng sau đó chuyện đổ vỡ. Tôi dù đôi lúc rung rinh với tình yêu anh, nhưng không khỏi suy nghĩ.

Bường có thể tự tử, hoặc làm liều chỉ vì không được tôi chấp nhận, nếu tôi chấp nhận Xường. Xường là một chàng nhà giáo, ít nhất sẽ nghĩ chín hơn. Xường sẽ khác hơn. Tôi hy vọng thế. Xường sẽ được một người con gái khác tốt hơn tôi yêu thương. Người con gái ấy sẽ làm vợ anh. Với Bường, tôi mong mình là cơn gió nhiều hơi nước, an ủi đời anh. Nhưng cũng thật khó nắm bắt được con tim mình, con tim khó bảo, phải không tình yêu. Yêu ai và thuộc về ai là con tim, ta không quyết định được.

Cha tôi ngồi cô độc như một pho tượng cổ đã ngả màu thời gian. Sự cô độc cho phép tôi liên tưởng đến một xác ướp. Nhưng đã có lúc cha lúc

lắc cái đầu. Cái đầu lúc lắc là tín hiệu để chứng tỏ rằng cha còn sống. Cha không chấp nhận sự hiện diện của kẻ bạo ngược là Bường trong đời cô con gái của ông. Cha thích Xường. Nhiều lần cha khuyên con gái nên đồng ý Xường. Một đứa con gái muốn tốt phải đặt cạnh người chồng tốt. Xường có đức tính đó. Sự nhí nhảnh và quyết đoán của con tim tôi đã khiến cha nổi cáu. Kể từ khi mẹ mất cha ít khi nổi cáu. Hiểu rằng đó là ý tốt của người thân sinh, nhưng con tim khó bảo. Xin lỗi cha. Chỗ cha ngồi thường xuyên là chiếc chõng tre, bên cạnh có mấy chiếc bình cổ lớn. Chỗ ngồi đôi khi được trang trí bằng vài tia nắng lọt qua khe cửa gỗ. Ngôi nhà gấp đôi lần tuổi cha. Cha là ông già bảy mươi. Đáng vẻ đó, tôi thấy cha như một dấu chấm than giữa hai dấu ngoặc đơn cuộc đời.

Một hôm thằng Ngán em tôi về đứng trước Dấu Chấm Than, nói: "Cha ơi, cho con một trong số chiếc bình cổ kia, con lấy vốn làm ăn". Thằng Ngán theo bạn chạy ra phố. Làng có trăm thằng thanh niên thì gần trăm thằng chạy ra phố đợt này. Đôi mắt cha đỏ au và bùng lên một sự căm uất.

- Thằng bất hiếu, mày đòi bán cả tao đây này.

Ngán không thuyết phục được cha, làu bàu bỏ đi. Nó từng muốn tôi tham gia thuyết phục cùng nó. Tôi đã từ chối và đã không thể từ chối thêm được kẻ những nhăng như con đỉa. Nên đã cùng nó thuyết phục, cùng bị mắng té tát và bỏ ra ngoài. Không gì lay chuyển được ý cha. Những đồ cổ cha giữ như muốn lưu truyền một thứ ký ức, mà có lẽ nó thật yếu mềm. Không yếu mềm làm sao cha buồn rầu mãi từ khi mẹ mất, hơn mười năm nay. Ngán bỏ đi với bạn nó. Nó muốn tìm ước vọng ở nơi xa xôi.

Mẹ mất và bỏ lại ba cha con. Minh cha nuôi hai chị em lớn lên, bằng nghề làm bánh đa, bằng cá đánh lưới dưới sông ven làng. Ngán là một đứa con khó bảo của người cha tội nghiệp. Nó ưa phóng túng bay bổng ngoài phố, không chấp nhận cuộc sống thâm trầm của cha. Hai người đàn ông trong nhà, hai thế hệ, hai cách nghĩ, hai dòng chảy trái ngược. Không dạy

nỗi con là nỗi đau thống thiết của nhiều người cha tội nghiệp. Và, gần như cha chỉ còn hy vọng vào tôi. Cha nói chỉ còn hy vọng vào đứa con gái, vậy mà con gái không nghe lời, không lấy Xường nhà giáo làm chồng. Cha nói chỉ còn hy vọng vào thằng con rể tốt để tâm sự cùng cha. Có con rể tốt như có thêm con trai trong nhà. Những nhạc phụ vẫn mơ điều này hơn là mơ con gái lấy chồng giàu có. Tấm lòng vẫn hơn của cải.

Con hãy nghe lời cha nhé, con yêu. - Cha nói.

Tiếng cha nghe như nỗi thống thiết vọng về. Hãy nghe lời cha nhé, con yêu. Nhưng con không yêu anh nhà giáo, con người không thể có sự sống nếu không có tình yêu. Sự không nghe lời rốt cuộc nhận được thêm sự căm phẫn. Cút đi cút đi. Điệp khúc của cơn giận dữ. Tôi chấp nhận, nó diễn ra thường xuyên trong thời gian này. Cha đã tuyệt vọng vì không nói được tôi. Và mong cha hài lòng, có những lúc tôi định làm theo ý cha, nhưng khi gặp Bường thì ý định đó vội vàng vụt tắt. Khi Bường đặt những nụ hôn bạo liệt nhiều sức mạnh lên môi tôi thì ý định đó vội vụt tắt. Khi Bường nói sẽ cưới tôi bằng mọi giá thì ý định đó vội vàng vụt tắt.

Tôi trở về quỳ thụp xuống trước mặt cha, nói lời xin lỗi. Điều đó thật sự lạ lùng. Tình yêu cha dành cho con gái lớn hơn tình yêu dành cho bản thân. Sự hy sinh của cha cho con cái lớn hơn cho tấm thân già nua kia. Cha vẫn ngồi gọn trên chõng tre, đặt dấu chấm than trong hai cái ngoặc thời gian. Có lẽ cha chỉ là một thứ đồ cổ, cha nói. Có lẽ cha đã quá gia trưởng. Có lẽ cha đã không cho các con hạnh phúc, cha ân hận.

Thôi được, hãy làm theo ý con đi con gái. Sau câu nói ấy đồng nghĩa với sự dẫn vạt bản thân của cha. Cha buông xuôi cho tôi quyết định duyên phận mình hay vì thực sự người cảm thấy mình quá già nua trong cách nghĩ. Tôi đã khóc trước mặt cha, đã đời.

Gặp Xường ở bến sông, đôi mắt anh tái dại. Đừng nhìn em như thế Xường ơi. Xường lao xe đi và không nói gì. Pêđan xe kêu cút kít. Xường không nói gì chỉ chiếc xe rên lên. Anh không muốn gặp tôi, không muốn gặp người con gái không yêu anh mà đi yêu người không tốt bằng anh. Tôi đánh giá nhầm Xường. Anh là kẻ có tham vọng, thực dụng trong tình yêu. Có độ anh từng tán tỉnh một cô giáo khi đang theo đuổi tôi. Thực sự tôi chẳng cần để ý đó là ai, nhưng anh định bắt cá hai tay thì khó được rồi. Xường là chàng nhà giáo quê mùa và không cao thượng như tôi tưởng. Anh đang dẫn vật mình, đang làm hình ảnh mình xấu đi.

Chúng tôi lớn lên bên nhau và có một ký ức đẹp, những kỷ niệm đẹp. Xưa làng có nghề làm gốm và những năm chuẩn bị có thể hệ chúng tôi thì nghề gốm mất. Nghề bị mất trong sự xót thương của những người tâm huyết. Một ngôi làng cổ có cây đa bến nước mái đình và những ngôi nhà cao tuổi. Những ngôi nhà cao tuổi lại bị xâm thực bởi thời gian và đồng tiền. Chúng có nguy cơ tồn thọ và biến mất trong thời gian này, như những ông già cứ ngã dần xuống. Tôi và Xường gắn bó với nhau trước, gắn bó trong hội xuân và những canh hát sân đình. Thanh niên trong làng thường sinh hoạt văn nghệ sân đình đón trăng và tình tứ nói lời yêu. Tôi chưa nhận lời yêu Xường thì Bường xuất hiện. Một chàng trai có chút nông đã nổi bật trong đám thanh niên vốn hiền lành của làng. Chút nông đó làm trái tim gần như êm đềm và thánh thiện tôi chênch chao. Nó giống một cơn gió mới mạnh mẽ thổi về trên cánh đồng bình lặng. Thanh niên làng ít học ít ra ngoài và trung thành với nghề làm bánh đa cha ông để lại. Bường thì khác. Anh đi đi về về bằng sự giàu có của bố. Hà Nội, Hải Phòng, nhiều thành phố khác. Cách ăn mặc của anh cũng khác. Và từ từ anh làm tôi khác. Và từ từ giảm bớt gắn bó với Xường. Bường đã thắng. Hoàn toàn thắng. Anh không hiểu nổi em, Xường nói, em dễ chênch chao.

Xường dẫn vật hình ảnh mình bằng cách ăn mặc xộc xệch để khuôn mặt xộc xệch đáng đi xộc xệch. Những cơn mưa ứ đọng vì thế kéo về làng nhiều hơn? Xường còn trang trí bên mình một hình ảnh khác nữa. Một

người con gái bình thường đến mức xấu xí. Người đã nghĩ mình ngàn phần ngàn ế. Hay anh tự nguyện cứu vớt một người con gái khỏi ế chồng. Cha mẹ Xường là những nhà giáo về hưu. Những nhà giáo thường hiểu nhiều về con cái họ. Và bất ngờ có một cô gái không xinh đẹp thường xuất hiện ở nhà mình, đi với con trai mình khiến họ suy nghĩ. Con gái ở quê sống đã đơn giản, tình yêu cũng giản đơn. Người con trai có thể một tuần chinh phục được trái tim con gái. Nhạc phụ nhạc mẫu chinh phục con rể tương lai bằng những lời săn đón, bằng chum lặc để góc buồng. Với Xường chẳng đến một tuần đã chinh phục được trái tim cô gái. Cha mẹ hiểu sự đau khổ của con khi con dâu tương lai của họ không phải là tôi. Họ đã từng hy vọng điều đó. Niềm hy vọng tắt và họ không thể làm gì hơn để giúp con, chỉ khuyên con nên suy nghĩ kỹ.

- Anh đừng như thế này, em không muốn thấy anh thế này, - Tôi nói. - Anh phải đàn ông.

Đàn ông làm gì, Xường chua chát, người ta có ưa đàn ông đâu.

Xường, đừng hận em. Tôi nói. Đừng hận người luôn kính trọng anh. Xường bỏ đi. Bóng anh đổ liêu xiêu trên đường, lời anh như lưỡi dao chích vào tim tôi sắc lạnh.

Ngán thất bại ở phố, trở về. Cha tôi ốm nặng, chỉ lặng lẽ nhìn nó treo khuôn mặt cay cú trên mình. Cha ốm nặng đến nỗi không thể dậy được, ngày càng giống cây sậy, ngày càng vô hồn. Nếu không có đôi mắt khô nhằn nheo chớp chớp thì có lẽ mọi người sẽ nghĩ đây là một xác ướp. Công việc duy nhất của tôi lúc này là chăm sóc cha và làm cho những mạch máu trên thân thể người lưu thông bằng cách xoa bóp.

Thằng Ngán đòi cho nó mấy bình cổ đem bán, mấy tay buôn dưới Hà thành sẵn sàng trả giá cao. Giá cao mấy tay buôn tung ra làm Ngán mờ mắt.

Nó cần tiền. Những thất bại khiến nó khát tiền. Miệng cha khô khốc chỉ thều thào: Không được, và cánh tay co lên như đoạn tre khô gập khúc. Thăng Ngán không để ý đến điều đó. Nó không cần biết biểu hiện của cha lúc này. Cho hay không nó vẫn lấy. Ngán mang đi mấy chiếc theo nó là có giá trị. Cha đau đớn nhìn nó. Nắng không lọt được vào nhà, trời rít từng đợt nồm non.

- Ngán, em đừng làm thế, - Tôi nói - cha không đồng ý thì không mang đi đâu cả.

Chẳng đếm xỉa gì, thằng Ngán gất lên: "Liên quan gì đến bà. Còn thân bà đấy!"

Còn thân bà đấy! Giọng điệu của sự thách thức. Cái thân tôi. Nó khinh cái số kiếp của chị gái nó. Phũ phàng buộc đồ vào xe, nó phóng thẳng. Quay vào, mắt cha chặt ra được hai cục nước, vón lại rồi tan vào lớp da nhăn khô.

- Con xin lỗi không ngăn được em, Tôi nói - chúng con bất hiếu quá.

Sắc thuốc và chăm sóc cha là việc tôi có thể làm trong lúc này. Và đó là sự báo hiếu của đứa con gái. Cha từ chối đi viện. Cha từ chối đi viện vì tuổi tác cao. Cha từ chối đi viện vì cho rằng chẳng ai cứu được tuổi già. Cái chết không ai tránh khỏi, chỉ nhanh hay chậm, cha thều thào nói. Mùi thuốc khiến cha vui. Hành động của con gái khiến cha được an ủi. Cha không ngừng nhìn những chiếc bình còn sót lại. Cha không ngừng nhìn lên bàn thờ mẹ.

Chẳng bao lâu thằng Ngán lại về. Thằng Ngán về đem theo cục tiền lớn đòi mua mấy ngôi nhà cổ. Trả ba trăm triệu một chiếc. Đó là một số tiền lớn. Ba trăm triệu với một ngôi nhà cao tuổi đang chịu sự nghiệt ngã của thời gian. Đó còn là ước mơ của những người nghèo. Nhưng những người già không bán. Họ bảo các con phải giữ lại, đó là công lao của tổ

tiên. Là một phần văn hóa. Lũ trẻ chưa được phép nên im răm rắp và ngo ngoạ ngứa ngáy chân tay. Ngán vốn đã bị coi thường là thằng con lêu lổng không nghe lời từ bé, giờ thêm tội gạ gẫm này nọ. Người ta không thích nói chuyện với người họ không tôn trọng. Điều này gây cay cú trong nó. Thằng Ngán ngấm ngầm trả thù.

Ngán thất vọng ôm tiền, tranh thủ chạy về nhà nhấc chiếc bình, chỉ hỏi cha có đỡ không rồi lao lên xe ra phố. Ba ngày sau cha mất. Thượng đế đã cho cha kết thúc đời người. Từ dấu chấm cảm trong hai ngoặc đơn đến một cơ thể bất động rồi đến cái chết. Một cái xác khô xếp gọn ghẽ vào tấm áo quan, bình dị như đời người. Mỗi giai đoạn của cha là một cách hành hình của Thượng đế theo chiều tăng dần ở dưới nhân gian. Tôi gọi Ngán về chịu tang. Ngán gào khóc như bị chọc tiết, như sắp chết đến nơi, còn ngất lên ngất xuống. Một vài lời xì xào “có hiếu đấy chứ” tặng cho Ngán. Hiếu em mình, nên tim tôi như bị xát muối. Sau ba ngày đưa cha về nơi an nghỉ, thằng Ngán càu cạu với tôi mấy lời rồi đi.

Thời gian cho tôi làm vợ Bường. Thời gian cho Xường dựng vợ có con. Thời gian cho những đứa trẻ lớn lên.

Vẫn là cô gái xấu xí đó làm vợ Xường. Cô gái ngày càng thể hiện sự vô duyên của mình. Đó là cái cười. Khuôn miệng của cô vốn đã không đẹp, lại hay cười quá cỡ. Xường cưới cô và cứ lui lui sống trong đau khổ, trong sự khó hiểu của cha mẹ anh. Anh “tra tấn” tôi bằng những việc làm dường như quái gở, đó là phũ phàng với nghề giáo, với con đường mà anh đã chọn, với chính tâm huyết và lương tâm nghề nghiệp của anh, bằng cách là tỏ ra hững hờ với học sinh, rồi khuyến khích chúng bỏ học. Một sự phá bĩnh quá đáng. Anh đang muốn quấy rối sự bình yên của ngôi trường mình đang giảng dạy. Con tàu đi chệch quỹ đạo, con tàu lao ra đường biên. Xường bị kỷ luật. Xường lấy cớ đó để bỏ nghề. Xường tỏ ra bất cần.

Bỏ dạy học, Xường sống chìm trong dẫn vật. Dẫn vật bằng rượu vẫn là một truyền thống của cánh đàn ông thất tình. Bạn bè vẫn than vẫn rằng tôi làm thế là không ổn. Tôi như khúc gỗ trôi nổi trên sông đập dềnh. Tôi không biết trả lời bạn ra sao. Đã có người kết tội tôi gây ra oái oăm cho đời Xường. Dù không phải là hoàn toàn, thì một phần như vậy còn gì.

Xường dẫn vật mình bằng cách đánh vợ. Mỗi sự vô duyên của vợ được Xường găm lại bằng đòn. Nhe răng cười: đánh; không rửa ráy cho con cẩn thận: đánh; can chõng uống rượu: đánh... Tất cả mọi bực dọc, mệt mỏi anh đều trút lên đầu cô vợ tội nghiệp. Không khéo người vợ tội nghiệp ấy hóa ra ngớ ngẩn.

Còn nữa, anh lại nhờ người ăn cắp đỉnh hương trên ban thờ nhà chõng tôi khi cả nhà đi vắng. Sự ăn cắp này đánh dấu sự tiến bộ nghiệt ngã của việc trả thù. Sự ăn cắp này nói rằng anh đã không còn là anh nữa, Xường ạ. Phải đánh vào tâm linh, hang hốc nhà nó, đánh được đỉnh hương thì nhà nó mãi mặt kiếp, gặp hạn, không ngóc đầu lên được. Xường nghĩ. Và anh vung tay làm cái chuyện phũ phàng đó. Anh đã không còn là một thầy giáo nữa. Chõng tôi tìm thấy cái đỉnh hương bị ném ở một góc vườn, trong đó có loại nước vàng vàng, khai khảm. Bường nhặt lên, tức thì gặp Xường đi tới.

- Mà có biết mà cầm cái gì không, - Xường hất hàm hỏi Bường - cái đỉnh hương nhà mà, tao đã chế ít nước giải vào đó.

Chỉ với một chuyện Xường lấy đi đỉnh hương trên ban thờ do cha Bường để lại cũng đủ để Bường muốn giết chết kẻ kia rồi. Đẳng này Xường lại xuất hiện với một sự thách thức lớn, làm cho máu con hổ sôi lên.

- Thằng chó chết!

Bường phang cả cái đỉnh hương có nước giải vào đầu Xường đánh chát rồi bỏ đi, Xường ngã xuống, được mấy người trong làng nhìn thấy đưa

đi viện.

Mất một tuần Xường mới hồi phục, và chắc phải mất nhiều thời gian sau nữa cơ thể anh mới thoát khỏi sự tổn hại của các dây thần kinh do bị chấn động. Anh lấy cớ đánh vợ một trận thừa sống thiếu chết rồi bỏ ra thành phố.

Dù đã ăn nằm với nhau, nhưng Bường chưa bao giờ tin hẳn vào tôi. Anh chưa tin hẳn vào người vợ mà anh đã ôm ấp, đã phải mất bao nhiêu công sức, tranh giành với Xường mới có được. Anh cũng hành hạ tôi nữa, khủng bố tôi nữa. Nguyên nhân là anh bị ám ảnh bởi cái đỉnh hương nhà mình. Nguyên nhân là một thời tôi quá thân thiết gần gũi Xường. Tôi lại không muốn hai bên đánh nhau, thường xuyên can gián dừng nên để đổ máu giữa hai người đàn ông. Ai đổ máu cũng khiến tôi đau cả. Tôi nói. Bường tỏ ra không hài lòng:

- Cô còn đau vì nó nữa cơ đấy, còn lưu luyến gì ở nó? Cô còn nghĩ đến nó chứ gì. Chẳng coi thằng này ra gì cả! - Anh hét lên.

- Anh đừng vô lý thế, -Tôi nói - đừng có nghi ngờ vợ vẫn. Em đã làm vợ anh rồi, thì chỉ là vợ anh thôi. Đừng nghĩ oan cho em.

- Oan ư, không oan đâu. Nằm bên tôi mà cô chỉ có mỗi hình ảnh nó.

Tôi không chịu được, cũng hét lên. Điều đó càng cổ vũ cho những suy nghĩ nhất thời của Bường. Anh muốn tôi bước ra khỏi nhà.

Người nhận ra tôi khổ chỉ có mẹ chồng. Bà nhận ra những nếp nhăn sớm sủa trên trán tôi, nhận ra sự trần trọc hăng đem và những tiếng thở dài của tôi. Bường vẫn chưa hết choáng và hụt hẫng về sự đổ vỡ của gia đình, đúng hơn là đổ vỡ của một đỉnh cao thịnh vượng. Anh đã có thể mãi mãi là một công tử nhà giàu, và là một đại gia ngoài phố xá. Cái chết của cha anh, sự ra đi của tiền bạc và địa vị đánh gục anh, giờ anh yếu hèn quá thế. Yếu hèn hơn bao giờ hết.

Làng tứ bề là sông. Nước dập dềnh xung quanh. Giao lưu với bên ngoài, độc nhất một bến sông có mấy con đò nhỏ, mới đây mới có sà lan bằng máy chạy phành phành. Có người bảo tiếng phành phành của máy làm mất mỹ quan làng. Phải đơn sơ cổ kính mới giữ được đầy đủ văn hóa làng. Mọi nơi vẫn gọi đây là làng cổ, cây đa bến nước mái đình đầy đủ. Đặc trưng nên điển hình, có nhiều báo chí viết. Trước đây các cụ sống bằng nghề gôm, thăng trầm lịch sử thời gian đưa đẩy làng làm bánh đa nem, sống đạm bạc với nghề, giữ lấy lễ, thói quê.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà những bậc cao niên trong làng ngã xuống nhiều quá. Cây đa ngoài đình cũng xao xác. Ngôi làng tan tác đờ ma. Những cây cổ thụ trong khu rừng đổ xuống thì cây con sẽ thế nào? Số phận của những ngôi nhà cổ cũng tương tự, từng chiếc ngã xuống, về với bóng dáng ký ức ngày xưa thôi.

Thằng Ngán em tôi biến mất, không tin tức trong vòng năm năm thì trở về. Nó về cùng với Xường, với vai trò là những người sẽ thi công cây cầu bắc qua sông để vào làng tôi. Để ngôi làng thâm căn cố đế như một hòn đảo giữa sông nước sẽ có cơ may phát triển. Người già mất đi thì người trẻ chẳng muốn giữ nề nếp của làng nữa. Cũng chẳng muốn ngôi làng của mình mãi là một lão già hom hem. Họ không muốn chịu khổ thêm. Bằng cách nào đó, Xường và Ngán đã tìm thấy nhau, và tìm thấy nhà đầu tư. Quyết định xây cầu là từ cấp dưới lên cấp trên. Làng phải giao thương, phát triển công nghiệp làng nghề, phải cho ô tô vào tận ngõ chợ hàng.

Không nằm trong mục đích kiến thiết thôn quê, Xường và Ngán muốn trả thù dân làng, những người đã làm phật ý họ. Hai người bàn nhau sẽ phải trả thù, trả tất cả.

- Em uất lắm, ngày trước, chúng khinh em lên mặt, giờ phải bắt chúng nó phục tùng em. Anh yên tâm, em cũng sẽ giúp anh hả giận. Lẽ ra anh

phải là anh rể em mới đúng. Chị em đúng là mù.

- Thôi, chuyện mù hay lòa quên đi. Tính chuyện trả thù thôi.

- Vâng, anh định thế nào?

- Mình có tiền rồi, có lực rồi, cứ tung ra để thôn tính những chiếc nhà cổ. Mua được thì mua tất, cái nào không đáng thì đập, cái gì có thể kinh doanh làm du lịch sau này thì giữ lại. Giữ những ngôi nhà cổ không giá trị, bọn du khách bảo làng này lồi thối.

- Cứ theo ý anh nhé.

Ngán em tôi trở nên dừ dẩn và khó bảo. Nó không còn muốn nghe tôi nói một lời. Tôi thành ra vô nghĩa với nó. Xường cũng vậy, y nguyên ánh mắt hần học ngày nào, giọng nói ngày nào, nổi căm hận ngày nào. Tôi gặp Xường đi ngang qua mình, cười chiếc xe máy phân khối lớn, anh đeo kính đen, dáng kèn càng. Tôi bị chặn lại.

- Chẳng hay người đẹp vẫn khỏe chứ? Trông hơi hom hem, thằng đó không chăm sóc cẩn thận hả?

- Anh bỏ cái giọng ấy đi, - Tôi nói, không hiểu làm sao anh thay đổi đến khủng khiếp như vậy, - Tôi dẫn giọng.

Xường ha hả cười, tay vung liên hồi.

- Chẳng những tôi thay đổi, tôi sẽ làm cả làng này thay đổi. Trong đó còn có chiến dịch của em trai cô nữa đó.

Tôi bước đi, tiếng cười vẫn ha hả đuổi phía sau. Bỗng thấy ghê rợn tiếng cười. Bỗng thấy ghê rợn người ngày xưa mình từng kính trọng.

Sẽ là thiếu sót nếu không nhắc đến người vợ đáng thương của Xường. Anh bỏ đi, người vợ vô duyên ấy cam chịu ở lại, cam chịu khóc, cam chịu

làm dâu, rồi ngày nào cũng về khóc với mẹ đẻ. Tôi biết chị có ngóng chồng, nhưng biết mình nào có điểm gì để níu kéo chồng đây. Cười chị chỉ để làm đau tôi, và anh ta hả giận. Tôi dù chịu sự nghi hoặc, chửi rủa, đánh đập của chồng thì vẫn còn hơn chị. Bởi tôi còn biết mình là ai, còn có lúc được gần gũi chồng. Đã có lúc chị lên cơn điên, không biết mình là ai.

Có những lúc cãi vã, chồng tôi đã tuôn ra hết mọi bức bối. Lúc đó, tôi lại mềm lòng, thương anh đã không phân biệt được tình cảm của tôi. Mỗi khi nghĩ rằng tôi lấy anh là vì thương hại. Lòng tự kiêu đã bắt anh hành hạ tôi. Anh bảo tôi cưới anh là vì anh sẽ có cơ may giàu có. Nghĩa là tôi tham giàu, ham sang, muốn thoát khỏi cái chốn chật hẹp này. Anh bảo thằng đàn ông này không cần ai thương hại. Không cần. Đó là anh tự nghĩ thế, tự bó hẹp mình thế, tự làm mình cô đơn thế.

- Tôi đã sai lầm vì khi đó còn cầu xin tình cảm của cô, van lơn cô, tôi đã lầm, cô chẳng nghĩ điều gì cho tôi cả. Cô nghĩ đến thằng Xường chó chết đó.

Tất cả những gì anh gây cho tôi đều biến thành vết thương và mưng mủ, Bường ạ. Anh là chồng tôi ư? Mà vì sao tôi nhẫn nhịn thế này!

Xường và Ngán bỗng có thế lực trong làng. Những người trẻ đồng loạt ủng hộ hai người. Những người già của làng còn quá ít ỏi.

- Chúng ta sẽ tìm cơ hội khi có đông người làng tụ tập nhau, hạ bệ cái thói văn hóa rởm làng này. Phải làm nổi bật lên sự sung sướng nếu đổi thay, và sự nghèo hèn nếu cố tình giữ thói cũ. - Xường dặn Ngán.

- Anh nói phải, mưu kế của anh em mình sẽ thành công thôi. - Ngán cười khà khà.

Nhà cổ xuống giá, bị họ đập đi, hoặc bán để xây nhà mới. Thằng Ngán cũng muốn đập ngôi nhà cha tôi để lại. Những thứ đồ cổ cuối cùng nó khuân đi, dọa sẽ đập nhà sớm. Tôi nói: thách!

Chiếc cầu đã được khởi công. Người ta xôn xao có nên biến nơi đây thành một ngôi làng mới. Cộng với nghề, biến thành du lịch làng nghề, khu kinh tế mới. Nó hoàn toàn có điều kiện để phát triển. Các cụ già cuối cùng vớt vát, đòi họp thôn. Trong cuộc họp, các cụ phản đối. Các anh muốn đập tan truyền thống hàng hai, ba trăm năm nay của làng ư? Các anh không có quyền làm thế, chúng tôi còn hơi thở, thì các anh không được làm. Xường vênh váo đứng lên, khua tay thách thức:

- Văn hóa làng này là cái thứ người trẻ vừa cúi đầu, vừa chống mũi vào. Nó chả là cái gì cả, rốt cuộc cũng là thứ các cụ bịa ra. Những cái của ngày hôm nay, trăm năm sau là văn hóa. Ai dám chắc rằng, những ngôi nhà của hiện tại, vài trăm năm nữa lại chẳng là di sản. - Xường hạ giọng - thưa các cụ, các ông các bà. Người trẻ có quyền sáng tạo văn hóa. Đừng khư khư ôm lấy mấy thứ đồ cổ để làm nghèo làng này đi. Làng này phải đổi đời.

Đám thanh niên vỗ tay hô vang. Cụ già vừa đứng lên nói uất ức giờ tay chỉ vào mặt Xường: thằng này láo, rồi ngã lăn ra. Cuộc họp giải tán vì phải cấp cứu cho cụ. Nhưng cụ không qua khỏi.

Xường mua được mấy cái nhà cổ, mỗi ngày đập một tí. Thằng Ngán cũng có mấy nhà cổ trong tay, nó định coi nơi để sau này khách du lịch đến có cái xem. Xường hầu như không mấy quan tâm đến cuộc sống của vợ. Thời gian anh ta dành cho công trường và tiếp khách. Cũng lại đến lúc Xường và Bường gặp nhau. Sự giàu có trong tay Xường bỗng biến thành con dao sắc đặc dụng. Anh ta thỏa sức hạ nhục Bường.

- Khỏe chứ ông bạn, - Xường hất hàm hỏi - trông ông có vẻ không ổn lắm.

Xường dẫn theo hai tên to cao như hộ pháp. Nhưng điều đó không khiến Bường sợ.

Mày cũng chỉ là con chó tha lôi chúng nó về đây thôi. Tưởng mày làm được gì.

Con chó thì cũng hơn một con lợn không còn khả năng ngóc đầu lên như mày. Giờ mày không bằng thằng ăn xin đâu.

Bưởng xông lên, định túm cổ Xường nhưng hai tên hộ vệ đã ngăn lại. Chúng xông vào đánh anh, ngã bệt, hừ hự. Chúng đi rồi, Bưởng nằm lại, như lún xuống đất. Nỗi nhục này xưa Bưởng ra đi, nỗi nhục này bắt Bưởng phải làm giàu, cho mình ngóc đầu lên. Suốt những năm qua anh sống ngật ngưỡng với đau và hận, nỗi chán chường. Xường trở về rồi, hẳn thôn tính dân làng. Bưởng muốn ngăn điều đó lại.

Nhưng Bưởng ơi, điều gì đã khiến anh nông nổi như thế. Sự nông nổi này cướp mất mạng sống anh, bắt em thành góa bụa. Bưởng buôn lậu qua biên giới, bị truy đuổi, anh trốn vào núi đồi Hà Giang, trượt chân ngã xuống vực. Phải khó khăn lắm người ta mới đưa được xác anh về đây, tôi cũng phải hy sinh những đồng tiền cuối cùng để cảm ơn họ.

Xường quyết định sẽ trả thù người đã chết. Anh ta không muốn cho chồng tôi nằm yên dưới mồ, khi thân thể đã tan nát. Buổi sáng, Xường lén lút ra nghĩa địa, chỗ chồng tôi nằm, vạch quần: Cho mày biết tay này, uống đi!

Tôi lao đến đẩy Xường dúm dúm, bằng sự căm phẫn, nỗi thất vọng tột cùng.

- Anh không còn tính người nữa, anh Xường ạ.

Xường lia đôi mắt gay gắt đổ về tôi, ha hả cười, khiến chân lông tôi và những lá cỏ run rẩy.

- Tính người ư? Chẳng còn tính người nào hết. Tôi bị hãm cướp cô đi rồi thì chẳng còn tính người gì hết. Giờ tôi nhận ra mình là thằng hèn, chỉ vì

một con đàn bà mà tổn sức như vậy. Cô không đáng để hai thằng đàn ông tranh nhau!

Rồi Xường bỏ đi, tôi quỳ thụp xuống bên mộ Bường, tiếng khóc òa vỡ. Tiếng khóc tôi rơi ra đất, chan chất bên mộ chồng.

Một buổi sớm, mặt trời còn nấp dưới hàng cây xa, tôi vẫn đang ngủ bỗng giật bắn mình vì nghe một tiếng nổ lớn. Tiếng nổ từ phía cây cầu mà Xường và thằng Ngán em tôi đang góp vốn đổ vào. Cả làng vừa dụi mắt vừa chạy rầm rập về phía sông. Tiếng nổ đã làm tung mố cầu toàn cát khiến cả làng bàng hoàng. Bên sông ngổn ngang đất đá như vết thương rỉ máu khó lành.

Gần trưa thằng Ngán trở về nhà, dáng đi ngật ngưỡng. Nó tu ngược chai rượu, chút rượu cuối cùng ọc vào miệng, tràn cả ra ngoài, rớt xuống áo ướt rượt. Cậu em khóc, cậu em vung tay đập chai rượu đánh xuống sân, thủy tinh vỡ hình trăm ngàn giọt sương, bắn tung tóe. Ngán hét lên:

- Thằng Xường lừa em rồi, chị ơi! - Giọng Ngán như con lợn bị cắt tiết lúc gần chết, tiếng kêu đuối dần. Rồi câm lặng. Ngán em tôi đang ngồi bệt ở góc nhà như tấm bia đá lớn, góc mà cha tôi đã ngồi, nghĩ ngợi...

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Tuổi Thanh Xuân Thứ Hai

Đó là một lò mổ bò rùng rợn trong ngôi làng mổ bò giàu có và ô nhiễm, mỗi ngày cung cấp hàng chục tấn thịt cho cả vùng rộng lớn. Đêm đêm, khi những ngôi làng khác còn chìm trong giấc ngủ thì ngôi làng này đã ì ọp những người, tay cầm dao sắc róc xương, xẻ thịt những con bò lớn, tiếng rao cửa vào đêm rờn rợn. Làng tôi ở cạnh ngôi làng mổ và được làm thêm kiếm tiền ở đó là nỗi khao khát của nhiều thanh niên. Công việc từ 12 giờ đêm đến 4 giờ sáng, rất dờ dang nhưng để có tiền thì vẫn chấp nhận. Tôi làm thêm để có tiền học hành mở mày mở mặt, để vươn lên, và để khỏi phải vào lò mổ.

Lẽ ra giờ này tôi đã có thể là chàng sinh viên thứ hai với biết bao hoài bão lớn nhỏ, vượt ra khỏi ngôi làng thuần nông đang ì ạch cùng luồng gió đô thị hóa. Nhưng tôi phải xóa ước mơ của mình để ở nhà làm lụng, cùng bố nuôi em và chăm mẹ bệnh thấp khớp với dạ dày, dù đã lên trường chỉ chờ mấy tiếng nữa là đóng tiền nhập học. Tôi về quê, ảo não nhìn hàng tre tơ tướp vì một cơn dông. Tôi muốn học nhưng cũng thương mẹ. Mắt mẹ ầng ậc nước nhìn thẳng con trai hiếu học đầy chí khí cảm động. Tôi biết mẹ đã giấu những giọt nước mắt để bố tôi khỏi buồn, để tôi phần nào bớt tủi thân. Nhưng không ai biết, mỗi khi đêm đến, gió lách lá đầu hè và ngoài kia trăng sao rờ rợ sáng là tôi chạnh lòng buồn, không thể nào ngăn được nước mắt rơi. Lòng tự bảo thể là tuổi thanh xuân đầy mơ ước của mình bị nhốt ở nơi quê, như bao thanh niên nam nữ khác, để chẳng bao giờ nẩy nòi được một ước mơ nào. Mấy tháng sau, một căn bệnh quái ác ập xuống khiến sức mẹ chẳng thể nào chống đỡ. Mẹ qua đời. Tôi và cha làm lụng nuôi các em. Gần hai năm, thằng em thứ hai bỏ học đi chợ, khuyên mấy cũng không

được. Cha thấy tôi còn tha thiết với chữ nghĩa, động viên đi ôn để thi đại học lại. Suy đi tính lại, cuối cùng tôi quyết. Nhưng lúc quyết thì cũng là lúc mà tôi khó có thể học ôn cho kịp. đành phải ôn từ đó đến sang năm. Tôi ừ quyết tâm tìm lại ước mơ của mình. Sẽ đi làm thêm việc gì đó và ôn.

Tôi vào lò mổ bò.

Ở lò mổ có một cô gái rất xinh, con ông bà chủ. Môi hồng tóc bím mắt bồ câu. Tả thế nào nhỉ, tôi không phải nhà thơ nên khó dùng mỹ từ, đại loại là một cô gái rất hấp dẫn, trinh nguyên và thanh cao, khác hẳn với cái lò mổ phân tro hôi hám, máu me tanh nồng và đầy màu chết chóc này. Cô tên Loan, tôi nhìn thấy cô vào đêm đầu đến làm. Lúc đó cô mặc bộ đồ ngủ, được sai tìm bao thuốc cho ông bố. Ngực phập phồng đâm lún áo mỏng khiến lòng tôi rộn ràng. Người mẹ nhìn thấy con, gắt: “Ngủ đi để mai còn đi học, học cho xong thì ở nhà.”. Sau câu nói đó, bà chủ làm nhảm cùng mấy đồ tể thô lậu: “Phải bắt con bé ở nhà làm hàng, rồi lấy chồng. Nó cứ đòi thi đại học, làm hai bộ hồ sơ, tôi bắt bỏ tuốt. Đại với chả học, ở nhà làm ra tiền, rồi lấy chồng. Có của có nhà ngay!”.

Ở gần, tôi vẫn nghe được những người cha người mẹ làng này nói thế. Họ không muốn con mình học đại học. Chỉ cần học cho biết chữ, hết cấp III, phổng phao một tí là ở nhà làm kinh tế, rồi cũng giàu có như ai. Nhiều gia đình lo sợ khi con thi đỗ đại học. Tôi thấy cô gái phụng phịu đi vào trong nhà. Chắc cô có gì bực dọc. Mấy ngày sau, tôi gặp cô ở lớp học ôn. Cô nhận ra tôi trước. Thật bất ngờ.

- Ôi, anh cũng đi học ôn? - Giọng cô cất lên, tự nhiên.

- Tại sao không? Anh giống người không có khả năng học ư?

Loan lắc đầu:

- Ý em không phải thế, nhưng anh đi làm thêm ở nhà em...

- Là để có tiền đi học ôn và thi tiếp - Tôi nói - Anh học trước em ba năm nhỉ?

Cô gái gật, đưa cuốn vở lên ngang mặt, bỗng đứng bần thần:

- Bố mẹ chỉ cho em học hết cấp, còn không được thi. Mẹ đã xé hai bộ hồ sơ của em đấy, nhưng em vẫn giấu mẹ làm bộ khác và đi học thêm. Nếu em thi đỗ, em sẽ bỏ nhà để đi học.

Sự quyết tâm của cô khiến tôi nể phục, kèm theo một nỗi lo. Mẹ cô là người đàn bà phồn thực, gắn với nghề đồ tể lâu ngày, vàng đeo từ đầu đến chân, chắc chẳng bao giờ tha thiết với chữ nghĩa. Một người làm thuê khác từng nói ngày xưa bà cũng chỉ cần học cho biết đếm tiền là được. Độ hai vợ chồng bà chủ cãi nhau, họ định chia của, đồng vàng trong tủ bưng ra, phải đong bằng bát con. Vậy thì làm sao họ chấp nhận cho con học. Nhưng tôi vẫn động viên:

- Em có quyết tâm cao đấy.

Chúng tôi bước vào lớp học. Những con số, công thức ngấm dần vào đầu tôi, vào những tâm hồn non nớt và nhiều khát vọng. Tôi thấy Loan lắng nghe chăm chú và chắc chắn rất hiểu bài. Những ngày sau, ban ngày tôi vẫn đến lớp học ôn gần trường cũ, ban đêm đến lò mổ.

Thời gian trôi bằng tiếng ngã ục ục của những con bò sau khi bị giết điện. Kỳ thi đại học của Loan đã đến, còn tôi đợi năm sau. Nhưng việc làm của Loan bị cha mẹ phát hiện. Cô bị mắng mỏ, đay nghiến, bị cấm cửa ở nhà. Cô khóc cạn nước mắt, khóc trong nỗi đau đớn cùng những chú bò bị xẻ thịt. Trong cơn bĩ cực nào đó của tuổi trẻ, Loan vào lò mổ, cầm lấy sợi dây điện để giết vào chú bò, chờ chú ngã vật ra là những tay đồ tể khác xông vào, cắt tiết, lột da... Vì non tay nên Loan đã không thành công. Cô bị chú bò điên lên húc tung người, cô hét toáng. Một cú xộc thẳng điên dại, cô bật lên rồi rơi xuống. Cảm giác mọi cái xương gãy vụn. Chưa hết, con bò còn

xô đám người chạy loạn xạ. Giữa lúc Loan đau đớn ngất đi, thì chân chú bò đá trở đúng vào xương sống cô. Sau tai nạn nghề nghiệp kinh hoàng đó, Loan hoàn toàn tàn phế. Gia đình dù tốn kém tiền của tìm thầy tuyển thuốc, chẳng những không thực hiện được ước mơ giảng đường, Loan phải gấn bó với chiếc xe lăn và sống trong nỗi thảm bại của một người từng tự tin với lực học của mình.

Giữa lúc 12 giờ đêm, khi tôi và những gã đồ tể đến lò mổ thì trên gác hai, tiếng đàn du dương vẫn ngân lên, xua tan không khí nặng nề của bóng đêm trong ngôi nhà chỉ thấy sự giết chóc. Tiếng đàn của cô chủ nhỏ, nghe xa xót ứ đọng não nề. Tôi hiểu những tâm sự trong tiếng đàn ấy. Tiếng đàn của một tuổi xuân bị kìm nén, một tâm hồn vừa trống tênh vừa tuyệt vọng. Bà chủ bảo: “Con bé ngày đêm đàn với nhạc, chả hiểu lấy sức đâu. Từ ngày bị liệt là đòi mua bằng được cây piano mới đó. Thế là mất lấy chồng.”.

Bỗng nhiên tôi cảm bà chủ, cảm những người mẹ vô lương tâm như bà. Lẽ ra, Loan có thể thi đỗ vào một trường đại học nào đó như mong muốn, rồi làm công việc cô thích. Chính những người cha người mẹ như thế đã giết chết tâm hồn của con cái.

Một đêm, tôi đến sớm hơn thường lệ và leo lên gác hai. Loan nhìn tôi, ánh mắt vừa như xua đuổi, vừa như trì nín. Tôi trân trân đứng nhìn cô, nhỏ bé và yếu đuối, nhưng trong không gian cây đàn, cô là cô chủ thánh thiện. Ít nhất là trong trái tim tôi.

- Anh có thể nghe em tâm sự được không?

Thốt nhiên, Loan nói, như thể chẳng có ai chia sẻ được những gì đang ngổn ngang trong lòng, và tôi lúc này, như cơn mưa rơi đến khu vườn khô khát. Tôi nói không hề gì. Loan bảo tôi ngồi xuống một chiếc ghế nhựa. Cô bắt đầu nói:

- Anh không có vẻ gì giống những gã trai làng em. Trong anh dường như có một nội lực, rất khó đoán. Nhưng em tin anh sẽ thoát ra được bên ngoài.

Bàn tay thon của Loan chạm vào một phím đàn âm độ cao rồi buông thõng xuống vài ba nốt trầm, như tiếng thét chói gắt rồi nhẹ dần của đêm.

- Anh có thể nhìn thấy sự giàu có của gia đình em, nhưng anh không biết những nỗi khổ đau em phải chịu. Gia đình chỉ có một mình em, cha mẹ quý đấy, nhưng lại lấy em ra làm vật xúc tác cho công việc làm ăn của họ. Sở dĩ nhà em làm ăn mạnh như thế là vì có sự giúp đỡ của một cán bộ huyện, ông ta cung cấp mối hàng cho cha mẹ em. Từ đó lò mổ được mở rộng và ngày càng phát đạt. Đổi lại, em bị cha mẹ ép lấy gã con trai của ông ta. Gã đó là một tên thô lỗ, lẽ ra em có thể quý gã. Nhưng gã đã ăn hiếp em, mà vì nể gia đình họ, cha mẹ em đã cho qua. Gã đó lại còn cướp mất đời con gái của em nữa. Em hận hần. Em

hận hần!

Bỗng chốc, Loan không làm chủ được mình hét lên, nước mắt túa ra, cơ thể run bần trên chiếc xe lăn. Tôi đứng dậy, ôm ghì lấy cô, cố kìm nén cơn xúc động về một nỗi ám ảnh đau thương, có thể gây ra hành động dại dột nào đó. Cơ thể Loan bớt run hơn, nói trong nấc nghẹn:

- Giờ gã đó là tên nghiện hút, cả ngày lêu lổng, cha mẹ không muốn em đi học, là muốn em ở nhà lấy gã.

- Nhưng cha mẹ em thừa biết gã nghiện? - Tôi bức xúc.

- Họ nói, nghiện có thể cai. Em khổ quá anh ơi.

Lúc thân thể Loan nóng hôi hổi trong tay tôi, thì cũng là lúc con bò lớn bị gí điện, ngã vật. Tôi nghe thấy những người khác gọi tên mình, vội buông Loan ra, chạy xuống.

Vùi mình vào những xác bò, với thịt, với xương, với máu me be bết, nhưng đầu óc tôi luôn hiện hữu hình ảnh Loan tội nghiệp, là nạn nhân của cuộc thí mạng cho tiền tài. Người đời nghĩ cô sướng, cô tiểu thư, nhưng có ai biết thực hư thế nào. Cô có là người hạnh phúc không?

Năm sau, tôi đỗ đại học, bỏ lại lò mổ và những ám ảnh của máu, sự giết chóc của con người với những chú bò hiền lành. Hồn tôi thấm đẫm tình cảm dạt dào với cô chủ nhỏ trên xe lăn. Đó có thể là một tình thương, hay chỉ là một chút cảm mến. Không biết nữa. Và đêm đêm, tiếng đàn của cô vẫn ngân lên. Loan đã học được những bản nhạc của Bach, Beethoven, Mozart... và cô đang bưng bít lòng mình trong mớ nghĩ suy tiêu cực.

Ở phố, tôi vùi mình vào bài vở, những trình học nặng nề và cần mẫn làm thêm. Tối đến, tôi lại dành thời gian gọi điện cho Loan. Cô có điện thoại cầm tay riêng và chúng tôi có thể nói chuyện bất cứ lúc nào. Lời nói của cô ngấm nỗi buồn của một con thiên nga gãy cánh. Tôi hiểu và thương hơn. Tôi biết, trên căn gác ở ngôi nhà có lò mổ ấy, Loan rất mong điện thoại của tôi.

- Em phải làm sao hả anh? Sao em không chết quách đi cho rồi. Sao con bò ấy không giết em đi cho em khỏi nhục nhã?

Loan cũng kể, gã nghiện con cán bộ huyện đã cưới một đứa con gái khác và chẳng hạnh phúc. Tôi động viên, an ủi cô và kể cho cô nghe về số phận mình. Không thể đi bằng hai chân trên mặt đất, nhưng người ta có thể đi bằng tinh thần quật cường. Thời gian vèo trôi, tôi qua năm thứ nhất. Một hôm, tôi nhận được điện thoại của Loan, gọi tôi đến Trung tâm trẻ em đường phố. Tôi đến, Loan tự tin trước đám trẻ. Cô như một ngôi sao trong đám trẻ lang thang được tụ tập về mái ấm này. Cô dạy chúng chữ, cắm hoa nghệ thuật và hát. Khi tôi ngồi yên vị ở một chiếc ghế, Loan cất tiếng hát và đám trẻ vỗ nhịp tay làm nhạc: “Tuổi xuân qua đi, tuổi xuân trôi đi. Một

tuổi xuân buồn bã. Em đi tìm tuổi thanh xuân thứ hai, bằng ước vọng người con gái. Bằng một trái tim ấm nóng. Bầu trời xanh và con tim đỏ. Tình yêu làm em đứng vững trong đời...”. Kết thúc bài hát, đám trẻ nhiệt tình hào hứng vỗ tay.

Loan giỏi quá, cô không chỉ đàn giỏi mà còn hát hay. Tôi vừa nghe thấy một bài hát cảm động nhất về tuổi trẻ trong thời thanh xuân của mình. Loan lặn xe đến gần tôi, bảo: “Anh biết đó là bài hát gì không? Bài “Tuổi thanh xuân thứ hai” do em sáng tác đấy. Năm tới, em sẽ dự thi đại học, cũng như anh đã gán mình vào lò mổ để vươn lên. Em đã tìm thấy tuổi xuân của mình rồi!”. Tôi hỏi lại em: “Tuổi thanh xuân thứ hai ư? Đó chính là nghị lực tự hồi sinh phải không?”. Loan gật đầu cười. Lũ trẻ vỗ tay hoan hô mạnh hơn.

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Tim Rắn

Chuyện bắt đầu từ khi Lục theo bạn đến làng răn cách nhà gần hai mươi cây số chén đặc sản. Nghe chuyện có vẻ chưa hợp tình hợp lý. Đi ăn thịt răn, uống rượu răn thì liên quan gì đến tính cách con người. Thế nhưng, Lục đã thay đổi từ hôm đó. Lần đầu tiên Lục đi chén đặc sản răn. Ngày trước, đôi ba lần đánh giậm, kéo vó vớ được con răn mỏng to, Lục đem về lột da băm viên làm chả đưa cay vài chén là thường. Nhưng đó chỉ là loại răn mỏng, nhậu ở quê với rượu nút lá chuối, rất nghèo nàn bình dân. Đến Lệ Mật, hả hê chọn răn và xem đám nhân viên biểu diễn các tiết mục chế biến. Nhìn những con răn oằn oại trong tay những tay thợ thịt chuyên nghiệp, chờ đợi chút ít trong háo hức là ngồi vào bàn. Các món được bưng ra, rượu được bưng ra. Có cả những quả tim còn thoi thóp đập. Thực khách cứ thế gắp tim đưa vào miệng, chiêu rượu và thưởng thức. Một chút tanh tanh, cay cay và sau đấy là cảm giác mạnh mẽ, phấn chấn bừng bừng đến thốn thức. Uống tim răn vào người, thực sự chưa có tác dụng ngay, nhưng thực khách cảm giác trong mình đã được tiếp thêm chút bản lĩnh. Năm người bạn thì có một người không dám uống tim răn hổ mang. Lục được nhường, vì quá háo hức từ nhà, nên hẳn chẳng ngần ngại chối từ, mà tộp luôn quả tim còn lại. Phía bàn bên kia, cánh mày râu cũng hò dô hai cô gái uống tim răn với tinh thần quả thực hào sảng. Lục thấy không khí này quá... đã! Thế chứ, phải uống ở không khí này, phải ngồi ở nơi sang trọng đẹp đẽ vậy chứ.

Rượu vào lời ra, những người bạn bắt đầu khiêu khích Lục. Họ bảo Lục không có con là hoàn toàn do vợ. “Mày có thể đi tìm một đứa khác, làm nhát, nếu nó đẻ được thì vẫn chứng tỏ mày rất đàn ông. Rồi thích thì

đem con về nuôi”. Một người nói vậy. Lục bắt đầu thấy nóng gáy. Đám bạn vừa chúc rượu vừa sảng khoái cười khi đầu Lục gật gù. Có người nói thêm: “Này Lục, nhà mày gần mặt đường, khi con đường mới mở ra, ô tô rầm rầm chạy qua, chỗ nhà mày thành địa thế đẹp. Cứ bán quách một phần là có tiền xây nhà cao, thế là mở cửa hàng buôn bán, sướng đời. Tội gì mà chịu khổ!”. Người khác cổ xúy. Lục thấy cũng có lý, nhưng còn lo ông bố. Đã có lúc Lục bảo không bao giờ bán đất rồi, nay nói lại làm sao. Lục tu ực hết cốc rượu nữa. Hăn nghĩ đến những đồng tiền giấy đành đập chui vào túi, nếu bán đất.

Xong bữa, cả đám say mềm, đèo nhau về chỉ muốn ngã bở chửng.

Từ đó Lục thay đổi. Một thay đổi không ngờ, nghiệt ngã đau đớn. Chỉ những người xung quanh mới nhận ra điều đó. Cũng giống như người điên dẫu biết mình bị điên. Trước đây, hăn hiền lành cần mẫn làm ăn, thì nay trở nên cục cằn ác độc. Dù đã cưới nhau được mấy năm, vợ chồng Lục vẫn không có con. Cả hai đưa nhau chạy chữa tốn kém bạc tiền sức lực nhưng không ăn thua. Bác sĩ nói do vợ nhưng Lục cương quyết nhận là do cả mình nữa để vợ bớt tủi. Tóc Lục đã nhiều sợi bạc, đêm đêm hai vợ chồng son nằm nhìn nhau không ai nở trào nước mắt. Rồi có lúc Lục nhắm mắt nhắm mũi đưa mình vào hưng phấn để làm tròn trách nhiệm giường chiếu và thỏa phần nào nhu cầu mình và vợ. Biết là bố mình mong có cháu đến thế nào, Lục ngậm ngùi chạy chữa. Không hiểu Thượng đế đã làm gì với hai vợ chồng... Lục biết vợ đau lòng, càng không dám dẫn vợ. Đôi khi, hăn trốn đi đâu đó dẫn vợ mình với cốc rượu, quên đi nguôi đi nhẹ nhõm đi. Rồi về nhà, lại tỉnh bơ như chưa hề oán trách ai. Cứ cho số phận đã treo sự nghiệt ngã đó vào mình, quăng quật rồi đánh ngã mình xuống lỗ huyệt ở sau này... Thì đã sao...

Đó là khi Lục chưa uống tim rần. Còn giờ, hăn quay ngoắt một trăm tám mươi độ với vợ. Nói vợ là đồ gái già điếc, không biết làm vợ làm dâu. Lúc đó, chị vợ há hốc miệng ngạc nhiên trước sự thay đổi quái gở của

chồng. Một lần, chị dịu dàng hỏi lúc chồng đã nguôi nguôi, bất ngờ Lục quắc mắt quát im. Chị vợ giật bản thót tim miệng méo xệch khó hiểu. Tại sao thế nhỉ? Không giải thích được. Đêm đến, hẳn lại thô bạo phũ phàng đè ngửa vợ ra thỏa mãn rồi nằm ịch khò khò ngáy mà chẳng đoái hoài đến cảm giác của vợ như trước. Vợ Lục âm thầm chịu đựng, không dám nói chuyện với bố chồng. Nhưng chị tin là ông bố có nhận ra những đổi khác của con trai. Bằng chứng là mỗi lần ông nói gì, gã con trai tỏ thái độ hằm hè tức tối. Còn mắng lại, bảo lúc nào bố cũng lải nhải thời hào sảng của bố đã tít tắp mù khơi. Hẳn phũ phàng nói bây giờ là thời của dĩ điếm, rượu chè và trộm cắp. Ông Tuy bố Lục lúc ấy ở người khó hiểu miệng chao chát đặng. Thằng con còn phi nhổ vào thời của bố nó. Láo quá láo quá. Điều mà trước đây con ông không hề làm. Nhưng với cách cư xử bây giờ, Lục đã khiến ông Tuy tin là con trai mình đang hư hỏng. Mà ông nghĩ, chắc chắn nó hư hỏng vì không có con. Ông Tuy và vợ Lục không biết hẳn đã nuốt tim rần.

Ông Tuy mắt kèm nhèm chân chậm tính toán kém. Đúng hơn, ông đã bị tuổi già xếp gọn ghẽ vào một chỗ. Cái thời khỏe mạnh cống hiến của ông không còn. “Chiến trường đi chẳng tiếc đời xanh”. Đẹp đẽ lắm và hào sảng lắm. Giờ lúc buồn, dù có lợc cọc đập xe đi gặp mấy ông bạn cùng thời, làm ấm trà, ôn lại chuyện cũ hoặc đánh ván cờ thì cũng chỉ vui được lúc đó. Đêm về, ông lại bị những nỗi lo lắng muôn phiền hành hạ. Đã có lúc, ông mong mình lại có chiến trường để mà đi, mà đánh giặc, mà sống cho thật với mình. Thế rồi ông thấy mình lắm cảm thực sự. Cả dân tộc gian khổ, chỉ mong ngày thắng lợi thống nhất đất nước, cho hòa bình yên ả cả từng đám khói, lời ca tiếng hát. Thế mà ông lại mong có chiến trường. Vợ ông mất cách đây mười năm, để lại thằng con trai năm tuổi èo uột da trắng bệch. Ba tuổi mới biết đi mà khi biết đi thì cũng lạch bà lạch bạch, suốt ngày dúm dúm ngã. Đầu gối lúc nào cũng tứa máu, vết thương chồng lên vết thương do liên tục đo đất. Nó lại là thằng sở hữu mười hai ngón tay và mười hai ngón

chân. Thô và kệt cõm, sinh hoạt khó khăn. Đôi lần ông có ý định đưa con đi phẫu thuật cắt bớt ngón thừa để sinh hoạt dễ dàng, nhưng tiền bạc không ủng hộ ông. Thăng lớn là Lục thì đã lập gia đình ăn riêng nhưng kém may mắn, thi thoảng vẫn giấu vợ thờ dài với bố. Ông Tuy lại phải làm chỗ dựa tinh thần cho thằng vai u thịt bắp. Nhiều lần, Lục hỏi ông: “Gia đình ta có làm gì ác độc mà trời bắt tội. Chú Lạc thì tàn tật, con thì lấy vợ mãi không sinh. Cả đời này chắc sống trong cảnh buồn”. Nhìn vào khuôn mặt bàng bạc của con, ông Tuy xa xót vô cùng. Nhưng có thể làm gì được. Mỗi người sinh ra có một số phận, ông nghĩ thế, làm sao cưỡng nổi. Bàn tay gầy guộc của ông còn chẳng đủ sức thắp lên cho mình cuộc sống bớt cay đắng, làm sao can thiệp vào chuyện sinh nở của con. Nên chỉ biết ăn ở đức độ, để hợp lòng trời và người. Hy vọng trời sẽ thương.

Trước đây khi còn sống, vợ ông nói với chồng rằng: “Sau này lấy vợ, thằng Lục có con, vợ chồng mình sẽ bớt tủi. Sẽ có động lực mà chăm sóc thằng Lạc tật nguyên”. Khổ thay, đến khi mất vợ ông cũng chưa kịp thấy đứa cháu ra đời. Sống thêm chục năm nữa ông Tuy cũng chưa được hưởng cái phúc nghe cháu gọi ông. Thương mình một thì xót vợ mười. Vì bà không một lần được mặc áo cô dâu. Sống ở quê, làm quần quật quanh năm chỉ mong dịp nào đó có tiền, hai vợ chồng ra Thủ đô vào viếng lăng Bác Hồ, ăn một bát phở gia truyền phố Bát Đàn đã được chiếu trên tivi. Dù có dịp bán con lợn, đàn gà, hỏi bà có nguyện vọng gì. Ông Tuy chỉ nghe thấy vợ trình bày hai niềm ao ước đó. Ông hứa đi hứa lại, sẽ có dịp đưa vợ ra Thủ đô. Nào ngờ chưa thực hiện được thì bà đã ra đi. Sống gần hết một đời người, chưa để mất lòng ai, nhưng ông vẫn thấy day dứt vì chưa thực hiện được ước muốn đó của vợ. Sau này, ông có dịp ra Thủ đô, cũng đến viếng lăng Bác, rồi bảo con đưa đi ăn phở gia truyền. Suốt bữa ăn, ông Tuy thầm thì với vợ: “Mình ơi, tôi ăn cho mình đây. Tôi cũng viếng Bác Hồ thay mình rồi. Còn phở, ngon lắm mình ạ. Nếu mình còn sống, tôi có đưa mình đi thì mình phải ăn hết hai bát to”. Sau đó về nhà, ông Tuy nhìn lên ảnh vợ, nhắc: “Chẳng tốn kém gì đâu mình ạ. Mà phải rồi, nhưng lúc đó gia đình

khó khăn quá. Mình thất lưng buộc bụng làng nhàng cũng chỉ đủ ăn, tiền đâu mà đi”.

Đang ngồi gác chân nhâm nhi cốc rượu trắng với mấy viên lạc rang, dăm quả khế xanh và củ tỏi thì Lục lão đảo từ đâu đi về. Ông Tuy hỏi con uống ở đâu đến mức “quắc cần câu” thế, rồi bảo con vào giường nằm kéo trúng gió. Lục không mấy đếm xỉa lời bố, hấn vung tay chộp một quả khế trên bàn, ném vào miệng nhai rau rầu, ra điều gặt gồng.

“Bố già rồi, đừng uống nữa, để tôi”. Vừa nói hấn vớ luôn chai rượu của ông bố, tu ngược một hơi sạch sẽ. Ông Tuy ở người về thái độ hỗn xược của con. “Đồ mất nết, mày làm cái gì thế? Mày dám hỗn với bố?”. Sự láo hỗn này của con trước đây không hề có. Nó vốn là thằng hiền lành luôn xót bố, ông Tuy nghĩ. Sao hôm nay lại ra nông nỗi này? Điều ông hoàn toàn không ngờ. Uống xong, Lục nằm ịch ra giường, cái đầu ghéch lên, miệng phì phì. “Bố cho con bán một phần mảnh đất này nhá!”. Lời đề nghị của Lục khiến ông Tuy choáng. Chỉ mấy hôm trước, miệng nó còn déo queo, nói bằng mọi giá phải giữ gìn đất đai của tổ tiên khi làng xã trở nên sốt đất. Hôm nay lại đòi bán. Ông Tuy chối từ, dù biết con đang say nhưng ông vẫn thẳng thừng nói rõ. Lục bị chạm nọc, mắt nổi vằn và miệng phun nước bọt phì phì. Hấn hét lên: “Chẳng gìn giữ làm gì nữa. Tôi làm gì có con cái, vậy giữ làm gì. Ông cũng đã già, sắp chui xuống lỗ rồi. Không bán thì để mang xuống mồ ư? Tôi không muốn sống khổ nữa. Tôi muốn cuộc sống khác!”.

Vợ Lục nghe thấy tiếng chồng, sợ hấn xúc phạm đến bố liền chạy lên can. Chị bảo chồng nói nhỏ thôi, người ta cười cho, bố thì già rồi. Ngay tức khắc chị bị hấn bật dậy thụi mạnh vào bả vai kèm cái quắc mắt. Lục liêu xiêu trước mặt ông Tuy, tuyên bố xanh rờn: “Bán bớt đất đi thôi bố già ôi, cho tôi bớt khổ với. Người ta đến gạ mua đầy ra...”. Thằng Lục từ bấy ngồi lì ngoài sân nhẹ nhàng nói vào: “Không bán không bán”. Lục gườm gườm thằng nhỏ: “Im đi thằng què, mày thì biết cái gì!”. Xong, hấn lão đảo tha

xác mình ra ngô. Lục đi rồi, cô con dâu đang đót nhìn bố chồng. Ông bố nhìn con dâu. Cả hai đều nhận thấy khuôn mặt của người đối diện hình thù của nỗi đau. Khi con dâu thở dài “Không biết anh ấy ăn phải cái gì mà đổ đốn...” thì bỗng dưng ông Tuy trào nước mắt.

Bây giờ, nhìn dâu Lục cũng thấy kẻ thù, chỉ muốn “đập cho một nhát”. Hẳn cảm giác những người bên cạnh mình luôn giấu dao súng trong người, bất kể lúc nào cũng có thể lôi ra kết liễu đời hẳn. Vì thế, hẳn căm ghét hết thảy, kể cả những người trước đây từng chén tạc chén thù, ăn chung mâm ngũ chung giường. Trước khi người hại ta, sao ta không ra tay trước. Nghĩ thế nên lúc nào hẳn cũng muốn đánh người khác. Lục không ý thức được dâu là bạn bè, tình thân, máu mủ. Càng không hề biết trong tim mình đang có một thể lực khác ngự trị sai khiến. Hẳn chỉ biết mình cần phải cảnh giác để bảo vệ mình, tồn tại và phải ác độc với người khác trước khi họ làm hại mình. Có ai chấp gì hẳn đâu. Nhưng hẳn lại khốc liệt phản ứng với người xung quanh. Ví như đi uống rượu ở quán ngã tư làng, Lục gây gổ với một người em họ và đâm gãy mất hai răng cửa của người này. Anh Chí là bạn thân của Lục, trước đây vẫn trêu ghẹo nhau rồi cười sảng khoái. Hôm qua gặp, anh vẫn làm như những lần trước hai người gặp nhau, liền bị Lục xông vào đâm túi bụi vào ngực, ối ối kêu cứu. Đến khi mấy người chạy ra can thì Lục mới dừng tay, bỏ đi. Anh Chí ngất đi tỉnh lại vẫn không hiểu vì sao lại như thế.

Tối đó về nhà, Lục bắt vợ mua rượu và đồ nhậu để tiếp tục say sưa. Chị vợ răm rắp làm theo. Hẳn thấy sảng khoái vì đang hành hạ vợ, điều mà trước đây hẳn dâu nghĩ tới. Một chút đau nhức của vợ cũng khiến hẳn cuống cào kê chân vất lên cổ thuốc thang rồi. Nay mặc kệ, không cần biết. Chị vợ lo dọn dẹp giặt giũ đi đi lại lại. Lục thấy cặp mông của vợ tuy to đấy, đấy bên nọ đấy bên kia hấp dẫn đấy nhưng bỗng kệt cớm đáng ghét quá. Hẳn nghĩ, cứ vòng lên như thế nhưng mà lại điếc. Phỏng có tích sự gì.

Người Lục bị đun lên bởi rượu. Càng uống hẳn càng thấy mình khát và rất thèm chém vài mạng. Cầm cái chai rỗng giơ lên đưa vợ: “Này, mua hộ chai rượu!”. Chị vợ lưỡng lự, bảo chồng uống vừa thôi. Lời vừa dứt thì chiếc chai đánh xoảng xuống nền gạch, toang vỡ. Lục chửi loạn nhà, chị vợ lum cum dọn sạch đồng mảnh chai rồi cun cút tìm chai khác đi mua rượu cho chồng. Hẳn đang dọa cắt cổ, không đi mua, hẳn làm thật thì khổ. Mua xong chị đưa hẳn, Lục chộp lấy rút nút chai tu ực. Chị vợ tránh xuống bếp ri ri khóc tủi thân. Cuộc đời chị đi làm dâu, không sinh được con là một nỗi nhục, tưởng rằng chồng sẽ không bao giờ day nghiêng. Sự thay đổi đến khó hiểu của chồng khiến chị càng thấy tủi buồn. Đêm đó uống say, Lục đòi vợ chiều. Xong việc hẳn nằm phì phò thở rồi chìm vào giấc ngủ cùng tiếng ngáy như kéo bể. Trong mê man hẳn đạp vợ suýt lặn xuống đất. Chị vợ phải chuyển sang nằm giường bên kia cho an toàn. Chuyển giường không ngủ được, chị vợ nằm nghe miệng chồng phì phì như răn hổ mang, sợ hãi nhưng chị không dám hé răng. Nghĩ đến những người bạn, chị không sao cầm lòng. Chị Duyên là bạn, được gọi là long đong và kém sắc hơn, nhưng sòn sòn bốn đứa, đã sắp có con rồi, còn mình... Sao ông trời không san sẻ. Sau khi phì phì ở miệng, gã chồng lại ú ớ kêu. Chị hiểu là hẳn đang mơ. Lục thấy bóng dáng một kẻ bặm trợn, ăn mặc thùng thình, chiếc lưỡi đỏ lòm thè ra, mép còn dính máu. Tay người đó còn cầm một con gà đang giãy giụa như muốn trốn chạy. Lục hỏi:

“- Mày là ai?”

“- Ngờ nghếch! Là chính mày chứ còn ai nữa!” - Người vừa xuất hiện nói.

“- Không đúng. Tao là tao, sao lại có thể là mày được”.

“- Mày thì còn nhận ra được điều gì nữa. Bởi trái tim mày đã là trái tim răn rồi. Mày đã là tay sai của cái ác và phải phục tùng nó. Cả tao và mày”.

“- Không, tao không tin. Tao chẳng phải làm tay sai của cái gì cả. Tao làm chủ bản thân mình”. - Lục gay gắt nói.

Người đối diện hềnh hếch cười kèm cái nguyệt mỉa mai:

“- Mà đã làm rồi đó thôi. Và mà không dừng lại được, không thể. Con tim mà đã kết nạp cái ác. Không còn đường quay lại nữa, trừ phi tim mà ngừng đập. Có nghĩa là mà sẽ chết!”.

“- Không, tao không muốn thế. Tao không chịu!”.

...

Chị vợ nằm giường bên thấy chồng kêu oai oái, hai chân giật giật lúc lại co vào gối lên. Chị gọi. Hắn bật tỉnh dậy, sờ đầu rồi lại nằm xuống. Bàn tay tỏa mồ hôi. Ngoài trời, trăng nhẹ nhõm sáng, đêm nhẹ nhõm buồn, lòng người vợ tràn nỗi tủi thân.

Làng Ngọc của ông Tuy đang bị luồng gió đô thị cày nát. Nó cũng bị cày nát bởi máy ủi máy xúc và các dự án lớn nhỏ. Tệ hại hơn, tâm hồn bọn thanh thiếu niên của làng bị ngấm những luồng văn hóa “lai căng” ở đâu đó, khiến đứa nào cũng ham hố, cứng đầu khó bảo. Người lớn dễ nhận biết nhất, họ thay đổi vì các dự án lăm của nhiều tiền, lũ thanh niên đi làm cho các nhà máy ở khu công nghiệp Đồng Văn, đem tiền về ăn chơi, mua sắm quần áo bó sát, sắm điện thoại đi động. Nhiều gia đình ồ ạt bán đất, lấy mớ tiền xây nhà hoặc mua xe tậu pháo. Lòng người dân nhớn nhác hồ hởi. Thằng Lục con ông cũng thay đổi một trăm tám mươi độ. Trước hiền từ nhẫn nại bao nhiêu thì nay mạnh động, độc ác bấy nhiêu. Ông không rõ nguyên nhân từ đâu, điều gì đã làm gan ruột nó thay đổi, đến cả em trai không tha, cha già không thương. Tất cả những điều đó dồn tụ một mớ, chẳng lên đôi mắt tuổi già, ngấm vào trái tim ông vốn đã quá mệt mỏi vì đời sống thường nhật nghèo khó. Ông mãi mê nghĩ về ngày xưa, một thời

bom lửa. Thế hệ thanh niên nô nức lên đường cho một lý tưởng. Dù vất vả, dù sự sống và cái chết chỉ trong gang tấc, nhưng tất cả đều rõ mình sống và chiến đấu vì lý tưởng, vì đất nước nên sẵn sàng hy sinh. Ôi, giá mà ông có đủ sức để gom lại những tiếng cười giòn giã trong lao động và chiến đấu của lớp thanh niên ngày đó, để làm vũ khí cho đời sau!

Nghĩ vậy, ông thấy mình lẫn thẩn. Mình già quá rồi. Nhưng không thể xua được những vẩn vơ trong đầu. Nó cứ ám ảnh, bám riết lấy ông. Vừa lúc đó thì thằng Lục con trai ông về, theo sau là hai người đàn ông ăn mặc sang trọng, chỉ đôi giày là bê bết bùn đất. Thằng Lục nói muốn đưa người về xem đất. Ông Tuy lắc đầu: “Mày không được làm vậy, tao có chết cũng phải giữ lại, để một phần cho em trai mày”. Giọng Lục bỗng trở nên cay nghiệt: “Tôi không biết, mặc xác sự đời, tôi quyết định rồi. Tôi sẽ bán một phần của tôi”.

Ông Tuy ho khù khụ, vợ Lục biết bố chồng không được khỏe, vội chạy ra đỡ ông vào. Lục ra hiệu cho mấy người kia đo đất. Ông Lục vẫn tiếp tục cãi và miệng không ngừng ho. Chị con dâu van nài, khuyên cha vào nhà nghỉ ngơi. Mấy người đo xong đất, bỏ đi. Lục gặm ghè vuỗi áo cũng bỏ đi nốt. Khuôn mặt hắc bống dần ra, ngấm ngấm một niềm vui mới.

Một tuần sau, khi bệnh tình của ông Lục chẳng những không giảm, mà còn nặng thêm, những người mua được đất của Lục đến nhận và chuẩn bị cho xây dựng. Họ đánh hai cỗ máy tiến về phía vườn, húc đổ đoạn tường bao sục vào giữa vườn. Ông Lục đang nằm bệt trên giường, thấy vậy chạy ra. Lúc đó, Lục từ chiếc máy xúc ngó đầu ra:

- Ấy, bố cứ nghỉ bên trong thôi.

Ông Lục hỏi:

- Thế này là thế nào?

Lục cười khè khè:

- Con nhận tiền của người ta rồi, chỉ bán một nửa đáng thuộc về phần con thôi.

- Trời ơi, mà bán đất đi thì mà sẽ ở đâu? - Mặt ông già vẫn lên những vết dãn deo tuổi già.

- Lo gì, con sẽ làm tạm lên đất của em con.

- Không được, các người không được làm thế.

Những người ngồi trên cỗ máy nói: “Con trai ông đã cầm hết tiền rồi, chúng tôi cũng chỉ được người ta thuê làm thôi?”.

Sau hồi co kéo của bố con ông Tuy, cũng là lúc cánh xây dựng cho máy xúc, máy gặt tiến vào khu vườn. Ông Tuy hét lên: “Các người không được làm thế, không được!”. Ông lao về phía cỗ máy đang gặt những luống hoa màu. Lục ngăn ông lại, ông Tuy giãy ra. Hai bố con giằng co nhau. Ông Tuy dứt khoát không chịu, còn Lục đã sôi máu. Hấn vung tay, đẩy bố ngã nhào. Ông Tuy ngã chúi người, đập đầu vào cạnh một cỗ máy đang hoạt động. Cỗ máy đứng khựng. Ông già yếu ớt nằm sõng soài dưới đất, miệng ú ớ kêu. Chị con dâu - vợ Lục lao đến đỡ lấy bố. Khi chị đỡ bố lên thì thấy đầu ông tóe máu. Ngay tức khắc, ông được đưa đi bệnh viện cấp cứu.

Chị con dâu hốt hải lao vào phòng bệnh. Ông Tuy vừa ăn sáng, uống hộp sữa Vinamilk nhờ người mua hộ, gà gà ngủ mở mắt. Chị con dâu thông báo:

- Bố ơi, gay rồi, nhà con bị mất sạch tiền bán đất rồi.

- Làm sao? - Ông Tuy hỏi.

- Anh ấy nhận tiền xong, gửi ở nhà gã bạn nhậu, để hắn cuỗm mất và trốn đi rồi. Giờ nhà con đang kêu gào ở nhà kia kìa. Khổ quá bố ơi.

Ông Tuy thều thào, ứa nước mắt.

Thì ra, chính Lục đã gửi tiền ở nhà một trong số những người đã rủ anh đi uống rượu, chén đặc sản rắn. Còn xúi giục hắn bán đất nữa. Giờ thì Lục chuốc lấy tai họa, hắn lòng sục khắp nơi để tìm cho ra kẻ đã cuỗm tiền trốn và dọa nếu tóm được sẽ chém không tha.

Vợ Lục cũng tiếc ngẩn ngơ. Đó là số tiền lớn mà chồng chị đại dột bán đất đi. Nó phải thuộc về chị và chồng. Miếng đất đó, phải được giữ lại để có đất dung thân, còn là nơi “hái ra tiền” chăm sóc cho cậu em chồng tàn tật tội nghiệp. Nhưng giờ đất là của người ta rồi, tiền thì bị cướp mất. Phải là sao bây giờ?

Chị cố nén xúc động, tận tình chăm sóc bố chồng qua cơn nguy kịch. Nhưng chị biết, ông cần phải được tĩnh dưỡng và tránh xúc động. Chị muốn ông ở lại viện thêm ngày điều trị. Nhưng ông sốt ruột đòi về.

“- Người phải giết ông cụ!” - Kẻ có khuôn mặt giống Lục hôm trước lại xuất hiện, hắn nói.

Lục lắc đầu:

“- Tại sao tao phải làm thế? Tao không giết bố tao đâu!”.

“- Mà mày phải làm điều đó”.

“- Tại sao?”

“- Vì mày đã uống tim rắn. Mày phải nghe lệnh của tao!”.

Lục cãi:

“- Mà mày có khuôn mặt giống tao, mày bảo mày là tao. Nhưng sao cứ bắt tao giết bố?”

Gã kia cười khanh khách:

“- Chỉ vì mày không thể làm người bình thường được nữa. Bây giờ mày phải làm những gì tao nói. Hãy cầm dao đi!”

“- Không, tao không làm. Tao không làm. Tao phải chém mày thì có!”

Lục đang ngủ, bật dậy hét lên. Hấn vọt dậy, lao ra ngoài. Vừa lao vừa hét. Hấn lao vào bụi chuối cuối cùng trong vườn, chưa bị máy móc động tới, đâm đá túi bụi. Vừa đâm đá vừa gào lên như một con thú lâm vào đường cùng. “Tao phải giết chúng mày!” - Lục hét đến cháy họng. Rồi hấn lại chạy, mắt mũi tối sầm. Hấn đâm vào cổ máy xúc đang hoạt động ngoài đường cái đánh rầm. Xác hấn đổ gục, bất tỉnh.

Trước khi xảy ra sự việc, ông Tuy và vợ Lục ngồi bên Lục trong khi hấn mệt rũ và lăn ra ngủ. Cả hai nghe thấy hết những gì Lục làm nhảm. Khi thấy Lục vùng dậy, họ đuổi theo ngăn Lục lại nhưng không kịp.

Lúc này, ông Tuy kéo con ra lề đường, ôm con vào lòng, òa khóc. Ông vừa lay người con vừa khóc. Ông cố gắng tìm vết thương trên người Lục. Không thấy. Cho đến khi ông xoa xoa vào vết tím bầm giữa trán Lục thì hấn tỉnh dậy. Hấn thấy bố và vợ đang ở bên.

- Bố, con xin lỗi bố. Con đã sai, giờ con rất ân hận.

Ông Tuy hỏi:

- Lúc ngủ, con làm nhảm gì vậy?

- Con đã mơ, bố ạ, thấy ác mộng.

Nói xong, Lục òa khóc. Tiếng khóc nức nở, tràn trề, như thể hẳn chưa từng biết làm gì ác, chưa từng nhúng tay vào cái ác.

Ông Tuy hiểu ra, ông nói: “Được rồi, bố biết là cần phải cho con một liều vaccin phòng ngừa cái ác. Ngay cả những người hiền lành cũng cần loại vaccin này để ngăn cái ác du nhập vào con tim”. Ông Tuy lại nói với mình: “Ừ, để phòng ngừa cho con mình, mình phải lấy bản lĩnh của người lính và kinh nghiệm sống cả đời người, đó là liều vaccin hữu hiệu nhất”.

- Nhưng mà con rất ân hận. Bố và nhà con hãy tha thứ cho con.

Ông Tuy bảo:

- Thôi được rồi, con tỉnh là tốt rồi. Bố tin con sẽ sửa chữa được lỗi lầm. Từ lần sau đừng bao giờ động đến tim răn, nghe chưa?

Đêm đó, hễ đặt mình xuống là Lục lại thấy đầu óc âm u. Cái gã giống y hệt hẳn lại hiện lên dụ dỗ hẳn giết bố đẻ, nhưng Lục đều cố gắng mở mắt ra. Và mỗi lần mở mắt ra thì người kia lại biến mất. Lục cần phải loại bỏ kẻ đó khỏi tâm hồn mình.

BỤI CAY MẮT NGƯỜI

Nguyễn Văn Học
www.dtv-ebook.com

Mùa Nhan Sắc

I

Em hai mươi tư mùa xuân, ba mùa xuân xa anh xa anh. Đời buồn bã dài như câu em hát mỗi khi nhớ về anh. Lớp toàn con gái, đứa nào cũng chân dài thích váy ngắn, đàn ông giàu. Bọn con trai trong lớp diễn viên vẫn gọi chúng em là những ả váy ngắn, sẽ làm tan tành các gia đình hạnh phúc mất thôi. Những lúc ấy chúng em chỉ cười, chua chát nghĩ đời mình nhiều lúc như con nhặng thì có. Diễn viên ư? Sao em có thể thích cái nghề bạc bẽo này nhỉ! Sinh viên ước mơ nổi tiếng nhiều như lá, miên man cây cỏ, nường đời mình vào những cuộc săn đón để tìm đường nổi tiếng. Mà cả nghìn người mới có một thành ngôi sao, được báo chí nhắc đến, còn không chỉ là những vai phụ, vai mồi, cả đời chẳng mở mày mở mặt.

Năm thứ ba, em được mời làm một vai phụ vì chút nhan sắc trời cho. Đến trường quay phải tập đi tập lại, ông đạo diễn nói em chân dài để khiến nhiều người thèm, nhưng cảm xúc trên phim khô như ngói. Em biết mà, không gần anh em chẳng biết làm sao cả. Không cảm xúc và thôi ước mơ, lúc nào cũng man mác sầu. Sau đó chẳng bao lâu phim được phát sóng, em được một đạo diễn khác chú ý. Chắc chắn không phải vì diễn xuất mà vì thể xác em. Ngực em này đùi em này môi em này. Ông ấy nói có một hợp đồng béo bở muốn em tham gia. Hẹn đến nhà gặp. Một lần hai lần. Anh biết không, em bị gạ gẫm, bị lợi dụng. Lúc đó em giận dữ vô cùng, nghĩ sao hăn hèn thế, đi lợi dụng một cô gái xa người yêu. Không nghe không nghe. Em đã là của anh và chỉ riêng mình anh. Em bỏ chạy, bỏ cả hợp đồng béo bở và ông đạo diễn phì nhiêu cặp mắt ti hí đó. Về nhà nhúng đầu vào bồn nước cho khuây, lại thấy mình không hợp với nghề này và đêm ấy, cồn cào

nghe đến anh cùng lời hát anh vẫn hát và gảy ghita em nghe: “Nhan sắc ơi nhan sắc, trôi về tuổi xuân theo những mùa xa. Về đâu hồi những cơn mưa tuổi trẻ. Em giấu tôi ở tận nơi nào...”. Nếu có anh ở bên lúc này, em sẽ ngả vào vai anh mà khóc, mà tỉ tê. Anh sẽ dỗ dành, gheo cho em cười, rồi đèo em dạo phố uống cà phê tay trong tay. Nhưng không anh ở bên, chỉ gọi điện, cũng đâu nhiều tiền mà nói nhiều. Mảnh vườn nhỏ của bố em và gánh bún của mẹ anh ngoài chợ không cho phép chúng ta phung phí tiền điện thoại. Nếu như mọi hôm em sẽ gọi điện, nhưng hôm nay em nhắm nháp nỗi đau một mình.

Bố ngày trước đâu ủng hộ em theo nghề diễn viên, ông muốn em học để trở thành một cô giáo hiền lành, lấy một người chồng cùng nghề và sống bên bố, nhưng em quyết đòi bằng được. Bố chỉ còn mỗi mình em nên không nỡ thấy con buồn, gật. Mỗi lần về quê, thấy bố một mình một bóng mà em thấy mình ác độc. Tuổi trẻ của bố đã trôi đi cùng những tiếng bom, sự ác nghiệt. Thời bố hào hùng, thanh niên ngày đó nô nức tiếng cười hào sảng ra chiến trường, tiếng cười vang ngay cạnh những hố bom. Một lần bố bảo: Những tiếng cười ấy sẽ được gom lại, để sau này đất nước có chiến tranh sẽ mang ra làm vũ khí. Em thấy ý nghĩ bố xa vời, càng thương cụ hơn, càng muốn làm một cái gì đó để bố bớt buồn.

II

Bọn con gái lớp em tài khiêm tốn nhan sắc dư giả, dễ dàng phung phí. Quần này áo này phấn son này guốc dép bốt cao này. Con gái quê xài hàng hiệu, chênh mảng học hành mơ đổi đời. Đứa nào cũng cố trát phấn xóa vệt khiếm khuyết. Em biết thân biết phận dùng hàng rẻ tiền nhưng cố làm sao cho hợp. Đám con trai trong lớp không một thằng nào được đám con gái “bật đèn xanh”, khiến cho những con mắt ấm ức thèm muốn lúc nào cũng căng lên. Cũng đúng thôi, một vài đứa còn tuyên ngôn không bao giờ chịu lấy chồng nghèo, không chấp nhận cảnh một mái nhà tranh hai trái tim vàng. Vì thế mà đứa nào cũng tạo điều kiện để đại gia chặn dặt, đạo diễn

cặp kè, đánh đổi nhan sắc mình được ngày nào hay ngày ấy, biết ngày mai ra trường có trở thành một ngôi sao điện ảnh. Làm nghệ thuật nhục nhả lắm, anh biết rồi đấy, phải thành ngôi sao mới hòng có tiền bằng không lèo tèo vài đồng đi chợ mua rau nửa tháng đã hết lương. Mới hôm rồi đi đám cưới con bạn, em được một đại gia bắt quen hôm sau đã gọi điện đi cà phê. Em nhận vì mục đích mở rộng quan hệ. Quan hệ trong xã hội “chuông reo là... cưỡi” này nó bi hài nhiều chuyện lắm. Hãn tên Dũng, một giám đốc trẻ tuổi con một sếp to bụng bự tham những thâm niên. Mắt Dũng hút gái chắc chắn đa tài trong đó có tài chim gái và làm tình. Em đoán không nông nản bằng anh. Nếu giờ anh về, em sẽ khác...

Một hôm Dũng mời em đến quán nhậu. Hãn nói đang có một hợp đồng ký cọc muốn em đi cùng, còn hứa hẹn sau này sẽ giới thiệu cho một đạo diễn danh giá. Em đi. Đúng là thời của quán nhậu và vũ trường, thay vì ký hợp đồng ở công ty, các sếp ký kết đưa nhau ra quán. Men thúc đẩy công việc và sự hưng phấn. Khách hàng của Dũng là một ông giám đốc cỡ bự. Cuộc nhậu diễn ra vui vẻ tất nhiên em ngồi phía khách của Dũng, cũng tiếp được vài chén. Buổi ký hợp đồng suôn sẻ. Dũng đưa em về còn dúi hai tờ một trăm xanh xanh mển yêu nói là “hoa hồng”. Em không biết tại sao lại có tiền “hoa hồng”. Dũng cố ấn vào tay, em miễn cưỡng nhận. Vừa đi vừa nghĩ em vừa ngón nghén cười.

Tối đó về thì nhận được tin bố ốm. Con “Ngáo ộp” trong người bố hoành hành. Ngày nhỏ bố vẫn đùa hai mẹ con rằng: vết thương trong người bố do chiến tranh gây ra là con “Ngáo ộp”. Hai mẹ con lúc đó nghe bố nói rồi cười rữ rượi. Mẹ mất đi, khi bố nói em vẫn cười, nhưng cái cười meo méo, cay cay. Bố còn dặn sau này đi học xa nhà, đừng để “Ngáo ộp” cám dỗ. Vì “Ngáo ộp” của thời bình khủng khiếp hơn của thời chiến. Em hiểu đó là cái gì. Chỉ nghe thấy bố ốm chân tay em đã bủn rủn trái tim đã nhoi nhoi. Từ Hà Nội về nhà bốn mươi cây số. Không còn xe khách em bắt xe ôm. Mất một tờ xanh xanh Dũng đưa. Chú Đạo bảo phải đưa bố lên viện trên, không thì khó chữa. Sáng sau em và chú Đạo đưa bố ra Hà Nội, hành

trình tìm lại sức khỏe. Không còn bố em sống làm chi giữa cuộc đời này. Em lo em sợ em khóc. Bố vỗ vai bảo, sống chết có số, lo gì. Số là số thế nào. Nếu có số thật thì số bố bao nhiêu số em bao nhiêu? Đàn bà con gái mười hai bến nước, một nhà văn sáng tác bắt nhân vật mình mười ba bến, dựng thành phim cảm động lắm. Còn em bao nhiêu? Không ai trả lời được.

Nếu có anh ở nhà, tay trong tay rồi lúc nào đó đầu áp má kề em sẽ hỏi anh những câu như thế. Mà anh ở xa, em cũng chẳng báo tin cho anh làm gì, để đừng lo lắng. Vì anh lo lắng cho em nhiều rồi thương em nhiều rồi. Anh bảo nghề diễn viên vất vả, vì chiều em mà anh miễn cưỡng để em đi tìm ước mơ cho đời mình. Anh cũng muốn em học làm cô giáo. Ngày đó anh cũng nói như bố: “Giá mà em đẹp vừa thôi...”. Em chẳng hiểu sao bố lại nói vậy, “Giá con đừng đẹp quá, đừng đa đoan quá, sợ rồi con khổ...”. Em quyết cường lại những lời nguyên, những cản trở để tiến lên. Nhưng khi học rồi, em khẳng định lần nữa: Mình không có tài làm diễn viên.

III

Dũng gọi điện nói có việc muốn em tham gia. Em nói mình đang phải ở bệnh viện chăm bố. Những mảnh bom mảnh đạn vẫn găm trong người, một ở đùi một bả vai một xương sống. Kỹ thuật y học hiện đại có thể mổ lấy ra nhưng tốn kém. Mà em không khả năng. Dũng bất ngờ đến thăm, nói sẽ giúp. Em biết, người như Dũng chi ra mấy chục triệu cho em vay nhẹ như bốc điện thoại lên nghe. Em không muốn mình quá phụ thuộc, mà người như Dũng chẳng giúp không ai cái gì. Dũng gợi ý em, sẽ cho vay tiền nhưng làm việc cho hẳn để trừ dần, công việc là đi uống rượu tiếp khách cùng Dũng. Đi bất kể lúc nào có khách, nhưng cũng có những ngày nằm dài. Suy xét một hồi, em chấp nhận và nhận lời cùng Dũng. Điều kiện Dũng đưa ra là em phải có tửu lượng khá. Rượu tính lít và bia tính két. Điều kiện của em là phải đảm bảo tiết hạnh. Vô tư vô tư. Dũng cười nói.

Tửu lượng còn kém, em phải tập dần. Tối về nhà trọ tự dốc những chai rượu vào miệng. Em bị “quắc cần câu”, lao vào nhà vệ sinh nôn, mặt đỏ

bình đầu óc cuồng quay. Phải khá tửu lượng lên thì tiếp khách mới không say, đỡ làm mất mặt Dũng và những cuộc ký kết mới thành công. Là phái nữ, uống giỏi đến mấy vẫn thua đàn ông. Em quyết nâng cao tửu lượng để vừa lòng Dũng, để có thể kiếm tiền.

Buổi tiếp khách đầu tiên trong hợp đồng đã diễn ra tại một nhà hàng nổi tiếng. Khách cần tiếp là một nhóm của công ty đối tác. Trước khi đi em được dặn kỹ phải tạo không khí xôm xôm vui. Khách chưa đến Dũng nóng lòng gọi điện, kèm chào đón, chêm vuốt ve chứng tỏ tài năng vuốt ve thiên bẩm. Rồi một vị khách lùn tịt bước vào. Ông ta vận đồ thừa lịch sự, cử chỉ thừa nhã nhặn. Cái cười đầu tiên ném vào em nhưng đôi mắt đa đá xoáy vào ngực. Vài ba cuộc gọi điện hăm hồ của Dũng lúc này phát huy tác dụng, mấy cô chân dài váy vén, người cao hơn vị khách một cái đầu tiến vào, ngả ngón ngời. Trong số đó có Vy “ngõ” cùng lớp. Em bị đẩy sang cho gã lùn tên Tĩnh còn Vy ngồi bên Dũng. Bao giờ lũ chúng em cũng được ngầm định tạo không khí hưng phấn cho buổi gặp mặt của các sếp, làm xúc tác cho chuyện ký chốt hợp đồng này nọ. Ly đầu tiên cạn kiệt, ly thứ hai em cạn nửa. Gã lùn thi thoảng ghé cổ, vỗ vỗ bàn tay vào vai em trần, đôi mắt hau háu cắm vào ngực em như muốn xé toạc lần áo cổ tình mỏng tang. Vài lượt rót chai Blue vương đã cạn. Tĩnh lùn cố rặn ra chút nho nhã mời em cạn một chén. Cái nháy mắt của Dũng bảo em tự nhiên vô tư đi. Cạn thì cạn. Cạch! Hay quá. Cả bàn hoan hỉ vỗ tay. Anh thích em rồi đấy. Gã lùn vừa nói vừa áp đùi mình và đùi em, lùi lại thì gã lấn tới. Em cố không lộ vẻ bất bằng lòng, giải thích bằng một câu chuyện được em học thuộc từ một tờ tạp chí lá cải chuyên dạy làm đẹp và làm tình. Em bảo thế là không nên, điều này chạm vào một chút sĩ diện của Tĩnh, hấn thôi, cười xòa, không giấu nổi cái chất dĩ thỏa bầm sinh.

Nếu có con chấy nào trên đầu em chắc sẽ say luôn, có con rận nào bám vào người em, cũng sẽ ngã kèn. Người em nóng bừng ngực em thốn thức tay chân em thừa thãi. Thèm vòng tay anh tay anh. Hơi thở em nóng giãy, em cảm giác cúc áo chuẩn bị bục đến nơi...

Khó chịu quá, em tu nước lọc và tính vào nhà vệ sinh nôn. Đưa tay móc họng ồng ộc, em sửa soạn qua nhan sắc cho khỏi tím tái, tránh thất thố. Ngồi bàn, em vẫn thoải mái cạ ly và “phê phê”. Cuộc nhậu mỗi lúc thêm vui thêm gần gũi. Khách thoải mái chúc tụng nhau, không ngớt lời khen em và công việc thế là tạm tạm ổn. Tỉnh xin số điện thoại em nói sẽ mời tiệc. Xong việc Dũng thở phào mãn nguyện, chở em bằng ô tô riêng ra ngoại thành hóng gió.

Em mệt muốn nghỉ, Dũng đưa em vào căn phòng trên một nhà hàng lớn ven đồi. Hấn muốn đề lên em nhưng em dứt khoát từ chối. Em đã dành và mãi mãi chỉ cho anh. Không một người đàn ông nào khác chiếm đoạt được. Hiểu lòng chung thủy em không?

Chiếm đoạt không được, Dũng nói yêu. Lời nói Dũng sặc mùi tiền núc mùi đục vọng. Dũng thề sẽ cho em sung sướng. Em nói mình đã có tình yêu, không cần cái sự sung sướng Dũng ban. Hấn gào lên, vậy lúc khó khăn tình yêu em ở đâu, để đến nông nỗi này. Em chỉ biết bưng mặt khóc.

IV

Nhờ tiền tạm ứng của Dũng, bố được mổ và khỏe lại. Em mừng em sướng. Nhưng thấy gầy, bố thương. Hỏi em lấy tiền đâu ra ngần ấy. Em nói đi làm. Bố bảo: Ở, nghề diễn viên vất vả lắm, con chọn rồi bố chẳng biết nói sao. Vì bố mà... bố áy náy quá! Giá con đừng quá đẹp... Không. Em đã đẹp gì, chỉ với bố với anh thôi. So với những ả chân dài khác, em chỉ hạng hai.

Em ôm bố khóc, thấy mình có lỗi. Đâu có diễn viên gì, chỉ là em đã diễn với mình, diễn với khách và diễn với chính số phận hẩm hiu. Hai tuần ba ngày sau đưa bố về quê, em nhờ những người thân thích, hàng xóm chăm bố, dặn người gìn giữ sức khỏe. Em lao ra phố, làm tiếp thỏa thuận với Dũng. Gặp Vy “ngổ”, mới biết hai phần ba con gái lớp em làm nghề nhậu thuê từ lâu. Cũng từ lúc này em có khái niệm việc mình thỏa thuận

với Dũng chỉ là nghề nhậu thuê, bèo bọt lắm. Nhà Vy không nghèo chẳng hoàn cảnh đặc biệt, chỉ tại nó sống không thể không có nhiều tiền và đàn ông, sẵn sàng bán mình nếu không còn tiền. Năm đầu thân với Vy, sau cách nghĩ nó khác, em có cách riêng. Lâu không tâm sự thành xa. Giờ đều biết nhau làm nghề nhậu thuê, là đồng nghiệp, lại thân. Vy từng sở hữu ba lần lùm lùm bụng ba lần đến phòng nạo và gấp mười lần như thế đàn ông đi qua đời. Một lần bố mẹ Vy muốn nó lấy anh thầu xây dựng, nhưng Vy chối từ. Bảo lấy thằng xây dựng cả đời với vừa theo công trình, thô kệch. Nó lại xây “công trình” trong bụng bất cứ đứa nào, quản làm sao. Mấy hôm sau khi nhậu về, Vy bị làm nhục, nó đả đót nhện về nhà khóc với em, môi răng lấy bấy run. Em bảo nó về ở cùng. Hai đứa một phòng trọ vừa đi học vừa đi nhậu và an ủi lòng nhau sau mỗi trận say sưa. Vy đây hăng hái nhưng đôi khi ướm át yếu mềm. Trời cho nhan sắc, trời bắt say. Vy đôi ba lần tình phụ, leo lên bể lọc nước định nhảy xuống, mua dây treo cổ, nằm lên mái ngói chúc đầu dốc tiết. Mọi trường hợp đều được cứu. Em thấy nhiều đứa khổ hơn bi kịch hơn yếu đuối hơn mình. Em thấy mình còn niềm tin ở anh, ở một người sẽ học xong ngành kinh tế thương mại sắp trở về. Chúng ta sẽ làm đám cưới, đi làm kiếm tiền, bố em khỏi làm vườn mẹ anh khỏi gánh bún đi chợ. Hy vọng của em có viễn vông không anh?

Sau nhiều cuộc nhậu, Dũng lại khẳng định yêu em thật lòng. Em nhận ra chút ít thành ý của hắn. Một tối đi cà phê, Dũng khóc trên vai em nói đời mình khổ. Dũng nói ngôi nhà hoang lạnh của mình chẳng có gì gọi là tổ ấm, chẳng có gì ngoài tiền. Rất nhiều gia đình ở phố khổ đến nỗi chẳng còn gì ngoài tiền. Dũng cô đơn trong ngôi nhà rộng, buồn phiền trước người mẹ chỉ biết chăm cho đùi và vú và cuốn theo người tình. Bố vừa chăm sóc cái ghế cao hơn mình vừa nuôi mối quan hệ vừa đèo bồng gái bao. Cô đơn ời là cô đơn. Nhà rộng mà không muốn về có tình thâm mà không được chia sẻ. Nhà mình thành nhà trọ. Nhiều lúc Dũng mơ nuôi một chục con đàn bà thướt tha ngả ngớn trong nhà để sướng mắt, để được cưng phụng nhưng chợt thấy sống trong một đám đàn bà chỉ biết có mỗi nằm ngửa trên giường khác gì ở địa ngục. Thôi.

Kể ra tất cả, Dũng cần thông cảm cần sự rung động cần tình yêu em. Nhiều lần say hẳn không dám sàm sỡ. Lúc này thấy thương Dũng làm sao. Em vẫn nói mình chung thủy và đã có tình yêu. Dũng chòng chọc nhìn hút mắt em, suýt đổ gục. Bia rượu đã vắt kiệt sức hẳn. Em đưa Dũng ra xe, cố gắng Dũng lái về nhà. Em cũng vào nhà. Ngôi biệt thự đúng là rộng quá thành lạnh. Em từng ước là chủ của một căn nhà nhỏ bằng một phần mười như thế, đón bố ra chăm sóc.

Với những gì đã xảy ra ở gia đình, Dũng thấy buồn khủng khiếp. Tiếp xúc với hẳn, em còn nhận ra Dũng giàu đa cảm thêm chút yếu đuối. Thuyết phục một lần

nữa, không được chấp nhận. Dũng vẫn quyết theo đuổi bằng được.

Về nhà, bỗng thềm bàn tay anh hơi thở anh khủng khiếp. Vy đi vắng, em đóng cửa khóa thân một mình và nghĩ đến anh, nhấm nháp nỗi buồn. Đã mấy năm xa anh rồi còn gì, một lần duy nhất anh về được hai ngày thì đúng ngày em “bị”, anh tiếc, em tiếc. Mấy lần anh gợi ý em vào trong đó. Vượt sông vượt núi vượt đường xa, để gặp nhau, tìm cảm giác nhớ, ôm và hôn và vài chuyện khác, rồi về. Mà chúng ta làm chi có tiền. Đành bảo nhau nín nhịn.

Hà Nội bất chợt mưa, những giọt mưa lộp bộp tàn nhẫn trút trên mái tôn. Càng dần nỗi buồn em sâu thêm, nhớ hơn. Càng khai thêm cho nỗi trống trải em rộng hơn?

V

Không một đứa con gái nào trong lớp diễn viên của em có dấu hiệu tài năng, mà hứa hẹn những ý đồ bán thân nuôi chí. Chạy đôn chạy đáo mãi cũng oải, chẳng tha thiết với nghiệp diễn, cốt học qua lấy bằng ra ngoài tung hoành. Em một mình đi trong mưa, chút lãng mạn còn sót lại trong những năm tháng lớn lên bên anh ở quê và thời gần gũi nhau dạo phố. Bố

em vẫn làm vườn mẹ anh vẫn chung thủy bán bún. Em lại cất lên lời anh: “Nhan sắc ời nhan sắc, trôi vèo tuổi xuân theo những mùa xa. Về đâu hồi những cơn mưa tuổi trẻ. Em giấu tôi ở tận nơi nào...”. Nhắm đến đoạn giữa thì điện thoại reo, là Dũng gọi. Dũng muốn em đến. Em bắt xe ôm. Đến nơi, thấy cổ tay Dũng tứa máu với những vết rạch chẳng chịt bằng dao lam. Dũng bảo rạch tay cho máu chảy để thấy mình nhẹ nhõm, bớt buồn. Hội chứng rạch tay xảy ra ở lứa tuổi teen buồn bã, cũng lan sang một giám đốc giàu có như Dũng, lạ thật. Em lấy bông băng bó lại cho Dũng, hẳn giật tay ra nói không cần. Mặc anh, cứ để cho máu chảy, càng chảy nhiều anh càng nhẹ. Quay ra tủ, Dũng vớ chai Gold Label vặn nút tu, loại này có bi nên không tu được. Dũng dốc dốc cho rượu tràn vào miệng. Mấy hơi thì hết nửa chai. Đặt chai rượu xuống, đôi mắt Dũng dại đi, nhìn xa xăm xa xăm. Em đọc được nỗi buồn thấm thiết trong đôi mắt ấy. Lát sau, Dũng nói gia đình mình đã hoàn toàn đổ vỡ. Em không hỏi gì thêm, em sợ mình cũng khóc theo sự dẫn dắt của Dũng.

Dũng nức nở như đứa trẻ khóc. Em ôm Dũng áp vào ngực mình. Nước mắt Dũng thấm qua lần áo ướt ngực em. Hẳn gợi ý một thỏa thuận khác, nói em hãy ở bên hẳn những khi hẳn buồn. Bù lại chẳng phải đi nhậu nhẹt gì nữa. Dũng có thể ôm chứ không được động chạm đến tiết hạnh em, cho đến khi anh về. Đổi lại, gần bảy mươi triệu em cầm không phải tính đến. Không được không được. Em đỏ mặt từ chối. Không mất mát gì đâu, thiệt hại gì đâu. Dũng thuyết phục. Em lắc đầu ra về, bỏ lại tiếng nài van của Dũng. Ngôi nhà lẩn bóng sáng lờ mờ trôi lại phía sau. Em lao ra phố, nỗi niềm xao xác bị xới tung bởi xe cộ. Em trốn về nhà.

Vy vừa đi nhậu cho một bàn rất “cao thủ”, uống như để chết. Ai cũng say cũng nôn ọe chệnh choáng. Em nằm trong nòng nặc hơi men Vy phả ra, trợn lẫn tiếng khóc. Em suýt khóc theo Vy, nhưng kìm lại, cũng thấy mình ướt mi tự bao giờ. Em thấy thương Vy và hoang mang trước tương lai của chúng mình.

Hôm sau Dũng đến đón, vẫn ánh mắt nài nỉ, đủ cho thấy sự thành tâm. Mỗi lần nghĩ đến con số gần bảy mươi triệu thấy người thon thót giật. Ừ thì chả mất gì, em chấp nhận lời đề nghị, làm người tình hồ giúp Dũng bớt cô đơn trong phần năm tháng trống tênh buồn. Càng đi với Dũng, mọi ý nghĩ cay nghiệt về hẳn trước đây càng tan biến. Dũng chân thành và hiền lành đến khó tưởng tượng. Hỏi làm sao, Dũng bảo cảm kích trước em. Một người con gái không sa ngã, chẳng vì tiền bán mình. Dũng biết Tĩnh đã từng hù dọa em bằng xe hơi và nhà lầu, muốn em làm vợ bé. Em không chịu em trốn chạy em bất cần. Không cần một tí tẹo của hẳn. Tĩnh đã chuốc em say trong đó kèm chút thuốc mê và khi hẳn xé toạc áo, định giở trò đồi bại thì em tỉnh. Em đã thặng cả thuốc mê, phải chẳng sức đề kháng em mạnh, hay Tĩnh mua phải thuốc rởm, em không biết nữa. Một cú đập mạnh, em vùng dậy và lao ra ngoài bằng tất cả sự ghê tởm, bằng quyết tâm giữ ngọc gìn vàng. Dũng còn biết em mồ côi mẹ sớm, lớn lên bên bố bệnh tật liên miên. Còn biết em son sắt với người em yêu đang ở Sài Gòn đến thế nào. Dũng bảo: Em đã vượt lên tất cả để làm một cô con gái hiếu thảo. Hỏi làm sao Dũng biết tất cả điều đó. Dũng bảo do Vy kể. Thế là người đàn ông buồn bã bên cạnh đã tìm hiểu kỹ về em. Em nhận ra rằng, người càng giàu nổi cô đơn càng đáng sợ. Chẳng như người dân dã thôn quê, nổi buồn giản đơn như cây lá trong vườn.

Có nhau một tuần, tất nhiên chỉ có ôm. Rồi em chẳng thể cưỡng lại nổi cơ thể săn chắc mạnh mẽ của Dũng. Em đã ngã lòng khi Dũng đặt nụ hôn lên cổ em. Cứ ngỡ đó là anh, thân thể em rạo rức tâm hồn em muốn tan. Một mảnh vườn lâu ngày không gặp mưa và lúc này cơn mưa vàng trút xuống. Em đã trao thân cho Dũng, cũng mê mê như đã từng trao cho anh trong tình yêu đẹp đầu đời. Một lần, lần thứ hai tự dừng không hãm nổi mình. Em nhận ra mình yêu Dũng. Em thề em hứa không phải em yêu vì tiền. Như em đã yêu anh không phải vì tiền. Cũng có chút cảm giác ân hận len lỏi, rằng mình là đứa phản bội. Em đã giữ được mình suốt mấy năm dang dăng, khi anh sắp về thì ngã gục trước tình yêu một người cô đơn. Bỏ

qua né thương em né, không còn cách nào khác. Chỉ biết trách thời gian đã nhẫn tâm không ủng hộ, chia lìa hai ta.

VI

Ở trong đó, anh vẫn hay gặp Lành đúng không? Sợ chạm vào một vết thương, em đã không dám hỏi mỗi lần nghe điện anh. Em biết ngày đó ở quê, cả Lành và em đều yêu anh nhưng em yêu nhiều hơn. Lành vì đẩy em tránh khỏi công nông mà bị gãy chân đến nổi liệt. Không có cú đẩy của Lành, em chắc chết. Cô ấy theo gia đình vào Sài Gòn sống. Dù sao em vẫn mang ơn Lành và hứa sẽ đền đáp.

Cũng sắp đến ngày anh tốt nghiệp về Bắc, em tao tác xao động tâm hồn. Tự dưng không muốn nằm bên Dũng nữa để chờ anh. Gọi điện, anh cúp máy, chẳng thể biết ngày nào về. Lừa lòng em ngun ngút cháy, mở màng vòng tay anh, nụ hôn anh. Nhưng sao không thấy anh nghe máy. Số máy anh lẫn vào đâu trong hơn hai mươi triệu thuê bao. Anh ở đâu giữa thành phố gần chục triệu dân xa lạ? Em thèm khóc trước bố, trước dòng sông nhỏ quê mình. Về quê, em đã thấy anh bên cô ấy, dịu dàng đẩy xe lăn tình tứ ánh mắt. Máu em sôi lên. Tuy Lành cứu em nhưng không thể nào cướp tình yêu của em. Đồ phản bội, thì ra anh cố tình thi vào trong đó, chỉ là cái cớ gần gũi cô ta. Anh giải thích em không nghe. Em ngào lên hét lên, đầy đủ dữ dằn, thừa thãi bạo liệt. Anh đứng tối sầm mắt mũi. Mẹ anh sang nhà em nước nở khóc, bác bảo: Thăng Được không ích kỷ đâu. Nó không vào trong đó, con Lành chết lâu rồi.

Em không muốn nghe gì hết, chẳng cần lời giải thích của anh. Ném lại lời hứa đợi, chuyện đính ước xa xưa, em ra phố, đòi đi nhậu cùng Dũng tiếp mấy bàn khách cho khuây. Dũng đồng ý, trong cuộc còn có Vy “ngổ”. Vy đau đời vì điểm kém trong học tập, phải thi lại mấy môn. Em cũng đội số mấy môn. Cụng ly khách và chúng em cụng ly nhau. Hôm đó tan bàn nhậu ngật ngưỡng sang đường, Vy “ngổ” bị xe tông. Tắm thân mảnh dẻ gãy guộc tung lên, bị ném xuống, cặp đùi gãy như. Ước mơ đổi đời, chưa sờ thấy

hạnh phúc thì Vy chết khi chệnh choáng men. Em khóc cạn nước mắt. Nhan sắc ơi là nhan sắc. Trời sinh ra nhan sắc, sao để tủi buồn?

VII

Đang ngật ngưỡng đi trên phố thì anh đứng chặn. Tại sao tìm thấy em nhỉ. Được ơi, tìm em làm gì? Em hỏi. Anh nói Lành đã chết rồi. Một tin sét đánh. Anh nói thêm tin nữa làm em choáng hơn: Anh và Lành là hai anh em cùng cha khác mẹ. Những chuyện của người lớn nơi quê hương luôn tằm dằm sự phức tạp đã dẫn đến kết cục đó. Em không muốn hiểu không cần hiểu. Chao ôi, vậy là em đã trách nhầm anh. Ích kỷ quá đê hèn quá. Em đi ghen với một cô gái tật nguyền, lại chẳng chịu nghe anh giải thích. Bản thân em đã phản bội anh trước, giờ biết làm sao để chuộc lỗi lầm.

Em từng vui vì mình cứu được Dũng, nếu không Dũng cũng chết trong cô đơn. Bố từng dạy, con người sống phải có lòng tốt, biết chia sẻ. Em biết, không có lòng tốt rồi con người sẽ chẳng còn gì ngoài giàu sang và cô đơn. Nhưng vì cứu người, em đã phản bội anh.

Giờ đứng trước hai tình yêu, hai người đàn ông, em chỉ được chọn một. Chúng ta như chuyện phim Hàn Quốc. Em là một diễn viên cô đơn và chỉ có một lựa chọn duy nhất cho thời nhan sắc của mình. Sắp bước sang tuổi hai mươi, em còn chút nhan sắc này, chẳng thể phung phá. Ôi kìa, trời lại mưa. Cơn mưa bất chợt dữ dội. Em lao vào mưa rất nhanh. Mưa quất lấy em vây lấy em. Anh cũng lao đi phía sau, đuổi theo em. Em khóc trong mưa và hét lên với mình, với anh: "Được ơi, em phải làm sao?"

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Nhậu Thuê](#)

[Những Cô Điểm Trong Đời](#)

[Tìm Thuốc Chữa](#)

[Vớt Ở Dưới Sông](#)

[Con Mèo Lương Thiện](#)

[86 Giấy Đời Người](#)

[Kẻ Phản Bội](#)

[Bụi Cay Mắt Người](#)

[Hội Điền](#)

[Sợ Chuột](#)

[Chinh Hình](#)

[Xóm Vịt Giời](#)

[Cuội Oì](#)

[Cô Gái Hát Thánh Ca](#)

[Trai Làng](#)

[Tuổi Thanh Xuân Thứ Hai](#)

[Tim Rắn](#)

[Mùa Nhan Sắc](#)